

Acest document constituie un instrument util de documentare și nu angajează responsabilitatea instituțiilor
► B

REGULAMENTUL (CEE) NR. 2913/92 AL CONSILIULUI

din 12 octombrie 1992

de instituire a Codului Vamal Comunitar

(JO L 302, 19.10.1992, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
► <u>M1</u>	Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996	L 17	1	21.1.1997
► <u>M2</u>	Regulamentul (CE) nr. 955/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 1999	L 119	1	7.5.1999
► <u>M3</u>	Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000	L 311	1	12.12.2000
► <u>M4</u>	Regulamentul (CE) nr. 648/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005	L 117	1	4.5.2005
► <u>M5</u>	Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006	L 363	1	20.12.2006
► <u>M6</u>	Regulamentul (UE) nr. 517/2013 al Consiliului din 13 mai 2013	L 158	1	10. 6.2013
► <u>M7</u>	Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013	L 269	1	10. 10.2013

Astfel cum a fost modificat prin:

► <u>A1</u>	Actul de aderare a Austriei, a Suediei și a Finlandei	C 241	21	29.8.1994
► <u>A2</u>	Actul privind condițiile de aderare a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor care stau la baza Uniunii Europene	L 236	33	23.9.2003

NB: Aceasta versiune consolidată conține referiri la unitatea de cont europeană și/sau la ECU, care trebuie interpretate ca referiri la moneda euro, începând cu 1 ianuarie 1999 — Regulamentul (CEE) nr. 3308/80 al Consiliului (JO L 345, 20.12.1980, p. 1) și Regulamentul (CE) nr. 1103/97 al Consiliului (JO L 162, 19.6.1997, p. 1).

▼B

REGULAMENTUL (CEE) nr. 2913/92 AL CONSILIULUI

din 12 octombrie 1992

de instituire a Codului Vamal Comunitar

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 28, 100a și 113,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

în cooperare cu Parlamentul European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât Comunitatea se bazează pe o uniune vamală; întrucât este necesară, atât în interesul operatorilor economici din Comunitate, cât și al autorităților vamale, constituirea într-un cod a dispozițiilor legislației vamale care în prezent sunt cuprinse într-un număr mare de regulamente și directive ale Comunității; întrucât această sarcină are o importanță esențială din punctul de vedere al pieței interne;

întrucât un astfel de Cod Vamal Comunitar (denumit în continuare „cod”) trebuie să cuprindă legislația vamală actuală; întrucât este necesară cu toate acestea modificarea legislației pentru a o face mai unitară, pentru a o simplifica și a remedia anumite omisiuni care există încă în vederea adoptării unei legislații comunitare complete în acest domeniu;

întrucât, pornind de la conceptul de piață internă, codul trebuie să conțină normele și procedurile generale care să asigure aplicarea măsurilor tarifare și a altor măsuri introduse la nivel comunitar în legătură cu schimburile cu mărfuri dintre Comunitate și țări terțe; întrucât trebuie să cuprindă, printre altele, și aplicarea de măsuri comune în domeniul politicii agricole și comerciale, luând în considerare cerințele acestor politici comune;

întrucât este necesar să se precizeze că prezentul cod se aplică fără a aduce atingere unor dispoziții speciale stabilite în alte domenii; întrucât astfel de norme speciale pot exista sau pot fi introduse, *inter alia*, în contextul legislației privind agricultura, statistica, politica comercială sau resursele proprii;

¹ JO C 128, 23.5.1 990, p. 1.

² JO C 72, 18.3. 1991, p. 176 și decizia din 16 septembrie 1992 (încă nepublicată în Jurnalul Oficial).

³ JO C 60, 8.3. 1991, p. 5.

întrucât, pentru a garanta echilibrul dintre necesitățile autorităților vamale în vederea asigurării unei aplicări corecte a legislației vamale, pe de o parte, și dreptul operatorilor economici de a fi tratați corect, pe de altă parte, autorităților menționate trebuie să li se acorde, *inter alia*, puteri de control extinse, iar operatorilor economici menționați, dreptul de a introduce o acțiune; întrucât aplicarea sistemului căii de atac în domeniul vamal obligă Marea Britanie să introducă noi proceduri administrative care nu pot intra în vigoare mai devreme de 1 ianuarie 1995;

întrucât, având în vedere importanța majoră a comerțului exterior pentru Comunitate, formalitățile și controalele vamale ar trebui eliminate sau păstrate la un nivel minim;

întrucât este importantă garantarea aplicării uniforme a prezentului cod și prevederea în acest scop a unei proceduri comunitare care să permită adoptarea normelor de aplicare a acestuia într-un interval de timp adecvat; întrucât trebuie înființat un Comitet al Codului Vamal pentru a asigura cooperarea eficientă și strânsă între statele membre și Comisie în acest domeniu;

întrucât în procesul de adoptare a măsurilor de punere în aplicare a prezentului cod este necesar să se vegheze, pe cât posibil, la prevenirea oricărei fraude sau nereguli care ar putea aduce atingere bugetului general al Comunităților Europene,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I DISPOZIȚII GENERALE

CAPITOLUL 1 DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚIILE DE BAZĂ

Articolul 1

Reglementările vamale se compun din prezentul cod și din dispozițiile de punere în aplicare a acestuia adoptate la nivel comunitar sau pe plan național. Codul se aplică, fără a aduce atingere normelor speciale prevăzute în alte domenii,

- schimburilor dintre Comunitate și țări terțe,
- mărfurilor care fac obiectul Tratatului de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, Tratatului de instituire a Comunității Economice Europene sau Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice.

Articolul 2

(1) În cazul în care nu există dispoziții contrare, fie în conformitate cu convențiile internaționale sau cu practicile cutumiare cu întindere geografică sau economică limitată, fie în conformitate cu măsurile autonome ale Comunității, reglementările vamale comunitare se aplică uniform pe întregul teritoriu vamal al Comunității.

(2) Anumite dispoziții ale reglementărilor vamale se pot aplica și în afara teritoriului vamal al Comunității, fie prin norme care reglementează domenii specifice, fie prin convenții internaționale.

Articolul 3

▼ A1

(1) Teritoriul vamal al Comunității cuprinde:

- teritoriul Regatului Belgiei,
- teritoriul Regatului Danemarcei, cu excepția Insulelor Feroe și a Groenlandei,
- teritoriul Republicii Federale Germania, cu excepția Insulelor Helgoland și al teritoriului Büsingen (Tratatul de la 23 noiembrie 1964 dintre Republica Federală Germania și Confederația Elvețiană),
- teritoriul Regatului Spaniei, exceptând enclavele Ceuta și Melilla,

▼ M1

- teritoriul Republicii Franceze, cu excepția teritoriilor de peste mări și Saint-Pierre și Miquelon ► M7 _____ ◀,

▼ A1

- teritoriul Republicii Elene,
- teritoriul Irlandei,
- teritoriul Republicii Italiene, cu excepția localităților Livigno și Campione d'Italia, precum și a apelor naționale ale lacului Lugano, care se află între mal și frontiera politică a zonei situate între Ponte Tresa și Porto Ceresio,
- teritoriul Marelui Ducat al Luxemburgului,
- teritoriul Regatului Țărilor de Jos din Europa;
- teritoriul Republicii Austria,
- teritoriul Republicii Portugheze,

▼ M1

- teritoriul Republicii Finlanda,

▼ A1

- teritoriul Regatului Suediei,

- teritoriul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și al Insulelor Canalului și Insulei Man.

▼ **A2**

- teritoriul Republicii Cehe,
- teritoriul Republicii Estonia,
- teritoriul Republicii Cipru,
- teritoriul Republicii Letonia,
- teritoriul Republicii Lituania,
- teritoriul Republicii Ungaria,
- teritoriul Republicii Malta,
- teritoriul Republicii Polonia,
- teritoriul Republicii Slovenia,
- teritoriul Republicii Slovace.

▼ **M5**

- teritoriul Republicii Bulgaria,
- teritoriul României,

▼ **M6**

- teritoriul Republicii Croația

▼ **A2**

(2) Urmatoarele teritorii situate in afara teritoriilor statelor membre sunt considerate ca facand parte din teritoriul vamal comunitar, tinand seama de conventiile si tratatele aplicabile in ceea ce le priveste:

(a) FRANTA

Teritoriul Principatului Monaco, definit în Convenția vamală semnată la Paris la 18 mai 1963 (Jurnalul Oficial al Republicii Franceze din 27 septembrie 1963, p. 8679)

(b) CIPRU

Teritoriul zonelor de suveranitate ale Regatului Unit Akrotiri si Dhekelia, definite in Tratatul de constituire a Republicii Cipru, semnat la Nicosia la 16 august 1960 [United Kingdom Treaty Series No 4 (1961) Cmnd. 1252].

▼ **B**

(3) Teritoriul vamal al Comunității include mările teritoriale, apele maritime teritoriale și spațiul aerian al statelor membre, precum și teritoriile menționate la alineatul (2), cu excepția mărilor teritoriale, a apelor maritime teritoriale și a spațiului aerian al acelor teritorii care nu sunt parte a teritoriului vamal al Comunității în temeiul alineatului (1).

Articolul 4

În sensul prezentului cod, se aplică următoarele definiții:

1. „Persoană” reprezintă:

- o persoană fizică,
- o persoană juridică,
- atunci când se prevede această posibilitate prin reglementările în vigoare, o asociere de persoane recunoscută ca având capacitatea de a încheia acte juridice dar căreia îi lipsește statutul legal al unei persoane juridice .

2. „Persoane stabilite în Comunitate” reprezintă:

- în cazul persoanelor fizice, orice persoană care are reședința obișnuită pe teritoriul Comunității,
- în cazul unei persoane juridice sau al unei asocieri de persoane, orice persoană care are sediul social, sediul central sau sediul permanent în cadrul Comunității.

3. „Autorități vamale” reprezintă autoritățile competente *inter alia* să aplice reglementările vamale.

4. „Birou vamal” reprezintă orice birou la care pot fi îndeplinite toate sau unele dintre formalitățile vamale prevăzute în reglementările vamale.

▼ **M4**

4a. „Birou vamal de intrare” biroul vamal desemnat de către autoritățile vamale în conformitate cu legislația vamală, spre care sunt trimise fără întârziere mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității și în care acestea sunt supuse unor controale de intrare corespunzătoare destinate evaluării riscurilor.

4b. „Birou vamal de import” biroul vamal desemnat de către autoritățile vamale în conformitate cu legislația vamală, unde trebuie îndeplinite formalitățile, printre care și controalele corespunzătoare destinate să evalueze riscurile, în vederea atribuirii unei destinații vamale mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității.

4c. „Birou vamal de export” biroul vamal desemnat de către autoritățile vamale în conformitate cu legislația vamală, unde trebuie îndeplinite formalitățile, printre care și controalele corespunzătoare destinate să evalueze riscurile, în vederea atribuirii unei destinații vamale mărfurilor care părăsesc teritoriul vamal al Comunității;

4d. „Birou vamal de ieșire” biroul vamal desemnat de către autoritățile vamale în conformitate cu legislația vamală, unde trebuie prezentate mărfurile înainte de a părăsi teritoriul vamal al Comunității și unde sunt supuse unor controale vamale privind aplicarea formalităților de ieșire și controalelor corespunzătoare destinate evaluării riscurilor.

▼**B**

5. „Decizie” reprezintă orice act administrativ al autorităților vamale în domeniul legislației vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane anume sau care pot fi identificate; ►**M1** acest termen cuprinde, *inter alia*, informațiile obligatorii în sensul articolului 12 ◀.

6. „Statutul vamal” reprezintă statutul mărfurilor ca mărfuri comunitare sau necomunitare.

7. „Mărfuri comunitare” reprezintă mărfurile:

▼**M1**

- obținute în întregime pe teritoriul vamal al Comunității în condițiile menționate în articolul 23 și care nu încorporează mărfurile importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității. Mărfurile obținute din mărfurile plasate sub un regim suspensiv nu se consideră a avea caracter comunitar în cazurile de importanță economică specială determinate în conformitate cu procedura comitetului,

▼**B**

- importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității și care au fost puse în liberă în circulație,
- obținute sau produse pe teritoriul vamal al Comunității, fie din mărfuri menționate doar la a doua liniuță, fie din mărfuri menționate la prima și a doua liniuță.

8. „Mărfuri necomunitare” reprezintă alte mărfuri decât cele menționate la alin. (7).

Fără a aduce atingere articolelor 163 și 164, mărfurile comunitare își pierd acest statut atunci când sunt scoase de pe teritoriul vamal al Comunității.

9. „Datorie vamală” reprezintă obligația unei persoane de a achita valoarea drepturilor de import (datorie vamală la import) sau drepturile de export (datorie vamală la export) care se aplică anumitor mărfuri prin dispozițiile în vigoare ale Comunității.

10. „Drepturi de import” reprezintă:

- drepturile vamale și taxele cu efect echivalent prevăzute la importul de mărfuri,
- ►**M1** ----- ◀ impuneri la import introduse prin politica agricolă comună sau prin regimuri specifice aplicabile anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.

11. „Drepturi de export” reprezintă:

- drepturile vamale și taxele cu efect echivalent prevăzute la exportul de mărfuri,

- ► **M1** ----- ◀ impuneri la export introduse prin politica agricolă comună sau prin regimuri specifice aplicabile anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.

12. „Debitor” reprezintă orice persoană obligată să achite o datorie vamală.

13. „Supravegherea de către autoritățile vamale” reprezintă acțiunile desfășurate, în general, de respectivele autorități pentru a asigura respectarea reglementărilor vamale și, atunci când este cazul, a altor dispoziții aplicabile mărfurilor aflate sub supraveghere vamală.

▼ **M4**

14. „Controle vamale” acțiuni specifice îndeplinite de către autoritățile vamale în vederea garantării unei aplicări corecte a legislației vamale și a altor acte cu putere de lege care reglementează intrarea, ieșirea, tranzitul, transferul și destinația mărfurilor care circulă între teritoriul vamal al Comunității și țările terțe, precum și prezența mărfurilor care nu au statut de mărfuri comunitare; aceste acțiuni pot include verificarea mărfurilor, verificarea informațiilor menționate în declarație, verificarea existenței și autenticității documentelor electronice sau scrise, verificarea situației contabile a întreprinderilor și a altor înregistrări, verificarea mijloacelor de transport, controlul bagajelor și al altor mărfuri transportate sau la purtător și efectuarea unor anchete administrative, precum și alte acțiuni similare.

▼ **B**

15. „Destinația vamală a mărfurilor” reprezintă:

- (a) plasarea mărfurilor sub un regim vamal;
- (b) introducerea lor într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;
- (c) reexportarea lor de pe teritoriul vamal al Comunității;
- (d) distrugerea lor;
- (e) abandonarea lor în favoarea bugetului statului;

16. „Regim vamal” reprezintă:

- (a) punerea în liberă circulație;
- (b) tranzitul;
- (c) antrepozitul vamal;
- (d) perfecționarea activă;

- (e) transformarea sub control vamal;
- (f) admiterea temporară;
- (g) perfecționarea pasivă;
- (h) exportul.

17. „Declarație vamală” reprezintă documentul în care o persoană indică în forma și modalitatea prevăzută dorința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal.
18. „Declarant” reprezintă persoana care întocmește declarația vamală în nume propriu sau persoana în numele căreia se face o declarație vamală.
19. „Prezentarea mărfurilor în vamă” reprezintă înștiințarea autorităților vamale, în maniera prevăzută, asupra sosirii mărfurilor la biroul vamal sau în orice alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale.
20. „Acordarea liberului de vamă” reprezintă acțiunea prin care autoritățile vamale pun mărfurile la dispoziție în scopurile prevăzute de regimul vamal sub care au fost plasate.
21. „Titularul regimului” reprezintă persoana pe seama căreia s-a făcut declarația vamală sau persoana căreia i-au fost transferate drepturile și obligațiile persoanei menționate anterior în cea ce privește regimul vamal.
22. „Titularul autorizației” reprezintă persoana căreia i s-a acordat o autorizație.
23. „Dispoziții în vigoare” reprezintă dispozițiile comunitare sau dispozițiile naționale.

▼ **M3**

24. „Procedura comitetului reprezintă procedura prevăzută fie la art. 247 și 247a, fie la art. 248 și 248a.

▼ **M4**

25. „Risc” posibilitatea ca, în legătură cu intrarea, ieșirea, tranzitul, transferul și destinația mărfurilor care circulă între teritoriul vamal al Comunității și țări terțe, precum și cu prezența unor mărfuri care nu au statutul de mărfuri comunitare, un eveniment să survină, eveniment care :
- împiedică aplicarea corectă a dispozițiilor comunitare sau naționale sau
 - compromite interesele financiare ale Comunității și ale statelor membre ale acesteia sau
 - reprezintă o amenințare pentru siguranța și securitatea Comunității, pentru sănătatea publică, pentru mediu sau pentru consumatori;

26. „Gestionarea riscului” determinarea sistematică a riscului și punerea în aplicare a tuturor măsurilor necesare pentru a limita expunerea la risc. Acest termen vizează activități cum ar fi culegerea de date și informații, analiza și evaluarea riscurilor, recomandarea și executarea măsurilor, precum și controlul și evaluarea periodică a procesului și a rezultatelor acestuia, pe baza surselor și strategiilor internaționale, comunitare și naționale.

▼**B**

CAPITOLUL 2

**DISPOZIȚII GENERALE DIVERSE
REFERITOARE ÎN SPECIAL LA DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE
PERSOANELOR
CU PRIVIRE LA REGLEMENTĂRILE VAMALE**

Secțiunea 1

Dreptul de reprezentare

Articolul 5

(1) În condițiile prevăzute la art. 64 alineatul (2) și sub rezerva dispozițiilor adoptate în cadrul articolului 243 alineatul (2) lit. (b), orice persoană își poate desemna un reprezentant în relația sa cu autoritățile vamale, pentru a întocmi actele și a îndeplini formalitățile prevăzute în reglementările vamale.

(2) O astfel de reprezentare poate fi:

- directă, caz în care reprezentantul acționează în numele și pe seama unei alte persoane sau
- indirectă, caz în care reprezentantul acționează în nume propriu, dar pe seama unei alte persoane.

Statele membre își pot rezerva dreptul de a întocmi pe teritoriile lor declarații vamale:

- fie prin reprezentare directă,
- fie prin reprezentare indirectă,

în măsura în care reprezentantul trebuie să fie un comisionar în vamă care își desfășoară activitatea pe teritoriul țării respective.

(3) Cu excepția cazurilor menționate la articolul 64 alineatul (2) litera (b) și alineatul (3), reprezentantul trebuie să fie stabilit în Comunitate.

(4) Reprezentantul trebuie să declare că acționează pe seama persoanei reprezentate, să specifice dacă reprezentarea este directă sau indirectă și să aibă putere de reprezentare.

O persoană care nu declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane sau care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane fără a fi împuternicit să facă aceasta se consideră că acționează în nume propriu și pe seama sa.

(5) Autoritățile vamale pot solicita oricărei persoane care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane mijloace de probă în ceea ce privește capacitatea sa de a avea putere de reprezentare.

▼ **M4**

Secțiunea 1 A **Operatori economici autorizați**

Articolul 5a

(1) Dacă este necesar, după consultarea altor autorități competente, autoritățile vamale acordă, sub rezerva criteriilor menționate la alineatul (2), statutul de «agent economic autorizat» oricărui agent economic stabilit pe teritoriul vamal al Comunității.

Un agent economic autorizat beneficiază de anumite facilități în ceea ce privește controalele vamale privind siguranța și securitatea și/sau anumite simplificări prevăzute de legislația vamală.

Sub rezerva normelor și condițiilor prevăzute la alineatul (2), statutul de agent economic autorizat este recunoscut, de către autoritățile vamale din toate statele membre, fără a aduce atingere controalelor vamale. Pe baza recunoașterii statutului de agent economic autorizat și cu condiția să fie respectate cerințele legate de un anumit tip de simplificare, prevăzut de legislația vamală, autoritățile vamale autorizează agentul să beneficieze de simplificarea menționată anterior.

(2) Criteriile privind acordarea statutului de agent economic autorizat includ:

- antecedente satisfăcătoare în ceea ce privește respectarea cerințelor vamale;
- un sistem eficient de gestionare a înregistrărilor comerciale și, după caz, a înregistrărilor privind transportul, care să permită efectuarea unor controale vamale corespunzătoare;
- după caz, dovada solvabilității financiare și
- în cazul în care se aplică, standarde corespunzătoare de siguranță și securitate.

Se utilizează procedura comitetului pentru a stabili normele privind:

- acordarea statutului de agent economic autorizat;
- acordarea autorizațiilor pentru utilizarea simplificărilor;
- stabilirea autorității vamale competente pentru acordarea statutului și autorizațiilor menționate anterior;

- tipul de facilități care pot fi acordate în ceea ce privește controalele vamale privind siguranța și securitatea, precum și sfera de acțiune a acestora, ținând seama de normele referitoare la gestionarea riscurilor comune;
- consultarea celorlalte autorități vamale și comunicarea informațiilor către acestea și pentru a stabili condițiile în care:
 - o autorizație poate fi limitată la unul sau mai multe state membre;
 - statutul de agent economic autorizat poate fi suspendat sau retras și
 - se pot face derogări, pentru categorii speciale de agenți economici autorizați, de la obligația de a fi stabilit în interiorul Comunității, ținându-se seama, în special, de acordurile internaționale.

▼ **B**

Secțiunea 2

Decizii privind aplicarea reglementărilor vamale

Articolul 6

(1) Atunci când o persoană solicită autorităților vamale să ia o decizie privind aplicarea reglementărilor vamale, acea persoană trebuie să furnizeze toate informațiile și documentele cerute de autoritățile respective pentru a se lua decizia menționată.

(2) O astfel de decizie trebuie luată și comunicată solicitantului în cel mai scurt termen.

Atunci când cererea este făcută în scris, decizia trebuie luată în decursul unui termen prevăzut în conformitate cu dispozițiile în vigoare, începând cu data la care cererea este primită de autoritățile vamale. Decizia este comunicată în scris solicitantului.

Cu toate acestea, acest termen poate fi depășit atunci când autoritățile vamale se află în imposibilitatea de a-l respecta. Într-o astfel de situație, autoritățile informează solicitantul cu privire la aceasta, înaintea expirării termenului menționat, enunțând motivele care justifică depășirea termenului și indicând noul termen pe care îl consideră necesar în luarea unei decizii cu privire la solicitare.

(3) Deciziile adoptate de autoritățile vamale în scris, care fie resping solicitările, fie sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se întemeiază. Ele trebuie să menționeze posibilitatea exercitării unei cai de atac prevăzute la articolul 243.

(4) Se poate prevedea ca dispozițiile alineatului (3) prima teză să se aplice și altor decizii.

Articolul 7

Cu excepția cazurilor prevăzute la art. 244 al doilea paragraf, deciziile adoptate de către autoritățile vamale sunt executorii de drept.

Articolul 8

(1) O decizie favorabilă persoanei interesate se anulează în cazul în care ea a fost luată pe baza unor informații inexacte sau incomplete și atunci când:

- solicitantul a știut sau ar fi trebuit în mod normal să știe că informațiile erau eronate sau incomplete și
- această decizie nu ar fi fost luată dacă informațiile ar fi fost corecte și complete.

(2) Persoanele cărora li s-a adresat decizia sunt înștiințate cu privire la anularea deciziei.

(3) Anularea produce efecte de la data la care s-a luat decizia anulată.

Articolul 9

(1) O decizie favorabilă persoanei interesate este revocată sau modificată atunci când, în alte cazuri decât cele menționate la articolul 8, nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia.

(2) O decizie favorabilă persoanei interesate poate fi revocată atunci când persoana căreia i se adresează nu îndeplinește o obligație care i-a fost impusă prin această decizie.

(3) Revocarea sau modificarea deciziei este comunicată persoanei căreia i se adresează.

(4) Revocarea sau modificarea deciziei produce efecte de la data comunicării. Cu toate acestea, în cazuri excepționale, atunci când interesele legitime ale persoanei căreia i se adresează o cer, autoritățile vamale pot amâna data la care revocarea sau modificarea produce efecte.

Articolul 10

Articolele 8 și 9 nu aduc atingere normelor naționale în conformitate cu care o decizie nu are efect sau își pierde efectele din motive care nu au legătură cu legislația vamală.

Secțiunea 3

Informații

Articolul 11

(1) Orice persoană poate solicita autorităților vamale informații privind aplicarea legislației vamale.

O astfel de cerere poate fi refuzată atunci când aceasta nu are legătură cu o operațiune de import sau export preconizată.

(2) Informațiile sunt furnizate gratuit solicitantului. Cu toate acestea, atunci când apar costuri speciale pentru autoritățile vamale, mai ales ca rezultat al analizelor sau expertizelor asupra mărfurilor sau al returnării mărfurilor solicitantului, acestea pot fi puse în sarcina solicitantului.

▼ M1

Articolul 12

(1) Autoritățile vamale emit la cerere scrisă și acționând în conformitate cu normele stabilite conform procedurii comitetului informații tarifare obligatorii și informații obligatorii în materie de origine.

(2) Informațiile tarifare obligatorii sau informațiile obligatorii privind originea sunt obligatorii pentru autoritățile vamale, spre deosebire de titularul informațiilor, care are obligații doar în privința încadrării tarifare sau determinării originii mărfurilor.

Informațiile tarifare obligatorii sau informațiile obligatorii privind originea sunt obligatorii pentru autoritățile vamale doar în ceea ce privește mărfurile în legătură cu care au fost efectuate formalitățile vamale după data la care le-au fost furnizate informațiile.

În materie de origine, formalitățile în cauză sunt cele referitoare la aplicarea articolelor 22 și 27.

(3) Titularul unor astfel de informații trebuie să poată dovedi că:

- în materie tarifară: mărfurile declarate corespund din toate punctele de vedere cu cele descrise în informații,
- în materie de origine: mărfurile în cauză și circumstanțele care au determinat dobândirea originii corespund în toate privințele cu mărfurile și circumstanțele descrise în informații.

(4) Informațiile obligatorii sunt valabile pe o perioadă de șase ani, în cazul tarifelor, și de trei ani, în cazul originii, de la data emiterii. Prin derogare de la articolul 8, informațiile se anulează în cazul în care au fost emise pe baza unor informații inexacte sau incomplete din partea solicitantului.

(5) Informațiile obligatorii încetează să mai fie valabile:

(a) în cazul informațiilor tarifare:

- (i) atunci când se adoptă un regulament și informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile de drept astfel stabilite;
- (ii) atunci când nu mai sunt compatibile cu interpretarea unuia din nomenclatoarele menționate la articolul 20 alineatul (6):

- la nivelul Comunității, prin modificarea notelor explicative din Nomenclatura Combinată sau printr-o hotărâre a Curții de Justiție a Comunităților Europene,
 - la nivel internațional, printr-un aviz de încadrare sau printr-o modificare a notelor explicative din Nomenclatura Sistemului Armonizat de Descriere și Codificare a Mărfurilor, adoptată de Organizația Mondială a Vămirilor înființată în 1952 sub numele de „Consiliul de Cooperare Vamală”;
- (iii) atunci când este revocată sau modificată în conformitate cu articolul 9, cu condiția ca revocarea sau modificarea să fie notificată titularului.

Data la care informațiile obligatorii încetează a mai fi valabile pentru cazurile prevăzute la pct. (i) și (ii) este data publicării măsurilor menționate sau, în cazul măsurilor internaționale, data comunicării Comisiei în seria C a *Jurnalului Oficial al Comunităților Europene*,

(b) în cazul informațiilor cu privire la origine:

- (i) atunci când se adoptă un regulament sau când Comunitatea încheie un acord și informațiile nu mai sunt conforme cu dispozițiile de drept astfel stabilite;
- (ii) în cazul în care nu mai este compatibilă:
 - la nivelul Comunității, cu notele explicative și avizele adoptate în scopul interpretării regulilor sau cu o hotărâre a Curții de Justiție a Comunităților Europene,
 - la nivel internațional, cu Acordul privind regulile de origine stabilite de Organizația Mondială a Comerțului (OMC) sau cu notele explicative sau un aviz privind originea adoptat pentru interpretarea acestui acord;
- (iii) în cazul în care este revocată sau modificată în conformitate cu art. 9, cu condiția ca titularul să fi fost informat în avans.

Data la care informațiile obligatorii încetează a mai fi valabile pentru cazurile menționate la punctele (i) și (ii) este cea indicată când măsurile menționate anterior sunt publicate sau, în cazul măsurilor internaționale, data care apare în comunicarea Comisiei din seria C a *Jurnalului Oficial al Comunităților Europene*.

(6) Titularul informațiilor obligatorii care încetează a mai fi valabile în conformitate cu alineatul (5) litera (a) punctele (ii) sau (iii) sau litera (b) punctele (ii) sau (iii) mai poate folosi informațiile respective pentru o perioadă de șase luni de la data publicării sau notificării, cu condiția ca el să fi încheiat contracte obligatorii de cumpărare sau vânzare a mărfurilor în cauză, pe baza informațiilor obligatorii, înainte ca măsura să fi fost adoptată. Cu toate acestea, în cazul produselor pentru care, la efectuarea formalităților

vamale, s-a prezentat un certificat de import, export sau de fixare în avans, perioada de șase luni se înlocuiește cu perioada de valabilitate a certificatului.

În cazul alineatului (5) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (i), regulamentul sau acordul poate stabili un termen în care se aplică primul paragraf.

(7) Încadrarea tarifară sau determinarea originii care figurează în informațiile obligatorii se poate aplica în condițiile prevăzute la alineatul (6), doar în scopul:

- de a determina drepturile de import sau de export,
- de a calcula restituirile la export și orice alte sume acordate la import sau export în cadrul politicii agricole comune,
- de a folosi certificate de import, export sau de fixare în avans prezentate cu ocazia efectuării formalităților vamale pentru acceptarea declarației vamale referitoare la mărfurile în cauză, cu condiția ca aceste certificate să fie emise pe baza informațiilor respective.

În plus, în cazurile excepționale în care este posibil ca buna desfășurare a regimurilor stabilite în cadrul politicii agricole comune să fie periclitată, se poate decide o derogare de la alineatul (6), în conformitate cu procedura prevăzută la art. 38 din Regulamentul nr.136/66/CEE al Consiliului din 22 septembrie 1966 privind instituirea unei organizări comune a pieței în sectorul materiilor grase ⁽¹⁾ și în articolele corespunzătoare din alte regulamente privind organizarea comună a piețelor.

▼**B**

Secțiunea 4

Alte dispoziții

▼**M4**

Articolul 13

(1) Autoritățile vamale pot efectua, în conformitate cu condițiile stabilite de dispozițiile în vigoare, toate controalele pe care le consideră necesare pentru a garanta aplicarea corectă a legislației vamale și a celorlalte acte cu putere de lege care reglementează intrarea, ieșirea, tranzitul, transferul și destinația particulară a mărfurilor care circulă între teritoriul vamal al Comunității și țările terțe, precum și prezența mărfurilor care nu au statut de mărfuri comunitare. Controalele vamale destinate să verifice aplicarea corectă a legislației comunitare pot fi efectuate într-o țară terță în cazul în care există un acord internațional care să autorizeze acest lucru.

(2) Controalele vamale, altele decât controalele inopinate, ar trebuie să se bazeze pe o analiză a riscurilor prin folosirea unor procedee informatice, obiectivul acestora fiind stabilirea și cuantificarea riscului, precum și elaborarea măsurilor necesare pentru evaluarea acestora, pe baza criteriilor definite la nivel național, comunitar și, dacă este cazul, la nivel internațional.

În conformitate cu procedura comitetului, este definit un cadru de gestionare a riscurilor

și sunt stabilite criteriile comune, precum și domeniile prioritare de control .

Statele membre, în colaborare cu Comisia, pun la punct un sistem computerizat pentru realizarea gestionării riscurilor.

(3) În cazul în care sunt efectuate controale de către autorități, altele decât autoritățile vamale, aceste controale sunt în strânsă coordonare cu acestea din urmă și au loc, pe cât posibil, în același moment și în același loc.

(4) În cadrul controalelor prevăzute de prezentul articol, autoritățile vamale și celelalte autorități competente, precum autoritățile veterinare și poliția, pot face schimb de date privind intrarea, ieșirea, tranzitul, transferul și destinația mărfurilor care circulă între teritoriul vamal al Comunității și țări terțe, precum și prezența mărfurilor care nu au statut de mărfuri comunitare și își pot comunica unele altora aceste date, precum și autorităților vamale din statele membre și Comisiei, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a reduce riscurile.

Comunicarea de date confidențiale autorităților vamale și altor organe (agenții de securitate, de exemplu) din țări terțe nu este admisă decât în cadrul unui acord internațional și cu condiția respectării dispozițiilor în vigoare privind protecția datelor, în special a Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personale și libera circulație a acestor date ⁽²⁾ și a Regulamentului (CE) Nr.45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾.

▼B

Articolul 14

În vederea aplicării legislației vamale, orice persoană implicată direct sau indirect în operațiunile având ca scop schimbul cu mărfuri, furnizează autorităților vamale la cererea acestora și în termenul stabilit, toate documentele și informațiile necesare, pe orice suport, precum și orice ajutor necesar.

⁽¹⁾ JO L 172, 30.9.1966, p. 3025/66. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 3290/94 (JO L 349, 31.12.1994, p. 105).

⁽²⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 3. Directiva, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

⁽¹⁾ JO L 8, 12.1.2002, p. 1.

▼M4

Articolul 15

Orice informație de natură confidențială sau furnizată cu titlu confidențial este protejată de secretul profesional și nu este divulgată de către autoritățile competente fără autorizarea expresă din partea persoanei sau a autorității care a furnizat-o. Cu toate acestea, transmiterea informațiilor este permisă în cazul în care autoritățile competente

sunt obligate să o facă în conformitate cu dispozițiile în vigoare, în special în cadrul procedurilor judiciare. Divulgarea sau transmiterea de informații se face cu respectarea strictă a dispozițiilor în vigoare privind protecția datelor, în special a Directivei 95/46/CE și Regulamentul (CE) nr.45/2001.

▼B

Articolul 16

Persoanele interesate păstrează documentele menționate la articolul 14 în vederea ►M4 controale vamale◀, pentru un termen prevăzut în dispozițiile în vigoare și timp de cel puțin trei ani calendaristici, indiferent de suportul folosit. Acea perioadă începe să curgă de la sfârșitul anului în care:

- (a) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație în alte împrejurări decât cele menționate la litera (b) sau al mărfurilor declarate pentru export, de la sfârșitul anului în care sunt acceptate declarațiile de punere în liberă circulație sau cele de export;
- (b) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație cu o rată redusă sau zero a drepturilor de import pe motivul destinației lor finale, de la sfârșitul anului în care ele încetează a se mai afla sub supraveghere vamală;
- (c) în cazul mărfurilor plasate sub un alt regim vamal, de la sfârșitul anului în care regimul vamal respectiv s-a încheiat;
- (d) în cazul mărfurilor plasate într-o zonă liberă sau un antrepozit liber, de la sfârșitul anului în care acestea părăsesc întreprinderea respectivă.

Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 221 alineatul (3) teza a doua, prin care un control efectuat de autoritățile vamale în ceea ce privește o datorie vamală arată că trebuie corectată respectiva înscriere în conturi, documentele se păstrează dincolo de termenul prevăzut în primul alineat, pentru o perioadă suficientă care să permită efectuarea și verificarea corecției.

Articolul 17

Atunci când se prevede o perioadă, dată sau termen în conformitate cu legislația vamală în scopul aplicării acesteia, această perioadă nu se prelungește, iar această dată sau termen nu se modifică decât dacă există dispoziții speciale în legislația respectivă.

▼M1

Articolul 18

(1) Valoarea ecu în monedele naționale care trebuie aplicată în scopul determinării încadrării tarifare a mărfurilor și a drepturilor de import se stabilește o dată pe lună. Cursurile de schimb care se folosesc pentru conversie sunt cele publicate în *Jurnalul*

Oficial al Comunităților Europene în penultima zi lucrătoare a lunii. Aceste cursuri de schimb se aplică pe întreg parcursul lunii următoare.

Cu toate acestea, în cazurile în care cursul de schimb valabil la începutul lunii diferă cu mai mult de 5% de cel aplicat în penultima zi lucrătoare înainte de data de 15 a aceleiași luni, acest ultim curs de schimb se aplică de la 15 până la sfârșitul lunii în cauză.

(2) Valoarea ecu în monedele naționale care se aplică în cadrul legislației vamale în alte cazuri decât cele menționate la alin. (1) se stabilește o dată pe an. Cursurile de schimb folosite pentru conversie sunt cele publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* în prima zi lucrătoare din octombrie, cu efect de la data de 1 ianuarie a anului următor. Dacă nu este disponibil nici un curs de schimb pentru o anumită monedă națională, cursul care se aplică respectivei monede este cel obținut în ultima zi în care s-a publicat un curs de schimb în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(3) Autoritățile vamale pot rotunji în plus sau în minus suma rezultată din conversia în moneda lor națională a unor sume exprimate în ecu în altele scopuri decât determinarea încadrării tarifare a mărfurilor sau a drepturilor de import sau de export.

Rotunjirea nu poate să difere cu mai mult de 5% față de suma inițială.

Autoritățile vamale pot păstra neschimbată valoarea monedei naționale pentru o sumă exprimată în ecu, dacă, la momentul ajustării anuale prevăzute la alin. (2), conversia sumei respective, înainte de rotunjirea menționată anterior, are ca rezultat o variație mai mică de 5% în valoarea monedei naționale sau o reducere a acestei valori.

▼B

Articolul 19

Procedura comitetului se utilizează pentru stabilirea cazurilor și a condițiilor în care aplicarea legislației vamale poate fi simplificată.

TITLUL II

FACTORI PE BAZA CĂRORA SE APLICĂ DREPTURILE DE IMPORT SAU DE EXPORT ȘI CELELALTE MĂSURI PREVĂZUTE PENTRU SCHIMBURILE CU MĂRFURI

CAPITOLUL 1

TARIFUL VAMAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE ȘI ÎNCADRAREA TARIFARĂ A MĂRFURILOR

Articolul 20

(1) Drepturile legal datorate la apariția unei datorii vamale se bazează pe Tariful Vamal al Comunităților Europene.

(2) Celelalte măsuri prevăzute de dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice referitoare la schimburile cu mărfuri se aplică, după caz, potrivit clasificării tarifare a acelor mărfuri.

(3) Tariful Vamal al Comunităților Europene cuprinde:

(a) Nomenclatura Combinată a mărfurilor;

(b) orice altă nomenclatură care se bazează parțial sau integral pe Nomenclatura Combinată sau care adaugă la acesta orice subdiviziuni și care este stabilită prin dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice în vederea aplicării măsurilor tarifare referitoare la schimburile cu mărfuri;

(c) ratele și alte elemente de taxare aplicabile în mod normal mărfurilor cuprinse în Nomenclatura Combinată în ceea ce privește:

- drepturile vamale și

- ► **M1** ----- ◀ impuneri la import prevăzute de politica agricolă comună sau prin măsurile specifice aplicabile anumitor mărfuri care rezultă din transformarea produselor agricole.

(d) măsurile tarifare preferențiale cuprinse în acorduri pe care le-a încheiat Comunitatea cu anumite țări sau grupuri de țări și care prevăd acordarea tratamentului tarifar preferențial;

(e) măsurile tarifare preferențiale adoptate unilateral de Comunitate pentru anumite țări, grupuri de țări sau teritorii;

(f) măsurile autonome de suspendare, care prevăd o reducere sau o exonerare de drepturi de import aferente anumitor mărfuri;

(g) alte măsuri tarifare prevăzute de legislația comunitară.

(4) Fără a aduce atingere normelor privind cheltuielile forfetare, măsurile prevăzute la alineatul (3) literele (d), (e) și (f) se aplică la cererea declarantului în locul celor prevăzute la lit. (c) atunci când mărfurile respective îndeplinesc condițiile prevăzute de aceste prime măsuri menționate. Se poate face cerere ulterior, cu condiția să fie îndeplinite condițiile necesare.

(5) Atunci când aplicarea măsurilor menționate la alineatul (3) literele (d), (e) și (f) este

restricționată la un anumit volum de importuri, aceasta încetează:

- (a) în cazul contingentelor tarifare, imediat ce este atinsă limita volumului de importuri stipulat;
 - (b) în cazul plafoanelor tarifare, prin reglementări ale Comisiei.
- (6) Clasificarea tarifară a mărfurilor reprezintă stabilirea, potrivit normelor în vigoare, a:
- (a) subpoziției din Nomenclatura Combinată sau a subpoziției din orice altă nomenclură menționată la alineatul (3) litera (b) sau
 - (b) subpoziției din orice altă nomenclură care se bazează în întregime sau parțial pe Nomenclatura Combinată sau care adaugă la aceasta orice subdiviziune și care este stabilită de normele comunitare care reglementează domenii specifice cu privire la aplicarea altor măsuri decât cele tarifare referitoare la schimburile de mărfuri, în care mărfurile menționate mai sus urmează să fie clasificate.

Articolul 21

(1) Tratatul tarifar favorabil de care pot beneficia anumite mărfuri pe motivul naturii lor sau a destinației lor este reglementat de condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului. Atunci când este necesară o autorizație se aplică articolele 86 și 87.

(2) În sensul alineatului (1), expresia „tratament tarifar favorabil” reprezintă o reducere sau suspendare a unui drept de import menționat la articolul 4 alin. 10), chiar și în cadrul unui contingent tarifar.

▼B

CAPITOLUL 2

ORIGINEA MĂRFURILOR

Secțiunea 1

Originea nepreferențială

Articolul 22

Articolele 23 - 26 definesc originea nepreferențială a mărfurilor în vederea:

- (a) aplicării Tarifului Vamal al Comunităților Europene cu excepția măsurilor prevăzute la articolul (20) alineatul (3) literele (d) și (e);
- (b) aplicării altor măsuri în afara celor tarifare stabilite prin dispozițiile comunitare care reglementează domenii specifice referitoare la schimburile cu mărfuri;
- (c) pregătirii și emiterii certificatelor de origine.

Articolul 23

- (1) Mărfurile originare dintr-o țară sunt acele mărfuri obținute sau produse în întregime în țara respectivă.
- (2) Expresia „mărfuri obținute în întregime într-o țară” reprezintă:
- (a) produse minerale extrase pe teritoriul țării respective;
 - (b) produse vegetale cultivate în țara respectivă;
 - (c) animale vii, născute și crescute în țara respectivă;
 - (d) produse obținute de la animale vii crescute în țara respectivă;
 - (e) produse de vânătoare sau de pescuit obținute în țara respectivă;
 - (f) produse de pescuit maritim și alte produse obținute din apele maritime din afara apelor teritoriale ale unei țări de către navele înmatriculate sau înregistrate în țara respectivă și care arborează pavilionul țării respective;
 - (g) mărfuri obținute sau produse la bordul navelor-uzină din produse menționate la litera(f) și care sunt originare din acea țară, cu condiția ca astfel de nave-uzină să fie înmatriculate sau înregistrate în țara respectivă și care arborează pavilionul acesteia;
 - (h) produse obținute de pe fundul mării sau din subsolul mării în afara apelor teritoriale, cu condiția ca acea țară să aibă drepturi exclusive de a exploata solul sau subsolul respectiv;
 - (i) produse din deșeuri și produse reziduale obținute din operațiuni de fabricare și articole uzate, dacă acestea au fost colectate în zona respectivă și sunt potrivite doar pentru recuperarea materiei prime;
 - (j) mărfuri care sunt produse în țara respectivă exclusiv din mărfuri menționate la literele (a) - (i) sau din derivatele lor, în oricare stadiu al producției.
- (3) În sensul alineatului (2) cuvântul „țară” se referă și la apele teritoriale statale.

Articolul 24

Mărfurile în producerea cărora intervin două sau mai multe țări sunt considerate originare din țara în care au fost supuse ultimei transformări sau prelucrări substanțiale, justificată economic, efectuată într-o întreprindere echipată în acest scop și din care a rezultat un produs nou sau care reprezintă un stadiu de fabricație important.

▼B

Articolul 25

Orice transformare sau prelucrare pentru care s-a stabilit sau pentru care faptele constatate justifică prezumția, că unicul său scop a fost de a se sustrage dispozițiilor aplicabile în Comunitate mărfurilor din anumite țări, nu se consideră în nici un caz că ar conferi mărfurilor obținute astfel originea țării în care aceasta a fost efectuată în sensul articolului 24.

Articolul 26

(1) Legislația vamală sau alte dispoziții comunitare care reglementează domeniile specifice pot prevedea ca originea mărfurilor să fie justificată prin prezentarea unui document.

(2) Fără a aduce atingere prezentării documentului respectiv, autoritățile vamale pot solicita, în cazul unor îndoieli serioase, orice dovadă suplimentară pentru a se asigura că indicația privind originea este în conformitate cu legislația comunitară în materie.

Secțiunea 2

Originea preferențială a mărfurilor

Articolul 27

Normele privind originea preferențială stabilesc condițiile de dobândire a originii pe care mărfurile trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de măsurile menționate la articolul 20 alineatul (3) literele (d) sau (e).

Aceste norme:

- (a) în cazul mărfurilor incluse în acordurile menționate la art. 20 alineatul (3) litera (d) se stabilesc prin acordurile respective;
- (b) în cazul mărfurilor care beneficiază de măsurile tarifare preferențiale menționate la articolul 20 alineatul (3) litera (e) se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

CAPITOLUL 3

VALOAREA ÎN VAMĂ A MĂRFURILOR

Articolul 28

Dispozițiile prezentului capitol stabilesc valoarea în vamă în vederea aplicării tarifului vamal al Comunităților Europene și măsurile netarifare prevăzute în dispozițiile comunitare care reglementează domeniile specifice cu privire la schimburile cu mărfuri.

Articolul 29

(1) Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu art. 32 și 33, cu condiția ca:

(a) să nu existe restricții privind cedarea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:

- sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității;
- limitează zona geografică în care mărfurile pot fi revândute

sau

- nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;

(b) vânzarea sau prețul să nu fie supuse unor condiții sau considerente pentru care să nu poată fi stabilită o valoare cu privire la mărfurile care se evaluează;

(c) nici o parte a profitului din nici o revânzare ulterioară, cedare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o ajustare adecvată în conformitate cu art. 32 și

(d) cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alin. (2).

(2) (a) În acțiunea de stabilire dacă valoarea tranzacției este acceptabilă în sensul alin. (1), faptul că vânzătorul și cumpărătorul sunt legați nu este în sine un motiv suficient pentru ca valoarea de tranzacție să fie considerată inacceptabilă. Atunci când este necesar, se examinează împrejurările în care s-a făcut vânzarea, iar valoarea de tranzacție este acceptată cu condiția ca legătura să nu fi influențat prețul. În cazul în care, în lumina informațiilor primite de la declarant sau din altă sursă, autoritățile vamale au motive să considere că legătura a influențat prețul, ele comunică declarantului motivele și i se oferă acestuia posibilitatea rezonabilă de a răspunde. În cazul în care declarantul solicită aceasta, comunicarea motivelor se face în scris.

(b) În cazul unei vânzări între persoane legate, valoarea de tranzacție este acceptată și mărfurile sunt evaluate în conformitate cu alin. (1) ori de câte ori declarantul demonstrează că valoarea respectivă este foarte apropiată de una din următoarele valori indicate mai jos, care se situează în același timp sau aproape în același timp:

(i) valoarea tranzacției în vânzările, între cumpărători și vânzatori care nu sunt

legați în nici un cazurile special, de mărfuri identice sau similare pentru export în Comunitate;

- (ii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită la articolul 30 alineatul (2) litera (c);
- (iii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită la articolul 30 alineatul (2) litera (d).

În aplicarea criteriilor menționate anterior, se ține seama în mod corespunzător de diferențele demonstrate între nivelurile comerciale, cantitative, elementele enumerate în art. 32 și costurile suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul nu sunt legați și când astfel de costuri nu sunt suportate de vânzător în cazul vânzărilor în care acesta și cumpărătorul sunt legați.

- (c) Criteriile menționate la litera (b) urmează să fie folosite la inițiativa declarantului și numai în scopuri comparative. Valorile de substituție nu pot fi stabilite în conformitate cu litera menționată.
- (3) (a) Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. Plata nu trebuie să fie obligatoriu sub forma unui transfer de bani. Plata poate fi efectuată prin acreditive sau printr-un instrument negociabil și poate fi făcută direct sau indirect.
- (b) Activitățile, inclusiv cele de comercializare, întreprinse de cumpărător pe cont propriu, altele decât cele pentru care se prevede o ajustare la art. 32, nu sunt considerate a fi o plată indirectă către vânzător, chiar dacă ele pot fi considerate în beneficiul cumpărătorului sau au fost întreprinse prin acord cu vânzătorul, iar costul lor nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit atunci când se stabilește valoarea în vamă a mărfurilor importate.

Articolul 30

(1) Atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29, ea se determină prin parcurgerea succesivă a literelor (a), (b), (c) și (d) de la alineatul (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită, cu excepția cazului în care ordinea de aplicare a lit. (c) și (d) este inversată la cererea declarantului; numai atunci când o astfel de valoare nu poate fi stabilită conform unei anumite litere se pot aplica dispozițiile următoarei litere în ordinea stabilită în temeiul prezentului alineat.

(2) Valoarea în vamă așa cum este stabilită prin aplicarea prezentului articol este:

- (a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;
 - (b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;
 - (c) valoarea bazată pe prețul unitar care corespunde vânzărilor în Comunitate de mărfuri importate sau de mărfuri identice sau similare importate totalizând cantitatea cea mai mare, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii;
 - (d) valoarea calculată egală cu suma:
 - costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul de fabricare a mărfurilor importate;
 - valorii profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Comunitate;
 - costului sau valorii elementelor menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (e).
- (3) Orice alte condiții sau norme de aplicare a alineatului (2) de mai sus se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 31

- (1) Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:
- acordului de punere în aplicare a art. VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț ► **M1** din 1994 ◀;
 - articolul VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț ► **M1** din 1994 ◀;
 - dispozițiile prezentului capitol.
- (2) Valoarea în vamă determinată prin aplicarea alineatului (1) nu se întemeiază pe:
- (a) prețului de vânzare în Comunitate pentru mărfurile produse în Comunitate;
 - (b) unui sistem care prevede acceptarea în scopuri vamale a celei mai mari dintre cele două valori alternative;

- (c) prețului mărfurilor de pe piața internă a țării exportatoare;
- (d) costului de producție, diferit de valorile calculate care s-au stabilit pentru mărfuri identice sau similare în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (d);
- (e) prețurilor de export către o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Comunității;
- (f) valorilor în vamă minime sau
- (g) valorilor arbitrare sau fictive.

Articolul 32

(1) La stabilirea valorii în vamă în conformitate cu articolul 29, se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate:

- (a) următoarele elemente, în măsura în care ele sunt suportate de cumpărător, dar nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri:
 - (i) comisioane și cheltuieli de brokeraj, cu excepția comisiunilor de cumpărare,
 - (ii) costul containerelor care sunt considerate, în accepțiune vamală, ca fiind același lucru cu mărfurile în cauză,
 - (iii) costul ambalajului, care include atât manopera, cât și materialele;
- (b) valoarea, alocată adecvat, a următoarelor mărfuri și servicii când sunt furnizate direct sau indirect de către cumpărător gratuit sau la un cost redus pentru utilizare în legătură cu fabricarea sau vânzarea la export a mărfurilor importate, în măsura în care această valoare nu a fost inclusă în prețul efectiv plătit sau de plătit:
 - (i) materiale, componente, piese și articole similare incorporate în mărfurile importate,
 - (ii) scule, vopsele, matrițe și articole similare utilizate la producerea mărfurilor importate,
 - (iii) materiale consumate în procesul fabricării mărfurilor importate,
 - (iv) activități de *engineering*, dezvoltare, artă, *design*, planuri și schițe realizate în altă parte decât în Comunitate și necesare pentru fabricarea mărfurilor importate;
- (c) redevențele și drepturile de licență referitoare la mărfurile care sunt evaluate și pe care cumpărătorul trebuie să le plătească direct sau indirect vânzătorului, ca o condiție

a vânzării mărfurilor evaluate, în măsura în care aceste redevențe și drepturi nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit;

(d) valoarea oricărei părți din profitul oricărei revânzări, înstrăinări sau utilizări ulterioare a mărfurilor importate care îi revine vânzătorului direct sau indirect;

(e) (i) cheltuielile de transport și costul asigurării mărfurilor importate și

(ii) cheltuielile de încărcare și manipulare legate de transportul mărfurilor importate până la punctul de introducere a mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității.

(2) Adaosurile la prețul efectiv plătit sau de plătit se aplică în conformitate cu prezentul articol doar pe baza datelor obiective și cuantificabile.

(3) Nu se aplică nici un adaos la prețul efectiv plătit sau de plătit în procesul de stabilire a valorii în vamă, cu excepția situațiilor prevăzute în prezentul articol.

(4) În prezentul capitol, expresia „comisioane de cumpărare” reprezintă taxele plătite de importator agentului său pentru serviciul de a-l reprezenta în cumpărarea mărfurilor care se evaluează.

(5) Fără a aduce atingere alineatului (1) litera (c):

(a) taxele pentru dreptul de reproducere a mărfurilor importate în Comunitate nu se adaugă, în procesul de stabilire a valorii în vamă, la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate și

(b) plățile efectuate de cumpărător pentru dreptul de distribuție sau de revindere a mărfurilor importate nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate, dacă aceste plăți nu sunt o condiție de vânzare, pentru export, a mărfurilor importate destinate Comunității.

Articolul 33

(1) Cu condiția de a fi evidențiate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit, următoarele elemente nu sunt incluse în valoarea în vamă:

(a) cheltuielile de transport pentru mărfuri după sosirea lor la locul de intrare pe teritoriul vamal al Comunității;

(b) cheltuielile pentru construcție, montare, asamblare, întreținere și asistență tehnică, întreprinse după importarea mărfurilor importate, cum ar fi instalații, utilaje sau echipamente industriale;

- (c) valoarea dobânzilor în conformitate cu acordurile de finanțare încheiate de cumpărător și referitoare la cumpărarea mărfurilor importate, indiferent dacă finanțarea este acordată de vânzător sau altă persoană, cu condiția ca acordurile de finanțare să fi fost încheiate în scris și ca, atunci când i se solicită, cumpărătorul să poată demonstra că:
- astfel de mărfuri sunt vândute efectiv la prețul declarat ca preț efectiv plătit sau de plătit și
 - rata dobânzii pretinsă nu depășește nivelul predominant pentru astfel de tranzacții în țara și la momentul în care s-a acordat finanțarea;
- (d) cheltuieli privind dreptul de a reproduce în Comunitate mărfuri importate;
- (e) comisioane de cumpărare;
- (f) drepturi de import sau alte taxe de plătit în Comunitate pe motivul importării sau vânzării mărfurilor.

Articolul 34

Pot fi prevăzute norme speciale în conformitate cu procedura comitetului pentru a stabili valoarea în vamă a suporturilor informatice utilizate în echipamente de prelucrare a datelor și care conțin date sau instrucțiuni.

▼B

Articolul 35

▼M3

Când factorii folosiți la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor sunt exprimați într-o altă monedă decât cea a statului membru în care se face evaluarea, cursul de schimb care se folosește este cel publicat de autoritățile competente în materie.

▼B

Un astfel de curs de schimb trebuie să reflecte cât mai corect posibil valoarea curentă a acestei monede în tranzacțiile comerciale în ce privește moneda acestui stat membru și se aplică pe durata unei perioade ce poate fi stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

În cazul în care nu există un asemenea curs de schimb, cursul ce se utilizează este stabilit în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 36

(1) Dispozițiile prezentului capitol nu aduc atingere dispozițiilor speciale care privesc stabilirea valorii în scop vamal a mărfurilor puse în liberă circulație după ce li s-a atribuit o altă destinație vamală.

(2) Prin derogare de la articolele 29, 30 și 31, valoarea în vamă pentru mărfuri perisabile livrate de obicei sub regim economic de vânzare în consignație, la cererea declarantului, se poate stabili în conformitate cu normele simplificate elaborate pentru întreaga Comunitate în conformitate cu procedura comitetului.

TITLUL III

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR INTRODUSE PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII PÂNĂ LA ATRIBUIREA UNEI DESTINAȚII VAMALE

CAPITOLUL 1

INTRODUCEREA MĂRFURILOR PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

▼M4

Articolul 36a

(1) Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității fac obiectul unei declarații sumară, cu excepția mărfurilor care se găsesc la bordul unor mijloace de transport care doar tranzitează, fără întrerupere, apele teritoriale sau spațiul aerian al teritoriului vamal.

(2) Declarația sumară este depusă la biroul vamal de intrare.

Autoritățile vamale pot permite ca declarația sumară să fie depusă într-un alt birou vamal, cu condiția ca acesta să comunice de îndată biroului vamal de intrare sau să pună la dispoziția acestuia, pe cale electronică, informațiile necesare.

Autoritățile vamale pot permite ca depunerea declarației sumare să fie înlocuită cu depunerea unei notificări și accesul la informațiile menționate în declarația sumară care se află în sistemul computerizat al agentului economic.

(3) Declarația sumară este depusă înainte de introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității.

(4) Procedura comitetului se aplică pentru a stabili:

- termenul în care trebuie depusă declarația sumară înainte de introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității;
- modalitățile de derogare de la termenul menționat la prima liniuță și de modificare a acestuia și
- condițiile în care obligația de depunere a unei declarații sumare poate face obiectul unei derogări sau al unei modificări,

având în vedere împrejurări deosebite, în funcție de anumite tipuri de transport de mărfuri, de moduri de transport sau de agenți economici, sau în temeiul unor acorduri internaționale care prevăd dispoziții specifice în ceea ce privește siguranța.

Articolul 36b

(1) Procedura comitetului este utilizată pentru stabilirea volumului comun de informații pe care ar trebui să îl includă declarația sumară și sub ce formă; aceste date includ informațiile necesare pentru a începe analiza riscurilor și pentru a pune corect în aplicare controalele vamale, al căror principal scop îl reprezintă siguranța și securitatea, dacă este cazul, în conformitate cu standardele internaționale și practicile comerciale.

(2) Declarația sumară este întocmită prin folosirea unui procedeu informatic. Este, de asemenea, posibilă utilizarea documentelor comerciale, portuare sau de transport, cu condiția ca acestea să conțină informațiile necesare.

În circumstanțe excepționale, autoritățile vamale pot accepta declarații sumare întocmite în scris, pe suport de hârtie, cu condiția să aplice un nivel de gestionare a riscurilor echivalent cu cel care este aplicat în cazul declarațiilor sumare întocmite prin folosirea unui procedeu informatic.

(3) Declarația sumară este depusă de către persoana care introduce mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau care se ocupă de transportul acestora spre acest teritoriu.

(4) Sub rezerva obligației care îi revine persoanei prevăzute la alineatul (3), declarația sumară poate fi depusă și de către:

(a) persoana în numele căreia acționează persoana prevăzută la alineatul (3) sau

(b) orice persoană care este în măsură să prezinte sau să determine prezentarea mărfurilor în cauză autorităților vamale competente sau

(c) un reprezentant al persoanei prevăzute la alineatul (3) sau la litera (a) sau (b).

(5) Persoana prevăzută la alineatele (3) și (4) este autorizată, la cerere, să modifice una sau mai multe date din declarația sumară după depunerea acesteia. Cu toate acestea, nu este posibilă nici o modificare după ce autoritățile vamale:

(a) au informat persoana care a depus declarația sumară de intenția de a examina mărfurile sau

(b) au constatat inexactitatea datelor respective sau

(c) au autorizat confiscarea marfurilor.

Articolul 36 c

(1) Biroul vamal de intrare poate renunța la obligativitatea depunerii unei declarații sumare privind mărfurile care au făcut obiectul unei declarații vamale înainte de expirarea termenului prevăzut la articolul 36a alineatele (3) sau (4). În acest caz, declarația vamală include cel puțin informațiile necesare unei declarații sumare și, până la acceptarea sa în conformitate cu articolul 63, această declarație este echivalentă cu o declarație sumară.

Autoritățile vamale pot permite ca declarația vamală să fie depusă într-un birou vamal de import diferit de biroul vamal de intrare, cu condiția ca biroul în cauză să comunice de îndată biroului vamal de intrare sau să pună la dispoziția acestuia, prin intermediul unui procedeu informatic, informațiile necesare.

(2) În cazul în care declarația vamală este depusă altfel decât pe cale electronică, autoritățile vamale pun în aplicare un nivel de gestionare a riscurilor echivalent cu cel care este aplicat declarațiilor vamale întocmite pe cale electronică.

▼B

Articolul 37

(1) Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității se află sub supraveghere vamală din momentul intrării lor. Ele pot fi supuse ►M4 controale vamale◀ în conformitate cu dispozițiile în vigoare.

(2) Ele rămân sub o astfel de supraveghere atâta timp cât este necesar pentru a se stabili statutul lor vamal, dacă este cazul, și în cazul mărfurilor necomunitare și fără a aduce atingere articolului 82 alineatul (1), până ce li se modifică statutul vamal, ele intră într-o zonă liberă sau antrepozit liber sau se reexportă sau se distrug în conformitate cu articolul 182.

Articolul 38

(1) Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității sunt transportate fără întârziere de persoana care le aduce în Comunitate, pe traseul specificat de autoritățile vamale și în conformitate cu instrucțiunile acestora, în cazul în care acestea există:

(a) spre biroul vamal desemnat de autoritățile vamale sau către orice alt loc desemnat sau aprobat de acele autorități sau

(b) într-o zonă liberă, în cazul în care mărfurile sunt introduse în acea zonă liberă direct:

- pe cale maritimă sau pe calea aerului sau
- pe cale terestră, fără a trece printr-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității, acolo unde zona liberă se învecinează cu frontiera terestră dintre un stat membru și o țară terță.

(2) Orice persoană care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor după ce au fost introduse pe teritoriul vamal al Comunității, printre altele ca urmare a transbordării, devine răspunzătoare pentru respectarea obligației prevăzute la alineatul (1).

(3) Mărfurile care, deși încă în afara teritoriului vamal al Comunității, pot fi supuse ►M4 controale vamale◀ ale unui stat membru, în conformitate cu dispozițiile în vigoare, ca rezultat, printre altele, al unui acord încheiat între statul membru și o țară terță, sunt asimilate cu mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității.

(4) Alineatul (1) litera (a) nu împiedică aplicarea oricărei alte dispoziții în vigoare cu privire la traficul turistic, de frontieră, poștal sau un trafic de importanță economică nesemnificativă, cu condiția ca supravegherea vamală și posibilitatea de control vamal să nu fie compromise.

▼ **M4**

(5) Alineatele (1) - (4) și articolele 36a - 36c, precum și articolele 39 - 53 nu se aplică mărfurilor care au părăsit temporar teritoriul vamal al Comunității și circulă între două puncte ale acestui teritoriu pe cale maritimă sau pe calea aerului, cu condiția ca transportul să fie asigurat de servicii aeriene sau maritime regulate și directe, fără escală în afara teritoriului vamal al Comunității.

▼ **B**

(6) Alineatul (1) nu se aplică mărfurilor de la bordul navelor sau avioanelor care traversează apele teritoriale sau spațiile aeriene ale statelor membre, fără a avea ca destinație un port sau aeroport în aceste state membre.

Articolul 39

(1) Atunci când, în situații de caz fortuit sau de forță majoră, obligația prevăzută la articolul 38 alineatul (1) nu poate fi executată, persoana care are acea obligație sau oricare altă persoană care acționează în locul ei informează fără întârziere autoritățile vamale despre această situație. Atunci când cazul fortuit sau forța majoră nu conduce la pierderea totală a mărfurilor, autoritățile vamale sunt informate, de asemenea, despre localizarea lor exactă.

(2) Atunci când, în situații neprevăzute sau caz de forță majoră, o navă sau un avion la care se referă art. 38 alineatul (6) este constrânsă să ancoreze în port sau este forțat să aterizeze temporar pe teritoriul vamal al Comunității și astfel obligația prevăzută la articolul 38 alineatul (1) nu poate fi îndeplinită, persoana care aduce nava sau avionul pe teritoriul vamal al Comunității sau orice altă persoană care acționează în locul acesteia trebuie să informeze de îndată autoritățile vamale despre situație.

(3) Autoritățile vamale decid măsurile care trebuie luate pentru a permite supravegherea vamală a mărfurilor menționate la alineatul (1), precum și a celor de la bordul unei nave sau al unui avion în împrejurările menționate la alineatul (2) și să se asigure, după caz, că ele sunt transportate apoi spre un birou vamal sau alt loc desemnat sau aprobat de autorități.

CAPITOLUL 2

PREZENTAREA ÎN VAMĂ A MĂRFURILOR

▼ **M4**

Articolul 40

Mărfurile care intră în teritoriul vamal al Comunității sunt prezentate la vamă de către

persoana care le-a introdus pe acest teritoriu, sau, după caz, de către persoana care se ocupă de transportul mărfurilor după introducerea lor, cu excepția mărfurilor aduse cu mijloace de transport care doar tranzitează, fără întrerupere, apele teritoriale sau spațiul aerian al teritoriului vamal al Comunității. Persoana care prezintă mărfurile menționează declarația sumară sau declarația vamală depusă în prealabil, pentru aceste mărfuri.

▼B

Articolul 41

Articolul 40 nu împiedică aplicarea reglementărilor în vigoare referitoare la mărfurile:

- (a) transportate de călători;
- (b) plasate sub un regim vamal, dar neprezentate în vamă.

Articolul 42

Din momentul în care sunt prezentate în vamă și cu permisiunea autorităților vamale, mărfurile pot fi examinate sau se pot preleva mostre pentru a li se putea acorda o destinație vamală. O astfel de permisiune se acordă la cerere persoanei autorizate să acorde această destinație mărfurilor.

▼B

CAPITOLUL 3

▼M4

DESCĂRCAREA MĂRFURILOR PREZENTATE ÎN VAMĂ

▼B

Articolul 46

(1) Mărfurile sunt descărcate sau transbordate de pe mijlocul de transport care le aduce doar cu permisiunea autorităților vamale, în locuri desemnate sau aprobate de aceste autorități vamale.

Cu toate acestea, această permisiune nu este necesară în cazul unui pericol iminent care necesită descărcarea imediată a tuturor mărfurilor, în totalitate sau în parte. Într-un asemenea caz, autoritățile vamale trebuie să fie informate imediat despre aceasta.

(2) În vederea inspectării mărfurilor și a mijloacelor de transport aferente, autoritățile vamale pot cere în orice moment ca mărfurile să fie descărcate și despachetate.

Articolul 47

Mărfurile nu pot fi ridicate din locul în care au fost plasate inițial fără permisiunea autorităților vamale.

CAPITOLUL 4

OBLIGAȚIA DE ATRIBUIRE A DESTINAȚIEI VAMALĂ MĂRFURILOR PREZENTATE ÎN VAMĂ

Articolul 48

Mărfurilor necomunitare prezentate în vamă li se acordă o destinație vamală, autorizată pentru astfel de mărfuri necomunitare.

Articolul 49

(1) Atunci când mărfurile sunt cuprinse într-o declarație sumară, trebuie îndeplinite formalitățile necesare pentru a li se acorda o destinație vamală în termen de:

- (a) 45 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate pe cale maritimă;
- (b) 20 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate altfel decât pe cale maritimă.

(2) Atunci când împrejurările o justifică, autoritățile vamale pot stabili un termen mai scurt sau pot autoriza prelungirea termenului prevăzut la alin. (1). O astfel de prelungire nu poate depăși totuși necesitățile reale justificate de împrejurări.

CAPITOLUL 5

DEPOZITAREA TEMPORARĂ A MĂRFURILOR

Articolul 50

Până în momentul când li se atribuie destinația vamală, mărfurile prezentate în vamă pot obține, după ce au fost prezentate, statutul de „mărfuri depozitate temporar”. Aceste mărfuri sunt numite în continuare „mărfuri depozitate temporar”.

Articolul 51

(1) Mărfurile depozitate temporar pot fi depozitate doar în locuri aprobate de autoritățile vamale în condițiile prevăzute de acele autorități.

(2) Autoritățile vamale pot solicita titularului mărfurilor să constituie o garanție pentru asigurarea plății oricărei datorii vamale care poate lua naștere în conformitate cu articolul 203 sau 204.

Articolul 52

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 42, mărfurile depozitate temporar sunt supuse doar unui tratament care le asigură conservarea în aceeași stare, fără a le schimba aspectul sau caracteristicile tehnice.

Articolul 53

(1) Autoritățile vamale trebuie să ia fără întârziere toate măsurile necesare, inclusiv vânzarea mărfurilor, pentru a reglementa situația mărfurilor în privința cărora nu au fost începute formalitățile necesare pentru acordarea destinației vamale, în decursul perioadelor stabilite la art. 49.

(2) Autoritățile vamale pot cere ca, pe riscul și cheltuiala persoanei care le deține, mărfurile respective să fie transferate într-un alt loc, care se află sub supravegherea autorităților, până când situația mărfurilor se reglementează.

CAPITOLUL 6

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR NECOMUNITARE CARE AU CIRCULAT SUB UN REGIM DE TRANZIT

Articolul 54

Articolul 38, cu excepția alineatului (1) litera (a), și articolele 39 - 53 nu se aplică mărfurilor deja plasate sub un regim de tranzit și care sunt aduse pe teritoriul vamal al Comunității.

Articolul 55

De îndată ce mărfurile necomunitare care au circulat sub un regim de tranzit ajung la destinația lor pe teritoriul vamal al Comunității și au fost prezentate în vamă în conformitate cu normele care reglementează tranzitul, se aplică articolele ►**M142**◀- 53.

▼**B**

CAPITOLUL 7

ALTE DISPOZIȚII

Articolul 56

Atunci când împrejurările o impun, autoritățile vamale pot dispune ca mărfurile prezentate în vamă să fie distruse. Autoritățile vamale informează titularul mărfurilor despre aceasta. Costurile rezultate în urma distrugerii mărfurilor sunt suportate de către acesta din urmă.

Articolul 57

Atunci când autoritățile vamale constată că mărfurile au fost aduse pe teritoriul vamal al Comunității cu nerespectarea dispozițiilor legale sau au fost sustrate de sub supraveghere vamală, autoritățile iau orice măsură necesară pentru a reglementa această situație, inclusiv vânzarea mărfurilor.

TITLUL IV

DESTINAȚIA VAMALĂ

CAPITOLUL 1

INTRODUCERE

Articolul 58

(1) În cazul în care nu există dispoziții contrare, mărfurilor li se poate acorda în orice moment, în condițiile prevăzute, orice destinație vamală, indiferent de natura, cantitatea, originea, proveniența sau destinația acestora.

(2) Alineatul (1) nu împiedică impunerea de interdicții sau restricții justificate de motive de moralitate publică, de ordine publică sau de securitate publică, de protejare a sănătății și vieții persoanelor, animalelor sau plantelor, de protejare a tezaurilor naționale care au valoare artistică, istorică sau arheologică sau de protejare a proprietății industriale și comerciale.

CAPITOLUL 2

REGIMURI VAMALE

Secțiunea 1

Plasarea mărfurilor sub un regim vamal

Articolul 59

(1) Toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal fac obiectul unei declarații pentru regimul vamal respectiv.

(2) Mărfurile comunitare declarate pentru un regim de export de perfecționare pasivă, de tranzit sau de antrepozit vamal sunt supuse supravegherii vamale din momentul acceptării declarației vamale până în momentul în care ele părăsesc teritoriul vamal al Comunității, sunt distruse sau declarația vamală este invalidată.

Articolul 60

Atât timp cât legislația vamală comunitară nu prevede reglementări în materie, statele membre stabilesc competența diverselor birouri vamale situate pe teritoriul lor și trebuie să țină seama, când este posibil, de natura mărfurilor și de regimul vamal sub care urmează să fie plasate.

Articolul 61

Declarația vamală trebuie făcută:

- (a) în scris sau
- (b) utilizând o tehnică de prelucrare a datelor atunci când se prevede astfel prin dispozițiile stipulate în conformitate cu procedura comitetului sau când este autorizată de autoritățile vamale sau
- (c) printr-o declarație verbală sau orice alt document prin care titularul mărfurilor își exprimă voința de a le plasa sub un regim vamal, când această posibilitate este prevăzută în normele adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

A. Declarații în scris

1. Procedura standard

Articolul 62

(1) Declarațiile scrise se fac pe un formular corespunzător modelului oficial recomandat în acest scop. Ele se semnează și conțin toate detaliile necesare aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

(2) Declarația trebuie însoțită de toate documentele solicitate pentru aplicarea dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

Articolul 63

Declarația care respectă condițiile prevăzute la articolul 62 este acceptată de autoritățile vamale pe loc, cu condiția ca mărfurile la care se referă să fie prezentate în vamă.

Articolul 64

(1) În conformitate cu articolul 5, o declarație vamală poate fi făcută de orice persoană care este în măsură să prezinte mărfurile respective sau poate împuternici pe cineva să le prezinte autorității vamale competente, împreună cu toate documentele solicitate pentru aplicarea reglementărilor cu privire la regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

(2) Cu toate acestea,

(a) atunci când acceptarea unei declarații vamale impune obligații speciale unei anumite persoane, declarația trebuie făcută de acea persoană sau în numele ei;

(b) declarantul trebuie să fie stabilit în Comunitate;

Cu toate acestea, condiția privind stabilirea în Comunitate nu se aplică persoanelor care:

- fac o declarație de tranzit sau admitere temporară;
- declară mărfuri cu titlu ocazional, cu condiția ca autoritățile vamale să considere acest lucru justificat.

(3) Alineatul (2) litera (b) nu împiedică aplicarea de către statele membre a acordurilor bilaterale încheiate cu țări terțe sau a practicilor cutumiare cu efect similar, în conformitate cu care resortisanții acestor țări pot face declarații vamale pe teritoriul statelor membre respective, sub rezerva reciprocității.

Articolul 65

La cererea sa, declarantul este autorizat să rectifice una sau mai multe date ale declarației după ce aceasta a fost acceptată de autoritățile vamale. Rectificarea nu are ca efect extinderea aplicării declarației asupra altor mărfuri decât cele care au făcut inițial obiectul declarației.

Cu toate acestea, nu se permite nici o rectificare atunci când autorizația se solicită după ce autoritățile vamale:

- (a) au informat declarantul că intenționează să examineze mărfurile sau
- (b) au stabilit că datele în cauză sunt incorecte sau
- (c) au acordat liberul de vamă.

▼B

Articolul 66

(1) La cererea declarantului, autoritățile vamale invalidează o declarație deja acceptată atunci când acesta furnizează dovada că mărfurile au fost declarate dintr-o eroare pentru regimul vamal corespunzător acestei declarații sau că, datorită unor împrejurări speciale, plasarea mărfurilor sub un regim vamal pentru care au fost declarate nu se mai justifică.

Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale au informat declarantul în legătură cu intenția lor de a examina mărfurile, nu se acceptă o cerere de invalidare a declarației decât după ce verificarea a avut loc.

(2) Declarația nu se invalidează după ce s-a acordat liberul de vamă, cu excepția situațiilor definite în conformitate cu procedura comitetului.

(3) Invalidarea declarației nu are efect asupra aplicării dispozițiilor penale în vigoare.

Articolul 67

Dacă nu se prevede în mod expres altfel, data folosită în scopurile tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.

Articolul 68

Pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat, autoritățile vamale pot:

- (a) efectua un control al documentelor care fac obiectul declarației și al documentelor de însoțire. Autoritățile vamale pot solicita declarantului să prezinte și alte documente în scopul verificării acurateței datelor de referință din declarație;
- (b) examina mărfurile și preleva mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate.

Articolul 69

(1) Transportul mărfurilor către locurile unde urmează să fie verificate sau să se preleveze mostre, precum și toate operațiunile de manipulare necesare acestei verificări sau prelevări de mostre se efectuează de către sau pe răspunderea declarantului. Costurile aferente sunt suportate de către declarant.

(2) Declarantul are dreptul să asiste la verificarea mărfurilor și la prelevarea mostrelor. Atunci când autoritățile vamale consideră potrivit, ele pot solicita declarantului să fie prezent sau reprezentat la verificarea mărfurilor sau la prelevarea de mostre pentru a le oferi asistența necesară care să faciliteze o astfel de verificare sau de prelevare de mostre.

(3) În cazul în care mostrele sunt prelevate în conformitate cu dispozițiile în vigoare, autoritățile vamale nu sunt pasibile de plată sau compensații pentru aceasta, dar suportă costurile analizei sau verificării acestora.

Articolul 70

(1) Atunci când se verifică doar o parte a mărfurilor cuprinse în declarație, rezultatele verificării parțiale sunt valabile pentru toate mărfurile cuprinse în declarația respectivă.

Cu toate acestea, declarantul poate solicita o verificare suplimentară a mărfurilor în cazul în care consideră că rezultatele verificării parțiale nu sunt valabile în ceea ce privește restul mărfurilor declarate.

(2) În sensul alin. (1), când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol se consideră a constitui o declarație separată.

Articolul 71

(1) Rezultatele verificării declarației sunt utilizate în scopul aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile.

(2) Atunci când nu s-a procedat la verificarea declarației, dispozițiile menționate la alin. (1) se aplică pe baza datelor de referință cuprinse în declarație.

Articolul 72

(1) Autoritățile vamale iau măsurile necesare identificării mărfurilor atunci când este necesară identificarea pentru a respecta condițiile care reglementează regimul vamal pentru care au fost declarate mărfurile.

(2) Mijloacele de identificare aplicate mărfurilor sau mijlocului de transport sunt îndepărtate sau distruse doar de autoritățile vamale sau cu permisiunea lor numai în cazul în care, ca rezultat al unor împrejurări de caz fortuit sau de forță majoră, îndepărtarea sau distrugerea lor este esențială pentru asigurarea protecției mărfurilor sau a mijlocului de transport.

Articolul 73

(1) Fără a aduce atingere art. 74, atunci când sunt îndeplinite condițiile de plasare a mărfurilor sub regimul respectiv și cu condiția ca mărfurile să nu fie supuse altor măsuri de interdicție sau restricții, autoritățile vamale acordă liber de vamă mărfurilor imediat ce datele de referință din declarație au fost verificate sau acceptate fără verificare. Aceeași dispoziție se aplică atunci când verificările nu pot fi definitive într-o perioadă rezonabilă de timp și nu mai este necesar ca mărfurile să fie prezente în scopul verificării.

(2) Liberul de vamă se acordă în același timp tuturor mărfurilor care fac obiectul aceleiași declarații.

În sensul prezentului alineat, atunci când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol sunt considerate a constitui o declarație separată.

Articolul 74

(1) Atunci când acceptarea unei declarații vamale duce la nașterea unei datorii vamală, mărfurilor cuprinse în acea declarație nu li se acordă liberul de vamă decât dacă datoria vamală a fost plătită sau garantată. Cu toate acestea, fără a aduce atingere alin. (2), această dispoziție nu se aplică regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.

(2) Atunci când, potrivit dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care sunt declarate mărfurile, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții, mărfurilor respective nu li se acordă liberul de vamă spre a fi plasate sub regimul vamal în cauză până ce nu se oferă o astfel de garanție.

Articolul 75

Se iau toate măsurile necesare, inclusiv confiscarea și vânzarea, în privința mărfurilor cărora:

- (a) nu li se poate acorda liberul de vamă pentru că:
- fie nu a fost posibilă începerea sau continuarea verificării mărfurilor în perioada stabilită de autoritățile vamale din motive imputabile declarantului;
 - fie documentele care trebuie prezentate înainte ca mărfurile să poată fi plasate sub regimul vamal solicitat nu au fost prezentate;
 - fie plățile sau garanțiile care ar fi trebuit achitate sau constituite cu privire la drepturile de import sau export, după caz, nu au fost efectuate sau constituite în termenul prevăzut;
 - fie sunt supuse unor interdicții sau restricții;
- (b) nu sunt preluate într-un termen rezonabil, după acordarea liberului de vamă.

▼**B**

II. Proceduri simplificate

Articolul 76

(1) Pentru a simplifica îndeplinirea formalităților și procedurilor pe cât posibil concomitent cu executarea corectă a operațiunilor, autoritățile vamale, în condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului, acordă permisiunea ca:

- (a) declarația prevăzută la art. 62 să nu cuprindă unele dintre datele de referință menționate la alin. (1) din articolul menționat pentru unele documente care nu se anexează la aceasta, prevăzute în alin. (2) din articolul menționat;
- (b) un document comercial sau administrativ însoțit de cererea ca mărfurile să fie plasate sub regimul vamal în cauză să fie depus în locul declarației menționate la art. 62;
- (c) mărfurile să fie plasate sub regimul în cauză printr-o înscriere în evidențe; în acest caz, autoritățile vamale pot scuti declarantul de a prezenta mărfurile în vamă.

Declarația simplificată, documentul comercial sau administrativ sau înscrierea în evidențe trebuie să conțină cel puțin datele necesare identificării mărfurilor. Atunci când mărfurile sunt înscrise în evidențe, trebuie menționată data acestei înscrieri.

(2) Cu excepția cazurilor care trebuie stabilite în conformitate cu procedura comitetului, declarantul este obligat să furnizeze o declarație suplimentară care poate fi de natură

generală, periodică sau recapitulativă.

(3) Declarațiile suplimentare și cele simplificate menționate la alin. (1) lit. (a), (b) și (c) sunt considerate a constitui un instrument unic și indivizibil care devine efectiv la data acceptării declarațiilor simplificate; în cazurile menționate la alin. (1) lit. (c), înscrierea în evidențe are aceeași valoare juridică cu acceptarea declarației menționate la art. 62.

(4) Procedurile simplificate speciale pentru regimul de tranzit comunitar sunt prevăzute în conformitate cu procedura comitetului.

B. Alte declarații

Articolul 77

► **M3** (1) ◀ Atunci când declarația vamală este întocmită printr-o tehnică de prelucrare a datelor în sensul articolului 61 litera (b) sau printr-o declarație verbală sau orice alt document în sensul articolului 61 litera (c), articolele 62 - 76 se aplică *mutatis mutandis* fără a aduce atingere principiilor stabilite în acestea.

▼ **M3**

(2) Atunci când declarația vamală este întocmită printr-o tehnică de prelucrare a datelor, autoritățile vamale pot permite ca documentele însoțitoare prevăzute la articolul 62 alineatul (2) să nu fie depuse împreună cu declarația. În acest caz, documentele se păstrează la dispoziția autorităților vamale.

▼ **B**

C. Controlul ulterior al declarațiilor

Articolul 78

(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

(2) Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export, cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflată în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.

Secțiunea 2

Punerea în liberă circulație

Articolul 79

Punerea în liberă circulație conferă mărfurilor necomunitare statutul vamal de mărfuri comunitare.

Aceasta atrage după sine aplicarea măsurilor de politică comercială, încheierea celorlalte formalități prevăzute cu privire la importul mărfurilor și la aplicarea drepturilor legal datorate.

Articolul 80

(1) Prin derogare de la articolul 67, atât timp cât dreptul de import care trebuie plătit pentru mărfuri este unul din drepturile menționate la art. 4 alin. (10) prima liniuță și atât timp cât reducerea ratei dreptului intervine după data acceptării declarației de punere în liberă circulație, dar înainte ca mărfurilor să li se acorde liber de vamă, declarantul poate solicita aplicarea ratei mai favorabile a acestui drept.

(2) Alineatul (1) nu se aplică atunci când nu a fost posibilă acordarea liberului de vamă din motive imputabile declarantului.

Articolul 81

Atunci când un transport este compus din mărfuri cu încadrări tarifare diferite și operațiunile cu fiecare dintre acele mărfuri în conformitate cu încadrarea sa tarifară în scopul întocmirii declarației ar presupune un surplus de muncă și cheltuieli disproporționate față de drepturile de import care se percep, la cererea declarantului, autoritățile vamale pot consimți ca drepturile de import să fie achitate pentru întregul transport, pe baza încadrării tarifare a mărfurilor pentru care se percepe cel mai mare drept de import.

Articolul 82

(1) Atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație cu drepturi de import reduse sau zero pe motivul destinației lor finale, acestea rămân sub supraveghere vamală. Supravegherea vamală se încheie atunci când condițiile prevăzute pentru acordarea unui astfel de drept redus sau zero încetează a mai fi aplicate, în cazul în care mărfurile sunt exportate sau distruse sau utilizarea mărfurilor în alte scopuri decât cele prevăzute pentru aplicarea dreptului redus sau zero este permisă cu condiția achitării drepturilor datorate.

(2) Articolele 88 și 90 se aplică *mutatis mutandis* mărfurilor menționate la alineatul (1).

Articolul 83

Mărfurile puse în liberă circulație își pierd statutul vamal de mărfuri comunitare atunci când:

- (a) declarația de punere în liberă circulație este invalidată după acordarea liberului de vamă, ► **M1** ----- ◀ sau
- (b) drepturile de import de plătite pentru mărfurile respective sunt rambursate sau remise:
 - fie în cadrul regimului de perfecționare activă sub forma sistemului de rambursare,
sau
 - fie în privința mărfurilor defecte sau a mărfurilor care nu respectă prevederile contractuale în conformitate cu art. 238,
 - fie în situațiile de tipul celor menționate la art. 239 atunci când rambursarea sau remiterea este condiționată de exportarea sau reexportarea mărfurilor sau de atribuirea unei destinații vamale echivalente.

Secțiunea 3

Regimuri suspensive și regimuri vamale cu impact economic

A. Dispoziții comune mai multor regimuri

Articolul 84

(1) În articolele 85 - 90:

- (a) în cazul în care se utilizează expresia „regim suspensiv”, se înțelege ca aplicându-se, în cazul mărfurilor necomunitare, următoarelor regimuri:
 - tranzit extern;
 - antrepozit vamal;
 - perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare;
 - transformare sub control vamal;
 - admitere temporară;
- (b) în cazul în care se utilizează expresia „regim vamal cu impact economic”, se înțelege ca aplicându-se următoarelor regimuri:

- antrepozit vamal;
- perfecționare activă;
- transformare sub control vamal;
- admitere temporară;
- perfecționare pasivă.

(2) „Mărfurile de import” reprezintă mărfuri plasate sub un regim suspensiv și mărfuri care, în regimul de perfecționare activă sub forma sistemului de rambursare, au făcut obiectul formalităților de punere în liberă circulație și formalităților prevăzute la articolul 125.

(3) „Mărfurile în aceeași stare” reprezintă mărfuri de import care, în regimul de perfecționare activă sau de transformare sub control vamal, nu au suferit nici o operațiune de transformare.

Articolul 85

Utilizarea oricărui regim vamal cu impact economic este condiționată de eliberarea autorizației de către autoritățile vamale.

▼B

Articolul 86

Fără a aduce atingere condițiilor speciale suplimentare care reglementează regimul în cauză, autorizația menționată la articolul 85 și cea menționată la articolul 100 alineatul (1) se acordă numai:

- persoanelor care oferă toate garanțiile necesare pentru efectuarea adecvată a operațiunilor;
- atunci când autoritățile vamale pot supraveghea și monitoriza regimul fără a trebui să introducă măsuri administrative disproporționate față de nevoile economice respective.

Articolul 87

(1) Condițiile în care este utilizat regimul în cauză sunt menționate în autorizație.

(2) Titularul autorizației este obligat să înștiințeze autoritățile vamale asupra tuturor factorilor care se ivesc după acordarea autorizației care pot influența menținerea sau conținutul acesteia.

▼**M1**

Articolul 87a

În cazurile menționate la articolul 4 alineatul (7) prima liniuță a doua teză, orice produs sau marfă obținută din mărfuri plasate sub un regim suspensiv se consideră ca fiind plasate sub același regim.

▼**B**

Articolul 88

Autoritățile vamale pot condiționa plasarea mărfurilor sub un regim suspensiv de constituirea unei garanții pentru a se asigura achitarea oricărei datorii vamale care ar putea lua naștere în ceea ce privește aceste mărfuri.

Pot fi prevăzute dispoziții speciale privind depunerea garanției în contextul unui anumit regim suspensiv.

Articolul 89

(1) Un regim suspensiv cu impact economic se încheie când se atribuie o altă destinație vamală admisă fie mărfurilor plasate în acest regim, fie produselor compensatoare sau transformate plasate sub acest regim.

(2) Autoritățile vamale iau toate măsurile necesare pentru a reglementa situația mărfurilor pentru care nu s-a încheiat un regim în condițiile prevăzute.

Articolul 90

Drepturile și obligațiile titularului unui regim vamal cu impact economic pot fi transferate succesiv, în condițiile prevăzute de autoritățile vamale, unor alte persoane care îndeplinesc condițiile prevăzute pentru a beneficia de regimul respectiv.

▼**B**

B. Tranzit extern

1. Dispoziții generale

Articolul 91

(1) Regimul de tranzit extern permite circulația dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității:

(a) a mărfurilor necomunitare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import și altor taxe sau măsuri de politică comercială;

▼M2

(b) a mărfurilor comunitare, în cazul și în condițiile determinate în conformitate cu procedura comitetului, pentru a evita ca produsele care fac obiectul sau beneficiază de măsuri de export să poată fi sustrate acestor măsuri sau să beneficieze nejustificat de acestea.

▼B

(2) Circulația menționată în alineatul (1) are loc:

(a) fie conform regimului de tranzit comunitar extern,

(b) fie în baza unui carnet TIR (Convenția TIR) cu condiția ca aceste transporturi:

1. să fi început sau să se fi încheiat în afara Comunității sau

2. să privească transporturi de mărfuri care trebuie descărcate pe teritoriul vamal al Comunității și care sunt transportate împreună cu mărfuri care se descarcă într-o țară terță sau

3. să fie efectuate între două puncte din Comunitate folosind teritoriul unei țări terțe;

(c) în baza unui carnet ATA ► **M1** ----- ◀ utilizat ca document de tranzit sau

(d) în baza Manifestului renan (articolul 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin) sau

(e) în baza formularului 302 prevăzut în Convenția dintre Părțile Tratatului Atlanticului de Nord referitor la Statutul forțelor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951 sau

(f) prin poștă (inclusiv colet poștal).

(3) Regimul de tranzit extern se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor speciale aplicabile circulației mărfurilor plasate sub un regim vamal cu impact economic.

▼M2

Articolul 92

(1) Regimul de tranzit extern ia sfârșit și obligațiile titularului se consideră îndeplinite atunci când mărfurile plasate sub acest regim și documentele solicitate sunt prezentate la biroul vamal de destinație în conformitate cu dispozițiile regimului respectiv.

(2) Autoritățile vamale încheie regimul atunci când sunt în măsură să stabilească, pe baza comparației datelor disponibile de la biroul vamal de plecare cu cele de la biroul vamal de destinație, că regimul a luat sfârșit în mod corect.

▼B

II. Dispoziții speciale referitoare la tranzitul comunitar extern

Articolul 93

Regimul de tranzit comunitar extern se aplică mărfurilor care trec pe teritoriul unei țări terțe doar dacă:

- (a) o astfel de posibilitate este prevăzută într-un acord internațional sau
- (b) transportul prin acea țară este efectuat în baza unui document de transport unic întocmit pe teritoriul vamal al Comunității; în acest caz, efectul regimului respectiv este suspendat pe teritoriul țării terțe menționate.

▼M2

Articolul 94

(1) Principalul obligat este ținut să constituie o garanție pentru asigurarea plății datoriei vamale sau a altor taxe care pot lua naștere în ceea ce privește mărfurile.

(2) Garanția este:

- (a) fie o garanție individuală care acoperă o singură operațiune de tranzit;
- (b) fie o garanție globală care acoperă mai multe operațiuni de tranzit în care principalul obligat a fost autorizat să folosească o astfel de garanție de către autoritățile vamale ale statului membru în care este stabilit.

(3) Autorizarea menționată la alineatul (2) litera (b) se acordă numai persoanelor care:

- (a) sunt stabilite în Comunitate;
- (b) recurg cu regularitate la regimurile de tranzit comunitar sau despre care autoritățile vamale știu că sunt în măsură să-și îndeplinească obligațiile legate de aceste regimuri și
- (c) nu au săvârșit încălcări grave sau repetate ale legislației vamale sau fiscale.

(4) Persoanele care dovedesc autorităților vamale că îndeplinesc cele mai înalte standarde de încredere pot fi autorizate să folosească o garanție globală cu o valoare redusă sau să beneficieze de o dispensă de garanție. Criteriile suplimentare pentru această autorizare includ:

- (a) folosirea corectă a regimurilor de tranzit comunitar într-o perioadă determinată;

(b) cooperarea cu autoritățile vamale și

(c) în ceea ce privește dispensa de garanție, o situație financiară bună, suficientă pentru îndeplinirea angajamentelor persoanelor în cauză.

Normele detaliate privind autorizările acordate în aplicarea prezentului alineat se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

(5) Dispensa de garanție acordată în conformitate cu alin. (4) nu se aplică operațiunilor de tranzit comunitar extern care implică mărfuri care, în conformitate cu procedura comitetului, se consideră ca având un înalt grad de risc.

(6) În conformitate cu principiile ce stau la baza alineatului (4), recurgerea la garanția globală cu o valoare redusă, în cazul tranzitului comunitar extern, poate fi temporar interzisă prin procedura comitetului ca măsură excepțională în circumstanțe speciale.

(7) În conformitate cu principiile ce stau la baza alineatului (4), recurgerea la garanția globală, în cazul tranzitului comunitar extern, poate fi temporar interzisă prin procedura comitetului în ceea ce privește mărfurile care, în cadrul garanției globale, au fost identificate ca făcând obiectul unei fraude de proporții.

▼ **M2**

Articolul 95

(1) Cu excepția situațiilor care urmează a fi stabilite atunci când este cazul în conformitate cu procedura comitetului, nu este necesară constituirea nici unei garanții pentru:

(a) trasee aeriene;

(b) transportul mărfurilor pe Rin și pe căile navigabile renane;

(c) transportul prin conducte;

(d) operațiuni efectuate de companiile de căi ferate din statele membre.

(2) Situațiile în care pot fi scutite de la constituirea unei garanții transporturile de mărfuri pe căi navigabile altele decât cele menționate la litera (b) se determină în conformitate cu procedura comitetului.

▼ **B**

Articolul 96

(1) Principalul obligat este titularul regimului de tranzit comunitar extern. El răspunde pentru:

(a) prezentarea în vamă a mărfurilor intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale;

(b) respectarea dispozițiilor referitoare la regimul de tranzit comunitar.

(2) Sub rezerva obligațiilor prevăzute la alineatul (1) ale principalului obligat, un transportator sau destinatar al mărfurilor care acceptă mărfurile știind că ele sunt plasate sub un regim de tranzit comunitar este, de asemenea, este obligat să prezinte mărfurile intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale.

▼ M2

Articolul 97

(1) Normele detaliate de funcționare a procedurii și excepțiile se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

(2) Sub rezerva garantării aplicării măsurilor comunitare la care sunt supuse mărfurile:

(a) statele membre au dreptul, prin înțelegeri bilaterale sau multilaterale, să stabilească între ele proceduri simplificate în conformitate cu criteriile care urmează a fi stabilite în funcție de împrejurări și care se aplică anumitor tipuri de schimburi de mărfuri sau anumitor întreprinderi;

(b) fiecare stat membru are dreptul să stabilească proceduri simplificate aplicabile în anumite circumstanțe în beneficiul mărfurilor care nu este necesar să circule pe teritoriul altui stat membru.

(3) Procedurile simplificate stabilite în conformitate cu alineatul (2) sunt comunicate Comisiei.

▼ B

C. Antrepozitul vamal

Articolul 98

(1) Regimul de antrepozit vamal permite depozitarea într-un antrepozit vamal:

(a) a mărfurilor necomunitare, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;

(b) a mărfurilor comunitare pentru care legislația comunitară care reglementează domeniul specific prevede că plasarea lor într-un antrepozit vamal atrage aplicarea măsurilor legate în mod firesc de exportul unor astfel de mărfuri.

(2) Antrepozit vamal reprezintă orice loc aprobat de autoritățile vamale și aflat sub controlul lor, unde mărfurile pot fi depozitate în condițiile prevăzute.

(3) Situațiile în care mărfurile menționate în alineatul (1) pot fi plasate sub regimul de antrepozit vamal fără a fi depozitate într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 99

Antrepozitul vamal poate fi un antrepozit public sau privat.

„Antrepozit public” reprezintă un antrepozit vamal care poate fi utilizat de către orice persoană pentru antrepozitarea mărfurilor;

„Antrepozit privat” reprezintă un antrepozit vamal rezervat antrepozitării mărfurilor de către antrepozitar.

Deținătorul antrepozitului este persoana autorizată să gestioneze antrepozitul vamal.

Antrepozitarul este persoana obligată prin declarația de plasare a mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal sau căreia i se transferă drepturile și obligațiile unei astfel de persoane.

Articolul 100

(1) Gestionarea unui antrepozit vamal este condiționată de eliberarea unei autorizații de către autoritățile vamale, dacă autoritățile vamale nu gestionează ele însele antrepozitul vamal.

(2) Orice persoană care dorește să gestioneze un antrepozit vamal trebuie să întocmească în scris o cerere care să conțină informațiile necesare pentru acordarea autorizației, în special să demonstreze că există o rațiune economică pentru antrepozitare. Autorizația prevede condițiile în care antrepozitul vamal poate fi gestionat.

(3) Autorizația se acordă numai pentru persoanele stabilite în Comunitate.

Articolul 101

Deținătorul antrepozitului răspunde de:

- (a) păstrarea mărfurilor sub supravegherea vamală timp cât acestea se află în antrepozitul vamal;
- (b) executarea obligațiilor care decurg din depozitarea mărfurilor aflate sub regimul de antrepozit vamal și
- (c) respectarea condițiilor speciale precizate în autorizație.

Articolul 102

(1) Prin derogare de la articolul 101, atunci când autorizația privește un antrepozit public, aceasta poate prevedea ca responsabilitățile menționate la articolul 101 litera (a) și/sau (b) să revină exclusiv antrepozitarului.

(2) Antrepozitarul este permanent răspunzător de executarea obligațiilor ce decurg din plasarea mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal.

Articolul 103

Drepturile și obligațiile deținătorului antrepozitului pot fi transferate unei alte persoane, cu acordul autorităților vamale.

Articolul 104

Fără a aduce atingere articolului 88, autoritățile vamale pot cere ca deținătorul antrepozitului să ofere o garanție în legătură cu responsabilitățile specificate la articolul 101.

Articolul 105

Persoana desemnată de autoritățile vamale ține evidența operativă a tuturor mărfurilor plasate sub regimul de antrepozit vamal într-o formă aprobată de autoritățile respective. Evidența operativă a mărfurilor nu este necesară când un antrepozit public este gestionat de autoritățile vamale.

În condițiile aplicării articolului 86, autoritățile vamale se pot dispensa de evidența operativă a mărfurilor atunci când responsabilitățile menționate la articolul 101 litera (a) și/sau (b) îi revin în exclusivitate antrepozitarului, iar mărfurile sunt plasate sub regimul respectiv în baza unei declarații scrise care face parte din procedura standard sau a unui document administrativ în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (b).

Articolul 106

(1) Atunci când există o necesitate economică și supravegherea vamală nu este afectată în mod nefavorabil de aceasta, autoritățile vamale pot permite:

- (a) mărfurilor comunitare altele decât cele menționate la articolul 98 alineatul (1) litera (b) să fie depozitate într-un antrepozit vamal;
- (b) mărfurilor necomunitare să sufere operațiuni de perfecționare în incinta antrepozitului vamal în cadrul regimului de perfecționare activă, în condițiile prevăzute de regimul respectiv. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.
- (c) mărfurilor necomunitare să sufere operațiuni de transformare în incinta antrepozitului vamal în cadrul regimului de transformare sub control vamal, în condițiile prevăzute de regimul respectiv. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

(2) În cazurile menționate la alineatul (1), mărfurile nu fac obiectul regimului de antrepozit vamal.

(3) Autoritățile vamale pot cere ca mărfurile menționate în alineatul (1) să fie înscrise în evidența operativă prevăzută la articolul 105.

Articolul 107

Mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal sunt înscrise în evidența operativă prevăzută la articolul 105 de îndată ce sunt aduse în antrepozitul vamal.

Articolul 108

(1) Mărfurile pot rămâne în regim de antrepozit vamal pe timp nelimitat.

Cu toate acestea, în cazuri excepționale, autoritățile vamale pot stabili un termen până la care antrepozitarul trebuie să atribuie mărfurilor o nouă destinație vamală.

(2) Pot fi prevăzute anumite termene pentru unele mărfuri menționate la articolul 98 alineatul (1) litera (b) cuprinse în politica agricolă comună, în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 109

(1) Mărfurile de import pot fi supuse manipulărilor obișnuite pentru a le conserva, îmbunătăți aspectul sau vandabilitatea sau pentru a le pregăti pentru distribuție sau revânzare.

În măsura în care este necesar pentru buna funcționare a organizării comune a piețelor, se poate întocmi o listă cu cazurile în care aceste forme de manipulare sunt interzise pentru mărfurile care fac obiectul politicii agricole comune.

(2) Mărfurile comunitare prevăzute la articolul 98 alineatul (1) litera (b) care sunt plasate sub regimul de antrepozit vamal și care sunt cuprinse în politica agricolă comună nu pot face decât obiectul manipulărilor prevăzute în mod expres pentru astfel de mărfuri.

(3) Manipulările prevăzute la alineatul (1) primul paragraf și la alineatul (2) trebuie să fie autorizate în prealabil de autoritățile vamale, care prevăd condițiile în care acestea pot avea loc.

(4) Listele manipulărilor prevăzute la alin. (1) și (2) se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 110

Atunci când împrejurările justifică acest lucru, mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal pot fi scoase temporar din antrepozitul vamal. O astfel de acțiune trebuie aprobată în prealabil de autoritățile vamale, care prevăd condițiile în care poate avea loc.

Atunci când sunt în afara antrepozitolui vamal, mărfurile pot trece prin manipulările prevăzute la articolul 109 pe baza condițiilor stabilite în acest articol.

Articolul 111

Autoritățile vamale pot permite ca mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal să fie transferate de la un antrepozit vamal la altul.

Articolul 112

(1) Atunci când se naște o datorie vamală referitoare la mărfuri de import, iar valoarea în vamă se bazează pe prețul efectiv plătit sau de plătit care include cheltuielile de antrepozitare și de conservare a mărfurilor pe timpul antrepozitării, nu este necesar ca asemenea cheltuieli să fie incluse în valoarea în vamă dacă sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

(2) Atunci când mărfurile menționate au fost supuse manipulărilor obișnuite în sensul articolul 109, natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea care se are în vedere la stabilirea valorii drepturilor de import sunt, la cererea declarantului, cele care ar trebui luate în considerare pentru mărfuri, în momentul menționat la articolul 214, dacă nu ar fi suferit manipulările menționate anterior. Cu toate acestea, pot fi adoptate unele derogări de la această dispoziție în baza procedurii comitetului.

▼M1

(3) Atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (c), natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea care trebuie luate în considerare în sensul articolul 214 sunt cele aplicabile mărfurilor la momentul în care au fost plasate sub regimul de antrepozit vamal.

Primul paragraf se aplică cu condiția ca elementele de taxare referitoare la aceste mărfuri să fi fost atestate sau acceptate la momentul în care mărfurile au fost plasate sub regimul de antrepozit vamal, dacă declarantul nu solicită aplicarea lor la momentul în care a luat naștere datoria vamală.

Primul paragraf se aplică fără a aduce atingere operațiunii de control ulterior în sensul articolului 78.

▼B

Articolul 113

Mărfurile comunitare menționate la articolul 98 alineatul (1) litera (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și sunt plasate sub regim de antrepozit vamal, trebuie exportate sau trebuie să primească o altă destinație prevăzută în legislația comunitară care reglementează domeniile specifice menționate în articolul respectiv.

D. Perfecționarea activă

1. Generalități

Articolul 114

(1) Fără a aduce atingere articolului 115, regimul de perfecționare activă permite ca următoarele mărfuri să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității într-una sau mai multe operațiuni de transformare:

- (a) mărfurile necomunitare destinate reexportării de pe teritoriul vamal al Comunității sub forma produselor compensatoare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;
- (b) mărfurile puse în liberă circulație cu rambursarea sau remiterea drepturilor de import aferente unor asemenea mărfuri dacă sunt exportate de pe teritoriul vamal al Comunității sub formă de produse compensatoare.

(2) Prin expresiile de mai jos se înțeleg următoarele:

- (a) sistem cu suspendare: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut la alineatul (1) litera (a);
- (b) sistem cu rambursare: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut la alineatul (1) litera (b);
- (c) operațiuni de perfecționare:
 - prelucrarea mărfurilor, inclusiv montarea, asamblarea sau fixarea lor la alte mărfuri;
 - transformarea mărfurilor;
 - repararea mărfurilor, inclusiv restaurarea lor și punerea lor la punct și
 - utilizarea anumitor mărfuri definite în conformitate cu procedura comitetului care nu se regăsesc printre produsele compensatoare, dar care permit sau facilitează fabricarea acelor produse, chiar dacă ele se consumă complet sau parțial în cursul acestui proces.
- (d) produse compensatoare: toate produsele ce rezultă din operațiuni de perfecționare;
- (e) mărfuri echivalente: mărfuri comunitare care sunt utilizate în locul mărfurilor de import pentru fabricarea produselor compensatoare;
- (f) rata de randament: cantitatea sau procentul de produse compensatoare obținute din transformarea unei cantități date de mărfuri de import.

Articolul 115

(1) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (2) și în condițiile alin. (4), autoritățile vamale permit:

- (a) să fie obținute produse compensatoare din mărfuri echivalente;
- (b) produsele compensatoare obținute din mărfuri echivalente să fie exportate din Comunitate înainte de a importa mărfurile de import;

(2) Mărfurile echivalente trebuie să fie de aceeași calitate și să aibă aceleași caracteristici ca mărfurile de import. Cu toate acestea, în anumite situații stabilite în conformitate cu procedura comitetului, mărfurile echivalente pot fi acceptate într-un stadiu de fabricație mai avansat decât mărfurile de import.

(3) Atunci când se aplică alineatul (1), mărfurile de import se găsesc în situația vamală a mărfurilor echivalente, iar acestea din urmă în situația vamală a mărfurilor de import.

▼ **M3**

(4) Se pot adopta măsuri destinate să interzică recurgerea la dispozițiile alineatul (1), să le subordoneze anumitor condiții sau să le faciliteze, în conformitate cu procedura comitetului

▼ **B**

(5) Atunci când se aplică alineatul (1) litera (b) și produsele compensatoare ar fi supuse drepturi de export dacă nu ar fi exportate sau reexportate printr-o operațiune de perfecționare activă, titularul autorizației trebuie să constituie o garanție pentru a asigura plata drepturilor pentru eventualitatea în care mărfurile de import nu ar fi importate în termenul prevăzut.

II. Acordarea autorizației

Articolul 116

Autorizația este eliberată la cererea persoanei care îndeplinește operațiunile de perfecționare sau care se ocupă de îndeplinirea lor.

Articolul 117

Se acordă autorizație numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate. Cu toate acestea, se poate acorda autorizație persoanelor stabilite în afara Comunității pentru importurile de natură necomercială;
- (b) atunci când, fără a aduce atingere utilizării mărfurilor menționate la articolul 114 alineatul (2) litera (c) ultima liniuță, mărfurile de import pot fi identificate în produsele compensatoare sau, în cazul menționat la art. 115, când se poate verifica conformitatea cu condițiile prevăzute privind mărfurile echivalente;

(c) atunci când regimul de perfecționare activă poate ajuta la crearea celor mai favorabile condiții pentru exportul sau reexportul produselor compensatoare, cu condiția ca interesele esențiale ale producătorilor Comunității să nu fie afectate în mod nefavorabil (condiții economice). ► **M3** Situațiile în care condițiile economice sunt considerate ca îndeplinite pot fi determinate în conformitate cu procedura comitetului. ◀

III. Funcționarea regimului

Articolul 118

(1) Autoritățile vamale specifică perioada în care produsele compensatoare trebuie să fi fost exportate sau reexportate sau să li se fi atribuit o altă destinație vamală. Această perioadă trebuie să țină seama de timpul necesar îndeplinirii operațiunilor de perfecționare și de înstrăinare a produselor compensatoare.

(2) Termenul începe să curgă de la data la care mărfurile necomunitare sunt plasate sub regimul de perfecționare activă. Autoritățile vamale pot acorda o prelungire în urma prezentării unei cereri bine argumentate de către titularul autorizației.

Din rațiuni de simplificare, se poate decide ca termenul care începe să curgă în cursul unei luni calendaristice sau al unui trimestru să se încheie în ultima zi a lunii calendaristice următoare, respectiv a trimestrului următor.

(3) Atunci când se aplică articolul 115 alineatul (1) litera (b), autoritățile vamale specifică termenul în care mărfurile necomunitare trebuie declarate sub un regim. Această perioadă începe la data acceptării declarației de export pentru produsele compensatoare obținute din mărfurile echivalente corespunzătoare.

(4) Pot fi prevăzute termene exacte pentru anumite operațiuni de perfecționare sau pentru anumite mărfuri de import, în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 119

(1) Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament a operațiunii, fie, atunci când este cazul, metoda determinării acestei rate. Rata de randament se stabilește pe baza împrejurărilor reale în care se derulează sau urmează să se deruleze operațiunea de perfecționare.

(2) Atunci când împrejurările o cer și în special în cazul operațiunii de perfecționare efectuate în condiții tehnice clar definite asupra unor mărfuri cu caracteristici substanțial uniforme și care au ca rezultat producerea unor produse compensatoare de calitate uniformă, ratele standard de randament pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului, pe baza datelor reale constatate anterior.

Articolul 120

Situațiile și condițiile în care mărfurile netransformate sau produsele compensatoare sunt considerate a fi fost puse în liberă circulație pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 121

(1) Sub rezerva articolului 122, când se naște o datorie vamală, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul acceptării declarației de plasare a acestor mărfuri sub regimul de perfecționare activă.

(2) Atunci când în momentul prevăzut la alineatul (1) mărfurile de import îndeplinesc condițiile de calitate pentru a se încadra în tratamentul tarifar preferențial la contingentele sau plafoanele tarifare, acestea îndeplinesc condițiile oricărui tratament tarifar preferențial care există în privința mărfurilor identice la momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație.

Articolul 122

Prin derogare de la articolul 121, produsele compensatoare:

(a) sunt supuse drepturilor de import corespunzătoare, atunci când:

- sunt puse în liberă circulație și apar pe lista adoptată în conformitate cu procedura comitetului, în măsura în care ele sunt proporționale cu partea exportată a produselor compensatoare neincluse pe listă. Totuși, titularul autorizației poate solicita ca drepturile pentru acele produse să fie evaluate în manualul menționat în articolul 121;
- sunt supuse impunerilor stabilite prin politica agricolă comună, iar dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului o permit;

(b) sunt supuse drepturilor de import calculate în conformitate cu normele aplicabile regimului vamal în cauză sau zonelor libere sau antrepozitelor libere în care au fost plasate sub un regim suspensiv sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber;

Cu toate acestea,

- persoana respectivă poate solicita ca drepturile să fie evaluate în conformitate cu articolul 121;
- în cazurile când produselor compensatoare li s-a atribuit o destinație vamală menționată anterior, diferită de transformarea sub control vamal, valoarea drepturilor de import percepute este cel puțin egal cu cea calculată în temeiul articolului 121;

- (c) pot fi supuse normelor privind evaluarea drepturilor prevăzute pentru regimul de transformare sub control vamal când mărfurile de import ar fi putut fi plasate sub acest regim;
- (d) se bucură de tratament tarifar preferențial datorită utilizării speciale căreia îi sunt destinate, când există o dispoziție pentru acest tratament în cazul mărfurilor identice importate;
- (e) sunt scutite de drepturi de import când decizia de scutire de drepturi vamale se face în cazul mărfurilor identice importate în temeiul articolului 184.

IV. Operațiuni de perfecționare în afara teritoriului vamal al Comunității

Articolul 123

- (1) Unele sau toate produsele ori mărfurile compensatoare în aceeași stare pot fi exportate temporar în scopul transformării ulterioare în afara teritoriului vamal al Comunității dacă autoritatea vamală autorizează acest lucru, în conformitate cu condițiile prevăzute de regimul de perfecționare pasivă.
- (2) Atunci când se naște o datorie vamală privind produsele reimportate, se percep următoarele drepturi:
 - (a) drepturile de import pentru produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare menționate la alineatul (1), calculate în conformitate cu articolele 121 și 122 și
 - (b) drepturile de import pentru produsele reimportate după perfecționarea pasivă pe teritoriul vamal al Comunității, a căror valoare se calculează în conformitate cu dispozițiile referitoare la regimul de perfecționare pasivă în aceleași condiții care s-ar aplica dacă produsele exportate sub acest regim ar fi fost puse în liberă circulație înainte ca acest export să aibă loc.

▼B

V. Dispoziții speciale privind sistemul cu rambursare

▼M3

Articolul 124

(1) Sistemul cu rambursare poate fi utilizat pentru toate mărfurile. Cu toate acestea, nu este posibil ca acesta să fie utilizat atunci când, în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație:

- mărfurile de import sunt supuse unor restricții cantitative la import;

- mărfurilor de import li se aplică o măsură tarifară în cadrul contingentelor tarifare;
- pentru mărfurile de import este necesară prezentarea unei licențe de import sau export sau a unui certificat în cadrul politicii agricole comune sau
- a fost stabilită o restituire sau o taxă la export pentru produsele compensatoare.

(2) Mai mult, nu este posibilă nici o rambursare a drepturilor de import în conformitate cu sistemul cu rambursare dacă, în momentul acceptării declarației de export pentru produsele compensatoare, aceste produse necesită prezentarea unui certificat de import și de export în cadrul politicii agricole comune sau s-a stabilit o restituire sau o taxă la export pentru acestea.

(3) Se pot prevedea derogări de la alineatele (1) și (2) în conformitate cu procedura comitetului.

▼B

Articolul 125

(1) În declarația de punere în liberă circulație trebuie să se indice faptul că se utilizează sistemul cu rambursare și să fie furnizate datele de referință ale autorizației.

(2) La cererea autorităților vamale, autorizația menționată se anexează la declarația de punere în liberă circulație.

Articolul 126

În cadrul sistemului cu rambursare nu se aplică articolul 115 alineatul (1) litera (b), alineatele (3) și (5), articolul 118 alineatul (3), articolele 120 și 121, articolul 122 litera (a) a doua liniuță și litera (c), precum și articolul 129.

Articolul 127

Exportul temporar al produselor compensatoare realizat în conformitate cu articolul 123 alineatul (1) nu se consideră ca export în sensul articolului 128 cu excepția cazului când acele produse nu sunt reimportate în cadrul Comunității în perioada prevăzută.

▼M1

Articolul 128

(1) Titularul autorizației poate solicita rambursarea sau remiterea drepturilor de import în măsura în care poate stabili, în conformitate cu cerințele autorităților vamale, că mărfurile importate puse în liberă circulație în cadrul sistemului cu rambursare sub formă de produse compensatoare sau mărfuri în aceeași stare au fost:

- fie exportate,
- fie plasate, în scopul reexportării ulterioare, sub regimul de tranzit, regimul de antrepozit vamal, regimul de admitere temporară sau regimul de perfecționare activă (regim suspensiv), sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber,

în cazul în care au fost îndeplinite toate condițiile de utilizare a regimului.

(2) În scopul atribuirii unei destinații vamale admise în conformitate cu alineatul (1) a doua liniuță, produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare se consideră a fi mărfuri necomunitare.

▼ **B**

(3) Termenul în care trebuie să fie depusă cererea de rambursare se stabilește în conformitate cu procedura comitetului.

▼ **M1**

(4) Fără a aduce atingere articolului 122 litera (b), atunci când produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare plasate sub un regim vamal sau într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, în conformitate cu alineatul (1), sunt puse în liberă circulație, valoarea drepturilor de import rambursate sau remise se consideră a constitui valoarea datoriei vamale

▼ **B**

(5) În vederea stabilirii valorii drepturilor de import ce trebuie rambursate sau remise, se aplică *mutatis mutandis* articolul 122 litera (a) prima liniuță.

VI. Alte dispoziții

Articolul 129

Regimul de perfecționare activă, care utilizează sistemul cu suspendare, se aplică și pentru ca produsele compensatoare să poată beneficia de exonerarea de drepturile de export în care se încadrează produsele identice obținute din mărfuri comunitare în locul mărfurilor de import.

E. Transformarea sub control vamal

Articolul 130

Regimul de transformare sub control vamal permite ca mărfurile necomunitare să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității în operațiuni care le modifică natura sau

starea, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor politicii comerciale și permite produselor care rezultă din astfel de operațiuni să fie puse în liberă circulație cu plata drepturilor de import datorate în mod normal pentru astfel de mărfuri. Astfel de produse sunt denumite produse transformate.

▼ M3

Articolul 131

Situațiile și condițiile specifice în care se poate utiliza regimul de transformare sub control vamal se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

▼ B

Articolul 132

Autorizația pentru transformare sub control vamal se acordă la solicitarea persoanei care efectuează transformarea sau care se ocupă de efectuarea ei.

Articolul 133

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când mărfurile de import pot fi identificate în produsele transformate;
- (c) atunci când, după transformare, mărfurile nu pot fi readuse economic la forma sau starea în care se aflau înainte de plasarea lor sub regim;
- (d) atunci când utilizarea regimului nu poate duce la evitarea efectului regulilor de origine și privind restricțiile cantitative aplicabile mărfurilor importate;
- (e) atunci când sunt îndeplinite condițiile necesare ca regimul să contribuie la crearea sau menținerea activității de transformare a mărfurilor în Comunitate, fără a aduce atingere intereselor producătorilor comunitari de mărfuri similare (condiții economice). ► M3 Situațiile în care condițiile economice se consideră a fi îndeplinite se pot stabili în conformitate cu procedura comitetului. ◀

Articolul 134

Articolul 118 alineatele (1), (2) și (4) și articolul 119 se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 135

Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfurile în aceeași stare sau pentru

produsele care sunt în stadii intermediare de transformare comparativ cu ceea ce s-a prevăzut în autorizație, valoarea acestei datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul aprobării declarației privind plasarea mărfurilor sub regimul de transformare sub control vamal.

Articolul 136

(1) În cazurile în care mărfurile de import îndeplinesc condițiile pentru a beneficia de tratamentul tarifar preferențial atunci când au fost plasate sub regimul de transformare sub control vamal și când acest tratament tarifar preferențial este aplicabil produselor identice cu produsele transformate puse în liberă circulație, drepturile de import aferente produselor transformate se calculează pe baza ratei dreptului aplicabil pentru tratamentul respectiv.

(2) În cazul în care tratamentul tarifar preferențial menționat la alineatul (1) este prevăzut pentru mărfurile de import în cadrul contingentelor tarifare sau plafoanelor tarifare, aplicarea ratei dreptului menționat la alineatul (1) cu privire la produsele transformate este, de asemenea, supusă condiției ca respectivul tratament tarifar preferențial să fie aplicabil mărfurilor de import în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație. În acest caz, cantității de mărfuri de import utilizate efectiv la fabricarea produselor transformate puse în liberă circulație se aplică contingentele sau plafoanele tarifare în vigoare în momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație și nu se procedează la aplicarea contingentelor sau plafoanelor tarifare deschise pentru produse identice cu produsele transformate.

F. Admiterea temporară

Articolul 137

Regimul de admitere temporară permite utilizarea pe teritoriul vamal al Comunității, cu exonerare totală sau parțială de drepturi de import și fără a fi supuse măsurilor politicii comerciale a mărfurilor necomunitare destinate reexportului fără să fi suferit vreo modificare în afara deprecierei normale datorată utilizării lor.

Articolul 138

Autorizația de admitere temporară se acordă la cerere persoanei care utilizează mărfurile sau care se ocupă ca ele să fie utilizate.

Articolul 139

Autoritățile vamale refuză acordarea regimului de admitere temporară atunci când este imposibil să se asigure identificarea mărfurilor de import.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot autoriza utilizarea regimului de admitere temporară fără asigurarea identificării mărfurilor când, având în vedere natura mărfurilor

sau operațiunilor de îndeplinit, absența măsurilor de identificare nu poate duce la o folosire abuzivă a regimului.

Articolul 140

(1) Autoritățile vamale stabilesc termenul în care mărfurile de import trebuie să fie reexportate sau să li se dea o altă destinație vamală. Acest termen trebuie să fie suficient de lung pentru ca obiectivul utilizării autorizate să fie atins.

(2) Fără a aduce atingere perioadelor speciale prevăzute în conformitate cu articolul 141, perioada maximă în care mărfurile pot rămâne în regimul de admitere temporară este de 24 luni. Autoritățile vamale pot stabili totuși, cu acordul persoanei interesate, termene mai scurte.

(3) Cu toate acestea, în împrejurări excepționale, autoritățile vamale pot, la cererea persoanei interesate și în limite rezonabile, să prelungească perioadele menționate în alineatele (1) și (2) pentru a permite utilizarea autorizată.

Articolul 141

Situațiile și condițiile speciale în care regimul de admitere temporară poate fi utilizat cu scutire totală de drepturi de import se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

▼M3

Articolul 142

(1) Utilizarea regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se acordă pentru mărfurile care nu sunt reglementate de dispozițiile adoptate în conformitate cu art. 141 sau care sunt reglementate de astfel de dispoziții, dar nu îndeplinesc toate condițiile stabilite pentru a li acorda regimul de admitere temporară cu exonerare totală de taxe.

(2) Lista mărfurilor excluse de la posibilitatea utilizării regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, precum și condițiile în care se poate recurge la acest regim se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

▼B

Articolul 143

(1) Valoarea drepturilor de import aferente mărfurilor plasate sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import se stabilește la 3%, pentru fiecare lună sau fracție de lună în care mărfurile au fost plasate sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială, din valoarea drepturilor care ar fi trebuit să fie plătite pentru mărfurile menționate dacă ar fi fost puse în liberă circulație la data la care au fost plasate sub regimul de admitere temporară.

(2) Valoarea drepturilor de import care urmează să fie încasate nu trebuie să o depășească pe aceea care ar fi trebuit încasată dacă mărfurile respective ar fi fost puse în liberă circulație la data la care ele au fost plasate sub regimul de admitere temporară, neluând în considerare nici o dobândă care ar putea fi aplicată.

(3) Transferul de drepturi și obligații care decurg din regimul de admitere temporară în conformitate cu art. 90 nu presupune aplicarea aceluiași sistem de exonerare pentru fiecare dintre perioadele de utilizare care trebuie avute în vedere.

(4) Atunci când transferul menționat la alineatul (3) se face cu scutire parțială pentru ambii titulari autorizați să utilizeze regimul în aceeași lună, titularul autorizației inițiale este obligat să plătească valoarea drepturilor de import pentru întreaga lună.

Articolul 144

(1) Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfuri de import, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare pentru mărfurile respective în momentul aprobării declarației de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară. Cu toate acestea, atunci când dispozițiile articolului 141 prevăd astfel, valoarea datoriei se determină pe baza elementelor de taxare adecvate pentru mărfurile în cauză în momentul menționat la articolul 214.

(2) Atunci când, din alte rațiuni decât cele de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, se naște o datorie vamală pentru mărfurile plasate sub regimul menționat, valoarea acestei datorii este egală cu diferența dintre valoarea drepturilor calculate în conformitate cu alineatul (1) și a celor datorate în conformitate cu articolul 143.

G. Perfecționarea pasivă

1. Generalități

Articolul 145

(1) Regimul de perfecționare pasivă permite ca, fără a aduce atingere dispozițiilor care reglementează domeniul specific privind sistemul de schimb de mărfuri standard prevăzut la articolele 154 - 159 sau la articolul 123, mărfurile comunitare să fie exportate temporar de pe teritoriul vamal al Comunității pentru a fi supuse unor operațiuni de perfecționare, iar produsele rezultând din acele operațiuni să fie puse în liberă circulație cu exonerare parțială sau totală de drepturi de import.

(2) Exportul temporar al mărfurilor comunitare atrage după sine aplicarea drepturilor de export, a măsurilor de politică comercială și a altor formalități prevăzute pentru scoaterea mărfurilor comunitare de pe teritoriul vamal al Comunității.

(3) Se aplică următoarele definiții:

(a) „mărfuri de export temporar” reprezintă mărfurile plasate sub regimul de

perfecționare pasivă;

- (b) „operațiuni de perfecționare” reprezintă operațiunile menționate la articolul 114 alineatul (2) litera (c) prima, a doua și a treia liniuță;
- (c) „produse compensatoare” reprezintă toate produsele care rezultă din operațiunile de perfecționare;
- (d) „rata de randament” reprezintă cantitatea sau procentul produselor compensatoare care sunt obținute prin perfecționarea unei cantități determinate de mărfuri de export temporar.

▼**B**

Articolul 146

(1) Nu pot fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă mărfurile comunitare:

- al căror export implică rambursarea sau remiterea drepturilor de import,
- care, anterior exportului, au fost puse în liberă circulație cu exonerare totală de drepturi de import în temeiul destinației, atât timp cât condițiile pentru acordarea unei astfel de scutiri continuă să se aplice,
- al căror export implică acordarea restituirilor la export sau pentru care se acordă un alt avantaj financiar decât aceste restituiri în conformitate cu politica agricolă comună pe baza exportului mărfurilor respective.

(2) Cu toate acestea, se pot stabili derogări de la alineatul (1) a doua liniuță în conformitate cu procedura comitetului.

II. Acordarea autorizației

Articolul 147

(1) Autorizația de perfecționare pasivă se emite la cererea persoanei care se ocupă de îndeplinirea operațiunilor de perfecționare.

(2) Prin derogare de la alin. (1), autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă poate fi acordată unei alte persoane pentru mărfurile de origine comunitară în sensul titlului II capitolul 2 secțiunea 1, atunci când operațiunea de perfecționare constă în incorporarea acelor mărfuri în mărfuri obținute în afara Comunității și importate ca produse compensatoare, cu condiția ca utilizarea acestui regim să favorizeze promovarea vânzării mărfurilor de export fără a aduce atingere intereselor esențiale ale producătorilor comunitari de produse identice sau similare cu produsele compensatoare importate.

Situațiile și normele de aplicare a paragrafului precedent se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 148

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când se consideră că este posibil să se stabilească faptul că produsele compensatoare rezultă din perfecționarea mărfurilor de export temporar.

Situațiile în care se aplică derogări de la prezenta literă și condițiile în care se pot aplica astfel de derogări se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului;

- (c) atunci când autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă nu este de natură a aduce atingere în mod serios intereselor esențiale ale transformatorilor comunitari (condiții economice).

▼B

III. Funcționarea regimului

Articolul 149

(1) Autoritățile vamale stabilesc termenul în care produsele compensatoare trebuie să fie reimportate pe teritoriul vamal al Comunității. Ele pot prelungi acea perioadă în urma depunerii de către titularul autorizației a unei cereri bine argumentate.

(2) Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament a operațiunii fie, atunci când este necesar, modalitatea de stabilire a ratei.

Articolul 150

(1) Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import în conformitate cu art. 151 alin. (1) se acordă numai când produsele compensatoare sunt declarate pentru punerea în liberă circulație în numele sau în favoarea:

- (a) titularului autorizației sau
- (b) oricărei alte persoane stabilite în Comunitate cu condiția ca acea persoană să fi obținut consimțământul titularului autorizației, iar condițiile autorizării să fie îndeplinite.

(2) Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută la art. 151 nu se acordă atunci când una dintre condițiile sau obligațiile referitoare la regimul de perfecționare pasivă nu este îndeplinită, decât dacă se stabilește că neconcordanțele nu au un efect semnificativ în aplicarea regimului respectiv.

Articolul 151

(1) Exonerarea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută la art. 145 se aplică prin deducerea din valoarea drepturilor de import aplicabile produselor compensatoare puse în liberă circulație a valorii drepturilor de import care ar fi aplicabile la aceeași dată mărfurilor de export temporar dacă acestea ar fi importate pe teritoriul vamal al Comunității din țara în care au fost supuse operațiunii de perfecționare sau a ultimei operațiuni de perfecționare.

(2) Suma de scăzut în temeiul alineatului (1) se calculează pe baza cantității și naturii mărfurilor în cauză, la data acceptării declarației de plasare sub regimul de perfecționare pasivă sau pe baza altor elemente de taxare aplicabile lor la data acceptării declarației privind punerea în liberă circulație a produselor compensatoare.

Valoarea mărfurilor de export temporar este cea luată în considerare pentru aceste mărfuri la stabilirea valorii în vamă a produselor compensatoare în conformitate cu art. 32 alineatul (1) litera (b) punctul (i) sau, dacă valoarea nu poate fi astfel stabilită, diferența dintre valoarea în vamă a produselor compensatoare și cheltuielile de perfecționare stabilite prin mijloace rezonabile.

Cu toate acestea,

- anumite taxe impuneri în conformitate cu procedura comitetului nu se iau în considerare la calcularea sumei de scăzut;
- atunci când, înainte de a fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă, mărfurile de export temporar au fost puse în liberă circulație la o taxă redusă în virtutea utilizării în scopuri speciale, și atât timp cât condițiile de acordare a taxei reduse continuă să se aplice, valoarea deductibilă este valoarea drepturilor de import percepute efectiv la punerea în liberă circulație a mărfurilor.

(3) Atunci când mărfurile de export temporar ar putea beneficia la punerea în liberă circulație de o taxă redusă sau zero în virtutea utilizării în scopuri speciale, această taxă se ia în considerare cu condiția ca mărfurile să fi suferit aceleași operațiuni ca operațiunile prevăzute pentru o astfel de utilizare în țara în care a avut loc operațiunea de perfecționare sau ultima operațiune de perfecționare.

(4) Atunci când produsele compensatoare beneficiază de o măsură tarifară preferențială în sensul articolului 20 alineatul (3) litera (d) sau (e), iar măsura există pentru mărfurile care se încadrează în aceeași clasificare tarifară ca și mărfurile de export temporar, rata drepturilor de import de luat în considerare la stabilirea sumei de scăzut în conformitate cu alineatul (1) este cea care s-ar aplica dacă mărfurile de export temporar ar îndeplini condițiile în care se aplică măsura preferențială.

(5) Prezentul articol nu aduce atingere aplicării dispozițiilor adoptate sau care pot fi adoptate în contextul schimburilor comerciale dintre Comunitate și terțe țări, care prevăd

exonerarea de drepturi de import a anumitor produse compensatoare.

Articolul 152

(1) Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar, acestea sunt puse în liberă circulație cu exonerare totală de drepturi de import când se stabilește într-o măsură satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, că mărfurile au fost reparate gratis, fie datorită unei obligații contractuale sau legale de garanție, fie datorită existenței unui viciu de fabricație.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care s-a ținut cont de starea defectuoasă în momentul în care mărfurile în cauză au fost puse în liberă circulație pentru prima oară.

Articolul 153

Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar și o astfel de reparare este efectuată cu titlu oneros, exonerarea parțială de drepturi de import prevăzută la art. 145 se acordă prin stabilirea valorii drepturilor aplicabile pe baza elementelor de taxare aferente produselor compensatoare la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a produselor respective și luând în considerare ca valoare în vamă o valoare egală cu costurile de reparare, cu condiția ca aceste costuri să reprezinte singurul considerent oferit de titularul autorizației și să nu fie influențate de nici o legătură între titular și comerciant.

▼M3

Prin derogare de la articolul 151, procedura comitetului poate fi folosită pentru a determina situațiile și condițiile specifice în care mărfurile pot fi puse în liberă circulație în urma unei operațiuni de perfecționare pasivă, în care costul operațiunii de perfecționare este luat ca bază de impozitare în vederea aplicării Tarifului Vamal al Comunităților Europene.

▼B

IV: Perfecționarea pasivă cu utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard

Articolul 154

(1) În condițiile prevăzute în secțiunea IV care sunt aplicabile în plus față de dispozițiile precedente, sistemul de schimb de mărfuri standard permite ca produsul importat, denumit în continuare „produs de înlocuire”, să înlocuiască un produs compensator.

(2) Autoritățile vamale permit utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard atunci când operațiunea de perfecționare implică repararea altor mărfuri comunitare decât cele care fac obiectul politicii agrare comune sau regimurilor specifice aplicabile anumitor mărfuri ce rezultă din transformarea produselor agricole.

(3) Fără a aduce atingere articolului 159, dispozițiile aplicabile produselor compensatoare se aplică și produselor de înlocuire.

(4) Autoritățile vamale permit, în condițiile prevăzute, ca produsele de înlocuire să fie importate înainte ca mărfurile de export temporar să fie reexportate (import anticipat).

În cazul importului anticipat al unui produs de înlocuire, trebuie să se constituie o garanție care să acopere valoarea drepturilor de import.

Articolul 155

(1) Produsele de înlocuire trebuie să aibă aceeași încadrare tarifară, aceeași calitate comercială și aceleași caracteristici tehnice ca și mărfurile de export temporar dacă acestea din urmă au fost supuse operațiunii de reparare menționate.

(2) Atunci când mărfurile de export temporar au fost folosite înaintea exportării, produsele de înlocuire trebuie să fi fost și ele utilizate, neputând fi produse noi.

Autoritățile vamale pot acorda totuși derogări de la această regulă dacă produsul de înlocuire a fost furnizat gratuit datorită unei obligații contractuale sau legale de garanție sau datorită unui viciu de fabricație.

Articolul 156

Schimbul de mărfuri standard poate fi autorizat numai când se poate verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 155.

Articolul 157

(1) În cazul importului anticipat, mărfurile de export sunt exportate temporar în termen de două luni de la data acceptării de către autoritățile vamale a declarației de punere în liberă circulație a produselor de înlocuire.

(2) Cu toate acestea, atunci când situații excepționale justifică acest lucru, la solicitarea persoanei interesate, autoritățile vamale pot prelungi, în limite rezonabile, termenul precizat la alineatul (1).

Articolul 158

În cazul importului anticipat și atunci când se aplică art. 151, valoarea deductibilă se stabilește pe baza elementelor de taxare aplicabile mărfurilor de export temporar la data acceptării declarației de plasare sub acest regim.

Articolul 159

Articolul 147 alineatul (2) și articolul 148 litera (b) nu se aplică în contextul schimbului de mărfuri standard.

V. Alte dispoziții

Articolul 160

Dispozițiile menționate în cadrul perfecționării pasive au efect și în vederea punerii în aplicare a măsurilor netarifare de politică comercială comună.

Secțiunea 4

Exportul

Articolul 161

(1) Regimul de export permite mărfurilor comunitare să iasă de pe teritoriul vamal al Comunității.

Exportul presupune aplicarea formalităților de ieșire, inclusiv a măsurilor de politică comercială și, după caz, a drepturilor de export.

(2) Cu excepția mărfurilor plasate sub regimul de perfecționare pasivă sau sub un regim de tranzit în temeiul articolului 163 și fără a aduce atingere articolului 164, toate mărfurile comunitare destinate exportului sunt plasate sub regimul de export.

(3) Mărfurile expediate în Helgoland nu sunt considerate a fi exporturi de pe teritoriul vamal al Comunității.

(4) Situația și condițiile în care mărfurile care ies de pe teritoriul vamal al Comunității nu fac obiectul unei declarații de export se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

(5) Declarația de export trebuie depusă la biroul vamal autorizat cu supravegherea locului în care este stabilit exportatorul sau în care mărfurile sunt ambalate sau încărcate pentru transportul de export. Derogările se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 162

Liberul de vamă pentru export se acordă cu condiția ca mărfurile respective să iasă de pe teritoriul vamal al Comunității în aceleași condiții ca atunci când a fost acceptată declarația de export.

Secțiunea 5

Tranzitul intern

Articolul 163

(1) Regimul de tranzit intern permite, în condițiile prevăzute la alineatele (2) - (4), circulația mărfurilor comunitare dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității trecând pe teritoriul unei țări fără vreo modificare a statutului lor vamal. Această dispoziție nu aduce atingere aplicării articolului 91 alineatul (1) litera (b).

(2) Circulația menționată în alineatul (1) poate avea loc:

(a) fie sub regimul de tranzit comunitar intern, cu condiția ca această posibilitate să fie prevăzută printr-un acord internațional;

(b) fie în baza unui carnet TIR (Convenția TIR);

(c) fie în baza unui carnet ATA ► M1 ----- ◀ folosit ca document de tranzit;

(d) în baza Manifestului renan (articolul 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin);

(e) fie în baza formularului 302, așa cum este prevăzut în acordul dintre statele parte la Tratatul Nord Atlantic privind statutul forțelor lor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951,

(f) fie prin poștă (inclusiv colet poștal).

(3) În cazul menționat în alineatul (2) litera (a), articolele 92, 94, 95, 96 și 97 se aplică *mutatis mutandis*.

(4) În cazurile menționate la alineatul (2) literele (b) - (f), mărfurile își păstrează statutul vamal numai dacă acest statut este stabilit în condițiile și în forma recomandată prin dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 164

Condițiile în care mărfurile comunitare pot circula, fără a fi plasate sub un regim vamal, dintr-un punct în altul al teritoriului vamal al Comunității și, temporar, în afara teritoriului menționat fără a li se modifica statutul, se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 165

Regimul de tranzit comunitar intern se aplică și în cazul în care o dispoziție a Comunității se referă în mod expres la aplicarea acestuia.

▼B

CAPITOLUL 3

ALTE TIPURI DE DESTINAȚIE VAMALĂ

Secțiunea 1

Zone libere și antrepozite libere

A. Generalități

Articolul 166

Zonele libere și antrepozitele libere fac parte din teritoriul vamal al Comunității sau sunt situate pe acel teritoriu și separate de restul, în care:

- (a) mărfurile necomunitare sunt considerate, în aplicarea drepturilor de import și măsurilor de politică comercială referitoare la import, ca neaflându-se pe teritoriul vamal al Comunității, în măsura în care nu sunt nici puse în liberă circulație sau plasate sub un alt regim vamal, nici utilizate sau consumate în alte condiții decât cele prevăzute în reglementările vamale;
- (b) mărfurile comunitare pentru care există o astfel de dispoziție în conformitate cu legislația comunitară care reglementează domenii specifice beneficiază de măsurile legate în mod obișnuit de exportul mărfurilor, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau un antrepozit liber.

Articolul 167

(1) Statele membre pot desemna părți ale teritoriului vamal al Comunității ca zone libere sau pot autoriza înființarea unor antrepozite libere.

(2) Statele membre determină limita geografică a fiecărei zone. Incintele care urmează a fi desemnate ca antrepozite libere trebuie aprobate de statele membre.

▼M3

(3) Cu excepția zonelor libere desemnate în conformitate cu art. 168a, zonele libere trebuie să fie împrejmuite. Statele membre definesc punctele de intrare și ieșire ale fiecărei zone libere sau antrepozit liber

▼B

(4) Construirea oricărei clădiri într-o zonă liberă necesită aprobarea prealabilă a autorităților vamale.

Articolul 168

▼ M3

(1) Perimetrul și punctele de intrare și ieșire ale zonelor libere, cu excepția zonelor libere desemnate în conformitate cu articolul 168a, și ale antrepozitelor libere sunt supuse supravegherii autorităților vamale.

▼ B

(2) Persoanele și mijloacele de transport care intră sau părăsesc zona liberă sau antrepozitul liber pot fi supuse controlului vamal.

(3) Accesul într-o zonă liberă sau un antrepozit liber poate fi interzis persoanelor care nu oferă toate garanțiile necesare respectării dispozițiilor prevăzute în prezentul cod.

(4) Autoritățile vamale pot verifica mărfurile care intră, părăsesc sau rămân în zona liberă sau antrepozitul liber. Pentru a face posibil astfel de controale, se înmânează sau este pus la dispoziția autorităților vamale sau a oricărei persoane desemnate în acest scop de către autorități un exemplar al documentului de transport, care însoțește mărfurile la intrare sau la ieșire. Atunci când se solicită asemenea controale, mărfurile trebuie puse la dispoziția autorităților vamale.

▼ M3

Articolul 168a

(1) Autoritățile vamale pot desemna zonele libere în care se efectuează controalele și formalitățile vamale și în care se aplică dispozițiile referitoare la datoria vamală în conformitate cu regimul de antrepozit vamal.

Articolele 170, 176 și 180 nu se aplică zonelor libere astfel desemnate.

(2) Trimiterile la zonele libere din articolele 37, 38 și 205 nu se aplică zonelor libere prevăzute în alineatul (1).

▼ B

B. Plasarea mărfurilor în zone libere sau antrepozite libere

Articolul 169

Atât mărfurile comunitare cât și cele necomunitare pot fi plasate în zone libere sau antrepozite libere.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot cere ca mărfurile care prezintă risc sau pot să deterioreze alte mărfuri sau care, din alte motive, necesită condiții speciale, să fie plasate în incinte dotate special pentru a le adăposti.

Articolul 170

(1) Fără a aduce atingere articolului 168 alineatul (4), mărfurile care intră într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber nu trebuie să fie prezentate autorităților vamale și nici nu necesită depunerea unei declarații vamale.

▼M4

(2) Sunt prezentate autorităților vamale și fac obiectul formalităților vamale prevăzute, mărfurile care:

- a) sunt plasate sub regim vamal și a căror intrare în zonă liberă sau în antrepozit liber duc la încheierea regimului menționat anterior; cu toate acestea, o astfel de prezentare nu este necesară dacă în cadrul regimului vamal respectiv este admisă o dispensă de la obligația de a prezenta mărfurile ;
- b) au fost plasate în zonă liberă sau în antrepozit liber pe baza unei decizii de acordare a unei rambursări sau a unei remiteri a drepturilor de import;
- c) beneficiază de măsurile prevăzute la articolul 166 litera (b);
- d) sunt introduse direct din exteriorul teritoriului vamal al Comunității într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber.

▼B

(3) Autoritățile vamale pot solicita ca mărfurile supuse drepturilor de export sau altor dispoziții de export să fie semnalate serviciului vamal.

(4) La cererea părții interesate, autoritățile vamale atestă statutul comunitar sau necomunitar al mărfurilor plasate într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber.

▼B

C. Funcționarea zonelor libere și a antrepozitelor libere

Articolul 171

(1) Nu există nici o limită a duratei în care mărfurile pot rămâne în zonele libere și în antrepozitele libere.

(2) Pentru anumite mărfuri menționate la articolul 166 litera (b), care sunt cuprinse în politica agricolă comună, se pot stabili termene speciale în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 172

(1) Orice activitate industrială, comercială sau de servicii dintr-o zonă liberă sau antrepozit liber trebuie autorizată în condițiile prevăzute în prezentul cod. Desfășurarea unor astfel de activități trebuie comunicată în prealabil autorităților vamale.

(2) Autoritățile vamale pot impune anumite interdicții sau restricții asupra activităților menționate în alineatul (1), ținând cont de natura mărfurilor în cauză sau de cerințele supravegherii vamale.

(3) Autoritățile vamale pot interzice exercitarea oricărei activități într-o zonă liberă sau antrepozit liber persoanelor care nu oferă garanțiile necesare în conformitate cu dispozițiile prezentului cod.

Articolul 173

Pe durata cât rămân într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, mărfurile necomunitare plasate în respectiva zonă liberă sau antrepozit liber pot:

- (a) să fie puse în liberă circulație în condițiile prevăzute de acel regim sau la art. 178;
- (b) să facă obiectul formelor obișnuite de manipulare menționate la art. 109 alin. (1), fără autorizație;
- (c) să fie plasate sub regimul de perfecționare activă în condițiile prevăzute de regim.

Cu toate acestea, operațiunile de perfecționare efectuate pe teritoriul vechiului port liber Hamburg, în zonele libere ale Insulelor Canare, Azore, Madeira și ale departamentelor de peste mări nu sunt supuse condițiilor economice.

Cu toate acestea, în ce privește vechiul port Hamburg, dacă într-un anumit sector economic condițiile de concurență din Comunitate sunt afectate ca rezultat al acestei derogări, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, decide aplicarea condițiilor economice la activitatea economică corespunzătoare pe teritoriul vechiului port liber Hamburg;

- (d) să fie plasate sub regim de transformare sub control vamal în condițiile prevăzute de acest regim;
- (e) să fie plasate sub regim de admitere temporară în condițiile prevăzute de acest regim;
- (f) să fie abandonate în conformitate cu art. 182;
- (g) să fie distruse, cu condiția ca persoana interesată să furnizeze autorităților vamale toate informațiile pe care acestea le consideră necesare.

Atunci când mărfurile sunt plasate sub unul din regimurile menționate la lit. (c), (d) sau (e), statele membre pot, în măsura în care este necesar să se țină cont de condițiile de funcționare și de supraveghere vamală ale zonelor libere și antrepozitelor libere, să adapteze măsurile de control prevăzute.

▼B

Articolul 174

Mărfurile comunitare menționate la art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună trebuie să facă obiectul numai acelor manipulări recomandate expres pentru astfel de mărfuri, în conformitate cu art. 109 alin. (2). Astfel de manipulări pot fi efectuate fără autorizație.

Articolul 175

(1) Atunci când art. 173 și 174 nu se aplică, mărfurile necomunitare și cele comunitare menționate la art. 166 lit. (b) nu pot fi consumate sau utilizate în zonele libere sau antrepozitele libere.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor aplicabile rezervelor și stocurilor, atunci când regimul în cauză prevede astfel, alin. (1) nu împiedică utilizarea sau consumul de mărfuri a căror punere în liberă circulație sau a căror admitere temporară nu ar implica aplicarea drepturilor de import sau a măsurilor de politică agricolă comună sau de politică comercială. În această situație nu este necesară nici o declarație de punere în liberă circulație sau de admitere temporară.

Cu toate acestea, o astfel de declarație se solicită dacă unor astfel de mărfuri urmează să li se aplice un contingent sau plafon.

Articolul 176

(1) Toate persoanele care desfășoară o activitate care implică fie depozitarea, prelucrarea sau transformarea, fie vânzarea sau cumpărarea de mărfuri într-o zonă sau antrepozit liber trebuie să țină evidența operativă a mărfurilor într-o formă aprobată de autoritățile vamale. Mărfurile sunt înregistrate în evidența operativă imediat ce sunt aduse la sediul persoanei respective. Evidența operativă trebuie să dea posibilitatea autorităților vamale să identifice mărfurile și să le înregistreze mișcările.

▼M4

(2) În cazul transbordării mărfurilor în interiorul unei zone libere, înregistrările care se referă la această operațiune sunt puse la dispoziția autorităților vamale. Depozitarea de scurtă durată a mărfurilor, inerentă unei astfel de transbordări, este considerată ca făcând parte integrală din transbordare.

În cazul în care mărfurile care sosesc din exteriorul teritoriului vamal al Comunității sunt plasate direct în zona liberă sau ies din zona liberă pentru a părăsi direct teritoriul vamal al Comunității, este depusă o declarație sumară în conformitate cu articolele 36a - 36c sau 182a - 182d, după caz.

▼B

D. Scoaterea mărfurilor din zonele libere sau antrepozitele libere

Articolul 177

Fără a aduce atingere dispozițiilor speciale adoptate prin legislația vamală care reglementează domenii specifice, mărfurile care ies dintr-o zonă liberă sau un antrepozit liber pot fi:

- exportate sau reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității sau
- introduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității.

Dispozițiile titlului III, cu excepția art. 48 - 53 atunci când este vorba de mărfuri comunitare, se aplică mărfurilor introduse în alte părți ale teritoriului respectiv, cu excepția cazurilor în care mărfurile părăsesc acea zonă pe cale maritimă sau pe cale aerului fără a fi fost plasate sub un regim vamal de tranzit sau de alt tip.

Articolul 178

(1) Atunci când se naște o datorie vamală pentru mărfuri necomunitare, iar valoarea în vamă a unor astfel de mărfuri se bazează pe prețul efectiv plătit sau de plătit care include cheltuielile de antrepozitare sau de conservare a mărfurilor pe durata rămânerii lor în zona liberă sau antrepozitul liber, astfel de cheltuieli nu sunt incluse în valoarea în vamă dacă ele sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

(2) Atunci când mărfurile respective au fost supuse, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, uneia dintre manipulările obișnuite în sensul art. 109 alin. (1), natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea de luat în considerare la stabilirea valorii drepturilor de import sunt cele care, la cererea declarantului și în măsura în care astfel de manipulări au făcut obiectul unei autorizații acordate în conformitate cu alin. (3) din articolul menționat, ar trebui luate în considerare pentru aceste mărfuri în momentul prevăzut la art. 214, dacă nu ar fi fost supuse unor astfel de manipulări. Cu toate acestea, se pot stabili derogări de la această dispoziție în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 179

(1) Mărfurilor comunitare menționate la art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și care sunt plasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber li se atribuie o destinație prevăzută de reglementările care le acordă, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau antrepozit liber, beneficiul măsurilor care se aplică în mod obișnuit exportului unor astfel de mărfuri.

(2) În cazul în care asemenea mărfuri sunt reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau dacă nu s-a făcut nici o solicitare pentru a li se atribui o destinație prevăzută la alin. (1) până la expirarea termenului stabilit în conformitate cu

art. 171 alin. (2), autoritățile vamale iau măsurile prevăzute de legislația relevantă care reglementează domeniile specifice cu privire la nerespectarea destinației prevăzute.

Articolul 180

(1) Atunci când mărfurile sunt introduse sau reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau sunt plasate sub un regim vamal, certificatul menționat la art. 170 alin. (4) poate fi utilizat ca dovadă a statutului comunitar sau necomunitar al unor astfel de mărfuri.

(2) Atunci când nu se dovedește cu certificatul sau alte mijloace că mărfurile au statut comunitar sau necomunitar, mărfurile pot fi considerate:

- mărfuri comunitare, în scopul aplicării drepturilor de export și certificatelor de export sau a măsurilor prevăzute pentru export în cadrul politicii comerciale;
- mărfuri necomunitare, în toate celelalte cazuri.

▼M4

Articolul 181

Autoritățile vamale verifică dacă sunt respectate dispozițiile privind exportul, perfecționare pasivă, reexportul, regimurile suspensive sau tranzitul intern, precum și dispozițiile titlului V, în cazul în care mărfurile urmează să părăsească teritoriul vamal al Comunității, plecând dintr-o zonă liberă sau dintr-un antrepozit liber.

▼B

Secțiunea 2

Reexportarea, distrugerea și abandonarea

Articolul 182

(1) Mărfurile necomunitare pot fi:

- reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității;
- distruse;
- abandonate în favoarea bugetului statului atunci când legislația cuprinde dispoziții în acest sens.

(2) Reexportarea implică, după caz, aplicarea formalităților prevăzute pentru ieșirea mărfurilor, inclusiv măsuri de politică comercială.

Situațiile în care mărfurile necomunitare pot fi plasate sub un regim suspensiv în scopul neaplicării măsurilor de politică comercială la export pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

(3) ► **M1** Cu excepția situațiilor determinate în conformitate cu procedura comitetului, ► **M4** ----- ◀distrugerea trebuie să facă obiectul unei notificări prealabile a autorităților vamale ◀. Autoritățile vamale interzic reexportarea dacă formalitățile sau măsurile menționate la alineatul (2) primul paragraf prevăd acest lucru. Când mărfurile plasate sub un regim vamal economic pe teritoriul vamal al Comunității sunt destinate reexportului, se depune o declarație vamală de export în sensul articolelor 59 - 78. În astfel de cazuri, se aplică articolul 161 alineatele (4) și (5).

Abandonarea se efectuează în conformitate cu dispozițiile naționale.

(4) Distrugerea sau abandonarea nu presupune nici o cheltuială de la bugetul statului.

(5) Oricărora deșeurilor sau resturilor care rezultă din distrugere li se atribuie una din destinațiile prevăzute de vamă pentru mărfurile necomunitare.

Acestea rămân sub supraveghere vamală până în momentul prevăzut la articolul 37 alineatul (2).

TITLUL V

MĂRFURI CARE PĂRĂSESC TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

▼**M4**

Articolul 182a

(1) Mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității, cu excepția mărfurilor aduse cu mijloace de transport care doar tranzitează, fără intrerupere, apele teritoriale sau spațiul aerian al teritoriului vamal, fac obiectul fie al unei declarații vamale, fie, în cazul în care nu este cerută o declarație vamală, al unei declarații sumare.

(2) Procedura comitetului se aplică pentru a stabili:

- termenul în care este depusă declarația vamală sau declarația sumară la biroul vamal de export înainte ca mărfurile să părăsească teritoriul vamal al Comunității;

— regulile de derogare de la termenul prevăzut la prima liniuță și de modificare a acestuia;

— condițiile în care obligația de a depune o declarație sumară poate face obiectul unei derogări sau al unei modificări și

— cazurile și condițiile în care mărfurile care părăsesc teritoriul Comunității nu fac obiectul unei declarații vamale sau al unei declarații sumare, în conformitate cu circumstanțe deosebite, în funcție de anumite tipuri de transport de mărfuri, de moduri de transport sau de agenți economici, sau în temeiul unor acorduri internaționale care prevăd dispoziții specifice în ceea ce privește siguranța.

Articolul 182b

- (1) In cazul in care mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității au primit o destinație vamală pentru care exista obligativitatea unei declarații vamale in conformitate cu legislația vamala, aceasta declarație este depusă la biroul vamal inainte ca mărfurile să părăseasca teritoriul vamal al Comunității.
- (2) In cazul in care biroul vamal de export este diferit de biroul vamal de ieșire, biroul vamal de export comunică de îndată biroului vamal de ieșire sau pune la dispoziția acestuia, prin intermediul unui procedeu informatic, informațiile necesare.
- (3) Declarația vamală conține cel puțin informațiile necesare unei declarații sumare prevăzute la articolul 182d alineatul (1).
- (4) In cazul in care declarația vamală este intocmită altfel decât prin folosirea unui procedeu informatic, autoritățile vamale supun informațiile pe care aceasta le conține unui nivel de gestionare a riscurilor echivalent cu cel care este aplicat declarațiilor vamale intocmite prin folosirea unui procedeu informatic.

Articolul 182c

- (1) In cazul in care mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității nu au primit o destinație vamală pentru care exista obligativitatea unei declarații vamale, o declarație sumară este depusă la biroul vamal de ieșire inainte ca mărfurile să părăsească teritoriul vamal al Comunității.
- (2) Autoritățile vamale pot permite ca declarația sumară să fie depusă intr-un alt birou vamal, cu condiția ca acest birou să comunice de îndată biroului vamal de ieșire sau să pună la dispoziția acestuia, prin intermediul unui procedeu informatic, informațiile necesare.
- (3) Autoritățile vamale pot accepta ca, in locul acestei proceduri, agentul economic să adreseze administrației vamale o notificare și să îi permită consultarea informațiilor menționate în declarația sumară care se află in sistemul computerizat al acestuia.

Articolul 182d

- (1) Procedura comitetului este folosită pentru stabilirea volumului comun de informații pe care să il conțină declarația sumară și sub ce formă; aceste date includ informațiile necesare pentru a incepe analiza riscurilor și pentru a pune corect în aplicare controalele vamale, care au ca principal scop siguranța și securitatea, dacă este cazul, in conformitate cu standardele internaționale și practicile comerciale.
- (2) Declarația sumară este intocmită prin folosirea unui procedeu informatic. Este, de asemenea, posibilă utilizarea documentelor comerciale, portuare sau de transport, cu condiția ca acestea să conțină informațiile necesare.

In circumstante excepționale, autoritățile vamale pot accepta declarații sumare intocmite

în scris, pe suport de hârtie, cu condiția să aplice un nivel de gestionare a riscurilor echivalent cu cel care este aplicat declarațiilor sumare întocmite prin folosirea unui procedeu informatic.

(3) Declarația sumară poate fi depusă de către:

(a) persoana care scoate mărfurile sau care se ocupă de transportul acestora în afara teritoriului vamal al Comunității sau

(b) orice persoana care este în măsură să prezinte sau să determine prezentarea mărfurilor în cauză autorităților vamale competente sau

(c) un reprezentant al persoanei prevăzute la litera (a) sau (b).

(4) Persoana prevăzută la alineatul (3) este autorizată, la cerere, să modifice una sau mai multe date din declarația sumară după depunerea acesteia. Cu toate acestea, nu este posibilă nici o modificare după ce autoritățile vamale:

(a) au informat persoana care a depus declarația sumară de intenția de a examina mărfurile sau

(b) au constatat inexactitatea datelor în cauză sau

(c) au autorizat confiscarea mărfurilor

▼**B**

Articolul 183

Mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității sunt supuse supravegherii vamale. Ele pot fi supuse controalelor autorităților vamale în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Ele părăsesc teritoriul menționat folosind, atunci când este cazul, traseul stabilit de autoritățile vamale și în conformitate cu normele prevăzute de aceste autorități.

TITLUL VI

Operațiuni privilegiate

CAPITOLUL 1

SCUTIRI DE DREPTURI VAMALE

Articolul 184

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, stabilește cazurile în care, datorită unor împrejurări speciale, sunt scutite de drepturile de import sau de export mărfurile care sunt puse în liberă circulație sau sunt exportate.

CAPITOLUL 2

MĂRFURI REINTRODUSE

Articolul 185

(1) Mărfurile comunitare care, după ce au fost exportate, sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Comunității și puse în liberă circulație în decursul unui termen de trei ani sunt scutite de drepturi de import la solicitarea persoanei interesate.

Cu toate acestea:

- termenul de trei ani poate fi depășit pentru a lua în considerare împrejurările speciale;
- atunci când, înaintea exportării lor de pe teritoriul vamal al Comunității, mărfurile reintroduse sunt puse în liberă circulație cu drepturi de import reduse sau zero datorită utilizării lor în scopuri speciale, se acordă scutirea de drepturi în conformitate cu alin. (1) numai dacă ele urmează să fie reimportate în același scop.

Atunci când scopul pentru care mărfurile respective urmează să fie importate nu mai este același, valoarea drepturilor de import aferente lor se reduce cu oricare valoare încasată la prima punere în liberă circulație a mărfurilor. În cazul în care cea de-a doua valoare o depășește pe cea încasată la punerea în libera circulație a mărfurilor reintroduse, nu se acordă nici o rambursare.

(2) Scutirea de drepturi de import prevăzută la alin. (1) nu se acordă în cazul:

- a) mărfurilor exportate de pe teritoriul vamal al Comunității în regim de perfecționare pasivă numai dacă acele mărfuri rămân în aceeași stare în care au fost exportate;
- b) mărfurilor care au făcut obiectul unei măsuri a Comunității ce a implicat exportarea lor în țări terțe. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 186

Exonerarea de drepturi de import prevăzută la art. 185 se acordă numai dacă mărfurile sunt reimportate în aceeași stare în care au fost exportate. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 187

Articolele 185 și 186 se aplică *mutatis mutandis* produselor compensatoare inițial exportate sau reexportate ca urmarea a unui regim de perfecționare activă.

Valoarea drepturilor de import legal datorate se stabilește pe baza normelor aplicabile în cazul regimului de perfecționare activă, data reexportului fiind considerată ca data punerii în liberă circulație.

CAPITOLUL 3

PRODUSE DE PESCUIT MARITIM ȘI ALTE PRODUSE OBȚINUTE DIN MARE

Articolul 188

Fără a aduce atingere articolului 23 alineatul (1) litera (f), sunt exonerate de drepturi de import în momentul punerii în liberă circulație:

- (a) produsele de pescuit maritim și alte produse obținute din marea teritorială a unei țări terțe cu ajutorul navelor înmatriculate sau înregistrate într-un stat membru și care arborează pavilionul statului respectiv;
- (b) produsele obținute din produsele menționate la lit. (a) la bordul navelor-fabrică care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera menționată.

TITLUL VII

DATORIA VAMALĂ

CAPITOLUL 1

GARANȚIA PENTRU PLATA UNEI DATORII VAMALE

Articolul 189

(1) Atunci când, în conformitate cu reglementările vamale, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții pentru a asigura plata unei datorii vamale, o astfel de garanție trebuie să fie constituită de debitor sau de potențialul debitor.

(2) Autoritățile vamale solicită o singură garanție pentru o datorie vamală.

Atunci când garanția se constituie în cadrul unui regim vamal care poate fi utilizat pentru anumite mărfuri în mai multe state membre, garanția respectivă este valabilă, așa cum se prevede în dispozițiile adoptate prin procedura comitetului, în statele membre respective.

(3) Autoritățile vamale pot autoriza constituirea garanției de către o altă persoană decât cea de la care este solicitată.

(4) Atunci când debitorul sau potențialul debitor este o autoritate publică, nu i se solicită nici o garanție.

(5) Autoritățile vamale pot renunța la solicitarea constituirii unei garanții atunci când valoarea care trebuie garantată nu depășește 500 ECU.

Articolul 190

(1) Atunci când legislația vamală prevede constituirea garanției facultative, o astfel de solicitare a garanției este lăsată la latitudinea autorităților vamale atât timp cât acestea consideră că nu este sigur că datoria vamală care a luat sau poate lua naștere se achită în termenul prevăzut.

Atunci când garanția menționată în paragraful precedent nu este solicitată, autoritățile vamale pot cere totuși de la persoana menționată la art. 189 alin. (1) un angajament de a respecta obligațiile pe care această persoană este ținută să le îndeplinească din punct de vedere legal.

(2) Garanția menționată la alin. (1) primul paragraf este solicitată:

- în momentul aplicării reglementărilor care solicită constituirea unei asemenea garanții sau
- în orice moment ulterior atunci când autoritățile vamale consideră că nu este sigur că datoria vamală care a luat sau poate lua naștere se va achita în termenul prevăzut.

Articolul 191

La cererea persoanei menționate la art. 189 alin. (1) sau (3), autoritățile vamale permit constituirea unei garanții globale, care să acopere două sau mai multe operațiuni pentru care a luat sau poate lua naștere o datorie vamală.

Articolul 192

▼ M2

(1) Atunci când potrivit legislației vamale constituirea unei garanții este obligatorie și sub rezerva dispozițiilor specifice prevăzute pentru tranzit în conformitate cu procedura comitetului, autoritățile vamale stabilesc valoarea garanției la un nivel egal cu:

▼ B

- valoarea exactă a datoriei vamale sau datoriilor respective atunci când valoarea poate fi stabilită cu certitudine în momentul solicitării garanției,
- în alte cazuri valoarea maximă, așa cum a fost estimată de autoritățile vamale, a datoriei sau datoriilor vamale care au luat sau pot lua naștere.

Atunci când se constituie o garanție globală pentru datorii vamale a căror valoare se poate modifica în timp, valoarea unei astfel de garanții este stabilită la un nivel care să permită acoperirea în orice moment a datoriei vamale respective.

(2) Atunci când, potrivit legislației vamale, constituirea unei garanții este facultativă și

autoritățile vamale solicită constituirea acesteia, valoarea garanției este stabilită de autoritățile respective în așa fel încât să nu depășească nivelul prevăzut la alin. (1).

(3) Împrejurările și condițiile în care poate fi constituită o garanție forfetară sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

▼B

Articolul 193

O garanție se poate constitui:

- fie prin depozit în numerar,
- fie printr-o cauțiune.

Articolul 194

(1) Depozitele în numerar se constituie în moneda statului membru în care se solicită garanția.

Se consideră echivalentele unui depozit:

- remiterea unui cec a cărui încasare este garantată de instituția asupra căreia este tras, în orice modalitate acceptată de autoritățile vamale,
- remiterea oricărui alt instrument recunoscut ca mijloc de plată de către aceste autorități.

(2) Garanția sub forma unui depozit în numerar sau a unei plăți considerate echivalentă cu un depozit în numerar se constituie în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru în care este solicitată garanția.

Articolul 195

Garantul se angajează în scris să plătească solidar cu debitorul suma garantată a datoriei vamale care devine exigibilă.

Garantul este o terță persoană stabilită în Comunitate și aprobată de autoritățile vamale ale statului membru.

Autoritățile vamale pot refuza să accepte cauțiunea când aceasta din urmă nu conferă siguranța achitării datoriei vamale în termenul prevăzut.

Articolul 196

Persoana ținută obligată să constituie garanția are libertatea de a alege între modalitățile

de constituire a acesteia prevăzute la art. 193.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot refuza să accepte tipul de garanție propus atunci când acesta este incompatibil cu buna funcționare a regimului vamal respectiv. Același lucru este valabil în privința garanției propuse. Autoritățile vamale pot solicita ca tipul de garanție ales să fie menținut pentru o perioadă de timp determinată.

Articolul 197

(1) Atunci când normele adoptate în conformitate cu procedura comitetului prevăd astfel, autoritățile vamale pot accepta alte tipuri de garanții decât cele menționate la art. 193 în cazul în care se furnizează o asigurare echivalentă că datoria vamală va fi achitată.

Autoritățile vamale refuză garanția propusă de debitorul vamal atunci când ele nu consideră că o astfel de garanție asigură plata datoriei vamale.

(2) În conformitate cu rezerva menționată la alin. (1) al doilea paragraf, autoritățile vamale pot accepta un depozit în numerar fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute la art. 194 alin. (1).

Articolul 198

Atunci când autoritățile vamale constată că garanția constituită nu asigură plata datoriei vamale în termenul prevăzut sau că aceasta nu mai este sigură sau suficientă pentru asigurarea plății, ele solicită persoanei menționate la art. 189 alin. (1), la alegerea sa, să constituie o garanție suplimentară sau să înlocuiască garanția inițială cu o garanție nouă.

▼B

Articolul 199

(1) Garanția nu se eliberează până în momentul în care datoria vamală pentru care a fost constituită nu se stinge sau nu mai poate lua naștere. Odată ce datoria vamală se stinge sau nu mai poate lua naștere, se eliberează garanția.

(2) Odată ce datoria vamală a fost stinsă parțial sau poate lua naștere numai cu privire la o parte a valorii care a fost garantată, o parte a garanției este eliberată, la cererea persoanei interesate, numai dacă valoarea în cauză justifică o astfel de acțiune.

Articolul 200

Atunci când este necesar, se adoptă derogări de la dispozițiile cuprinse în prezentul capitol, în conformitate cu procedura comitetului, pentru a se ține cont de convențiile internaționale.

CAPITOLUL 2

NASTEREA DATORIEI VAMALE

Articolul 201

- (1) O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:
- (a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import sau
 - (b) plasarea unor astfel de mărfuri sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.
- (2) O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.
- (3) Debitorul vamal este declarantul. În situația unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația vamală este, de asemenea, debitor vamal.

Atunci când se întocmește o declarație vamală privind unul din regimurile menționate la alin. (1) pe baza informațiilor care conduc la faptul că toate sau o parte a drepturilor legal datorate nu au fost încasate, persoanele care au oferit informațiile necesare la întocmirea declarației și care știau sau care a fi trebuit să știe în mod normal că aceste informații erau false pot fi considerate, de asemenea, debitori vamali în conformitate cu dispozițiile naționale în vigoare.

▼B

Articolul 202

- (1) O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:
- (a) introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import sau
 - (b) introducerea ilegală într-o altă parte pe acel teritoriu a unor astfel de mărfuri amplasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber.

În sensul prezentului articol, introducerea ilegală reprezintă orice introducere care încalcă dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță.

- (2) Datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal.
- (3) Debitorii vamali sunt:
- persoana care introduce ilegal astfel de mărfuri,
 - orice persoană care a participat la introducerea ilegală a mărfurilor și care știa sau ar

fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală,

- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor, că ele au fost introduse ilegal.

Articolul 203

(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

- sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

(2) Datoria vamală ia naștere în momentul sustragerii mărfurilor de sub supravegherea vamală.

(3) Debitorii vamali sunt:

- persoana care a sustras mărfurile de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost sustrate de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul cumpărării sau primirii mărfurilor, că ele au fost sustrate de sub supraveghere vamală și
- după caz, persoana care trebuie să execute obligațiile care rezultă din depozitarea temporară a mărfurilor sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate acele mărfuri.

Articolul 204

(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

- (a) Neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate sau
- (b) nerespectarea unei condiții care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor,

în alte cazuri decât cele menționate la art. 203 doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză.

(2) Datoria vamală ia naștere fie în momentul în care obligația a cărei neexecutare

generează datorii vamale încetează a mai fi îndeplinită, fie în momentul în care mărfurile sunt plasate sub regimul vamal în cauză, atunci când se stabilește ulterior că o condiție care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor nu a fost îndeplinită în fapt.

(3) Debitorul vamal este persoana căreia i se solicită, în funcție de împrejurări, fie executarea obligațiilor apărute, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, în urma depozitării lor temporare sau a utilizării regimului vamal sub care au fost plasate, fie respectarea condițiilor care reglementează plasarea mărfurilor sub acel regim.

▼B

Articolul 205

(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

- consumul sau utilizarea, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, a mărfurilor supuse drepturilor de import, în alte condiții decât cele prevăzute în legislația în vigoare.

Atunci când mărfurile dispar și când dispariția lor nu poate fi justificată într-o manieră satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, autoritățile vamale respective pot considera mărfurile ca fiind consumate sau utilizate în zona liberă sau antrepozitul liber.

(2) Datoria vamală ia naștere în momentul în care mărfurile sunt consumate sau sunt utilizate mai întâi în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.

(3) Debitorul vamal este persoana care a consumat sau utilizat mărfurile și orice persoană care a participat la această consumare sau utilizare și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost consumate sau utilizate în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.

Atunci când autoritățile vamale consideră mărfurile care au dispărut ca fiind consumate sau utilizate într-o zonă liberă sau antrepozit liber și nu este posibilă aplicarea alineatului precedent, persoana obligată la plata datoriei vamale este ultima persoană cunoscută de aceste autorități ca fiind în posesia mărfurilor.

Articolul 206

(1) Prin derogare de la art. 202 și 204 alin. (1) lit. (a), se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală la import pentru anumite mărfuri, atunci când persoana interesată face dovada că neîndeplinirea obligațiilor ce rezultă din:

- dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță sau
- păstrarea mărfurilor respective în depozit temporar sau

- utilizarea regimului vamal sub care au fost plasate mărfurile,

este urmare a distrugerii totale ori a pierderii irecuperabile a mărfurilor respective, pentru o cauză ce ține de natura mărfurilor sau cazul fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritățile vamale.

În sensul prezentului alineat, mărfurile sunt pierdute iremediabil când devin de neutilizat de către orice persoană.

(2) În același mod, se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală la import pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația lor specială, când astfel de mărfuri sunt exportate sau reexportate cu autorizarea autorităților vamale.

Articolul 207

Atunci când, în conformitate cu art. 206 alin. (1), se consideră că nu a luat naștere nici o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de utilizarea lor în scopuri speciale, orice resturi sau deșeuri care rezultă dintr-o astfel de distrugere se consideră a fi mărfuri necomunitare.

Articolul 208

Atunci când, în conformitate cu art. 203 sau 204 se naște o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o rată redusă sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația lor, valoarea achitată când mărfurile au fost puse în liberă circulație se deduce din valoarea datoriei vamale.

Această dispoziție se aplică *mutatis mutandis* atunci când ia naștere o datorie vamală pentru deșeurile sau resturile ce au rezultat din distrugerea unor astfel de mărfuri.

Articolul 209

(1) O datorie vamală la export ia naștere prin:

- exportul mărfurilor supuse drepturilor de export de pe teritoriul vamal al Comunității, incluse într-o declarație vamală.

(2) Datoria vamală ia naștere în momentul în care este acceptată declarația vamală.

(3) Debitorul vamal este declarantul. În situația reprezentării indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este considerată, de asemenea, debitor vamal.

Articolul 210

(1) O datorie vamală la export ia naștere prin:

- scoaterea mărfurilor supuse drepturilor de export de pe teritoriul vamal al Comunității fără declarație vamală.

(2) Datoria vamală ia naștere în momentul în care mărfurile menționate părăsesc efectiv teritoriul respectiv.

(3) Debitorul vamal este:

- persoana care a scos mărfurile și
- orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască, în mod normal, faptul că nu s-a depus o declarație vamală, dar ar fi trebuit să fie depusă.

Articolul 211

(1) O datorie vamală la export ia naștere prin:

- neîndeplinirea condițiilor în care a fost permisă ieșirea mărfurilor din teritoriul vamal al Comunității cu scutire totală sau parțială de drepturi de export.

(2) Datoria ia naștere la data la care mărfurile ajung la o destinație diferită de cea pentru care li s-a permis să părăsească teritoriul vamal al Comunității cu exonerare totală sau parțială de drepturi de export sau, dacă autoritățile vamale nu pot determina această dată, la expirarea termenului stabilit pentru a se face dovada îndeplinirii condițiilor care au îndreptățit o astfel de scutire.

(3) Debitorul vamal este declarantul. În cazul unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia este făcută declarația este, de asemenea, debitor.

Articolul 212

Datoria vamală menționată la art. 201-205 și 209-211 ia naștere chiar dacă se referă la mărfuri care fac obiectul măsurilor de interdicție sau restricție la import sau export de orice fel. Cu toate acestea, nu ia naștere nici o datorie vamală la introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a banilor falși sau a substanțelor narcotice și psihotrope care nu intră în circuitul economic strict supravegheat de către autoritățile competente pentru a fi folosite în scopuri medicale și științifice. În vederea respectării legislației penale aplicabile infracțiunilor vamale, datoria vamală ia naștere totuși în cazul în care, în conformitate cu dreptul penal al unui stat membru, pe baza datoriilor vamale se stabilesc sancțiuni sau atunci când existența unei datorii vamale se constituie ca bază pentru începerea urmăririi penale.

▼M3

Articolul 212 a

Atunci când legislația vamală prevede un tratament tarifar favorabil mărfurilor în temeiul naturii sau destinației lor speciale, o scutire sau o exonerare totală sau parțială de drepturi de import sau de export în temeiul art. 21, 82, 145 sau 184-187, acest tratament tarifar favorabil, această scutire sau această exonerare se aplică și în cazurile în care a luat naștere o datorie vamală în temeiul art. 202-205, 210 sau 211, numai când comportamentul persoanei interesate nu implică manevre dolozive sau neglijență manifestă și face dovada că au fost îndeplinite celelalte condiții de aplicare a tratamentului favorabil, a scutirii sau exonerării.

▼B

Articolul 213

Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeași datorie, acestea sunt obligate să plătească în solidar acea datorie.

Articolul 214

(1) În absența dispozițiilor contrare prevăzute în prezentul cod și fără a aduce atingere alin. (2), valoarea drepturilor de import sau export aplicabile mărfurilor se determină pe baza regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri la data nașterii datoriei vamale aferente.

(2) Atunci când nu este posibilă stabilirea precisă a datei la care a luat naștere datoria vamală, data avută în vedere la stabilirea regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri este aceea la care autoritățile vamale decid că mărfurile îndeplinesc condițiile în care ia naștere o datorie vamală.

Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale dețin informații pe baza cărora pot stabili că datoria vamală a luat naștere înainte de a se lua acea decizie, valoarea drepturilor de import sau export pentru mărfurile în cauză se stabilește pe baza regulilor de evaluare adecvate în termenul cel mai scurt posibil în care se poate stabili existența datoriei vamale rezultate din situația respectivă pe baza informațiilor disponibile.

(3) În situațiile și condițiile definite de dispozițiile adoptate în cadrul procedurii comitetului, se aplică dobânzi compensatorii pentru a împiedica obținerea unor avantaje financiare prin reportarea datei la care datoria vamală a luat naștere sau a fost înscrisă în evidența contabilă.

▼M2

Articolul 215

(1) O datorie vamală ia naștere:

- în locul în care se produc faptele care generează această datorie;
- dacă nu se poate stabili acest loc, atunci la locul unde autoritățile vamale constată că mărfurile se află într-o situație care generează datoria vamală;
- dacă mărfurile au fost plasate sub un regim vamal care nu s-a încheiat și dacă locul nu poate fi determinat potrivit primei sau celei de-a doua liniuțe într-un termen determinat, în conformitate cu procedura comitetului, la locul unde mărfurile au fost fie plasate sub regimul respectiv, fie au fost introduse pe teritoriul vamal al Comunității sub regimul respectiv;

(2) În cazul în care informațiile aflate la dispoziția autorităților vamale le permit acestora să stabilească faptul că datoria vamală luase deja naștere atunci când mărfurile se aflau în alt loc la o dată anterioară, se consideră că datoria vamală a luat naștere în locul unde se poate stabili că mărfurile se aflau în momentul cel mai îndepărtat în timp în care poate fi stabilită existența datoriei vamale.

(3) Autoritățile vamale menționate la art. 217 alin. (1) sunt cele ale statului membru unde a luat naștere datoria vamală sau se consideră că a luat naștere în conformitate cu prezentul articol.

▼M3

(4) Dacă o autoritate vamală constată că a luat naștere o datorie vamală în temeiul art. 202 într-un alt stat membru și că valoarea acestei datorii este mai mică de 5000 EUR, datoria se consideră a fi luat naștere în statul membru unde s-a constatat acest lucru.

▼B

Articolul 216

(1) În măsura în care acordurile încheiate între Comunitate și anumite țări terțe prevăd acordarea la importul în aceste țări a unui tratament tarifar preferențial pentru mărfurile originare din Comunitate în sensul acestor acorduri, cu condiția ca, atunci când au fost obținute sub regimul de perfecționare activă, mărfurile necomunitare încorporate în mărfurile originare menționate să fie supuse plății drepturilor de import aferente, validarea documentelor necesare pentru a permite obținerea unui astfel de tratament tarifar preferențial în țări terțe duce la nașterea unei datorii vamale la import.

(2) Momentul nașterii acestei datorii vamale este considerat a fi momentul în care autoritățile vamale acceptă declarația de export pentru mărfurile în cauză.

(3) Debitorul vamal este declarantul. În eventualitatea unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este și debitor vamal.

(4) Valoarea drepturilor de import corespunzătoare acestei datorii vamale este determinată în aceleași condiții ca în cazul unei datorii vamale care rezultă din acceptarea, la aceeași dată, a declarației pentru punerea în liberă circulație a mărfurilor respective, în vederea încheierii regimului de perfecționare activă.

CAPITOLUL 3

RECUPERAREA VALORII DATORIEI VAMALE

Secțiunea 1

Înscrierea în evidența contabilă și comunicarea valorii drepturilor debitorului vamal

Articolul 217

(1) Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare „valoarea drepturilor”, se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă).

Primul paragraf nu se aplică:

(a) atunci când a fost introdus un drept antidumping sau compensatoriu provizoriu;

▼M1

(b) atunci când valoarea drepturilor legal datorate o depășește pe cea stabilită pe baza informațiilor obligatorii;

▼B

(c) în cazul în care dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de obligația de a înscrie în evidența contabilă drepturi într-un quantum sub o anumită valoare.

Autoritățile vamale pot să nu ia în calcul valori ale drepturilor care, în conformitate cu art. 221 alin. (3), nu au putut fi comunicate debitorului vamal după expirarea termenului permis.

(2) Statele membre stabilesc regulile practice pentru înscrierea în evidența contabilă a valorii drepturilor. Aceste reguli pot varia în momentul în care autoritățile vamale, având

în vedere condițiile în care datoria vamală a luat naștere, au certitudinea că sumele menționate vor fi plătite.

Articolul 218

(1) Atunci când ia naștere o datorie vamală în urma acceptării declarației pentru mărfuri pentru un alt regim vamal decât admiterea temporară cu scutire parțială de drepturi de import sau orice alt act cu același efect juridic ca această acceptare, valoarea corespunzătoare acestei datorii vamale este înscrisă în evidența contabilă de îndată ce a fost calculată și cel târziu a doua zi după ce mărfurilor li s-a acordat liberul de vamă.

Cu toate acestea, dacă plata a fost garantată, valoarea totală a drepturilor aferente mărfurilor cărora li s-a acordat liberul de vamă în beneficiul uneia și aceleiași persoane într-o perioadă stabilită de autoritățile vamale, care nu poate depăși 31 de zile, poate fi acoperită de o singură înscriere în evidența contabilă la sfârșitul perioadei respective. O astfel de înscriere în evidența contabilă trebuie să aibă loc în termen de cinci zile de la expirarea perioadei respective.

(2) Atunci când este prevăzută acordarea liberului de vamă mărfurilor cu condiția îndeplinirii anumitor condiții prevăzute de legislația comunitară care reglementează fie stabilirea valorii datoriei, fie modul de încasare a acesteia, înscrierea în evidența contabilă trebuie să se facă în cel mult două zile de la data la care a fost stabilită sau fixată valoarea datoriei sau obligația de a plăti drepturile rezultate din această datorie.

Cu toate acestea, dacă datoria vamală este legată de un drept antidumping sau compensatoriu provizoriu, dreptul respectiv se înscrie în evidența contabilă în cel mult două luni după publicarea Regulamentului de instituire a unui drept antidumping sau compensatoriu definitive în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(3) Atunci când se naște o datorie vamală în alte condiții decât cele menționate la alin. (1), valoarea drepturilor corespunzătoare este înscrisă în evidența contabilă în cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale pot:

- calcula valoarea drepturilor respective și
- stabili debitorul.

Articolul 219

(1) Termenele pentru înscrierea în evidența contabilă prevăzute la art. 218 pot fi prelungite:

- (a) din motive ce țin de organizarea administrativă a statelor membre și în special în cazul în care conturile sunt centralizate sau
- (b) atunci când circumstanțe speciale împiedică autoritățile vamale să respecte termenele respective.

Astfel de prelungiri de termene nu pot depăși 14 zile.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) nu se aplică în situații de caz fortuit sau de forță majoră.

Articolul 220

(1) În cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 și 219 sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în evidența contabilă în termen de cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscrisiere ulterioară în evidența contabilă). Acel termen poate fi prelungit în conformitate cu art. 219.

(2) Cu excepția cazurilor menționate la art. 217 alin. (1) al doilea și al treilea paragraf, înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

(a) decizia inițială de a nu înscrie drepturile în evidența contabilă sau de a le înscrie la o valoare mai mică decât suma legal datorată a fost luată pe baza dispozițiilor generale invalidate la o dată ulterioară de o hotărâre judecătorească;

▼M3

(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui de bună credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care n-ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca bună credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

Cu toate acestea, debitorul nu poate invoca buna credință dacă Comisia Europeană a publicat în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* un aviz în care semnalează că există suspiciuni întemeiate în ceea ce privește aplicarea corectă a regimului preferențial de către țara beneficiară;

▼B

- (c) dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a valorii drepturilor sub o anumită valoare.

Articolul 221

(1) De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.

(2) Dacă valoarea drepturilor datorate a fost înscrisă orientativ în declarația vamală, autoritățile vamale pot să prevadă faptul că aceasta nu poate fi comunicată în conformitate cu alin. (1) decât dacă valoarea drepturilor indicate nu corespunde cu cea stabilită de autorități.

Fără a aduce atingere aplicării art. 218 alin. (1) paragrafului al doilea, dacă se face uz de posibilitatea prevăzută în paragraful precedent, acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale echivalează cu comunicarea către debitor a valorii drepturilor înscrise în evidența contabilă.

▼M3

(3) Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Acest termen se suspendă din momentul introducerii unei acțiuni în conformitate cu art. 243, pe durata acțiunii.

(4) Atunci când datoria vamală este rezultatul unui act care, în momentul săvârșirii, putea declanșa urmărirea penală, valoarea poate fi comunicată debitorului, în conformitate cu condițiile prevăzute în dispozițiile legale în vigoare, după expirarea perioadei de trei ani menționată în alin. (3).

▼B

Secțiunea 2

Termene și modalități de plată a valorii drepturilor

Articolul 222

(1) Valoarea drepturilor care au făcut obiectul comunicării prevăzute la art. 221 trebuie achitată de debitori respectând următoarele termene:

- (a) dacă persoana nu are dreptul la nici una dintre facilitățile de plată prevăzute la art.

224 - 229, plata se face în termenul prevăzut.

Fără a aduce atingere art. 244 paragraful al doilea, acest termen nu poate depăși 10 zile de la comunicarea către debitor a valorii drepturilor datorate și, în cazul înscrierii cumulate în evidența contabilă în condițiile prevăzute la art. 218 alin. (1) paragraful al doilea, acesta se stabilește în așa fel încât să nu îi permită debitorului să obțină un termen pentru plată mai lung decât dacă i s-ar fi acordat o amânare a plății.

Se poate acorda automat o prorogare a termenului dacă se constată că persoana interesată a primit comunicarea prea târziu pentru a putea să plătească în termenul prevăzut.

Prorogarea termenului mai poate fi acordată de autoritățile vamale la cererea debitorului dacă valoarea drepturilor ce trebuie plătite rezultă în urma acțiunii de recuperare ulterioară. Fără a aduce atingere art. 229 lit. (a), asemenea prorogări nu pot depăși timpul necesar debitorului pentru a se achita de obligație;

(b) Dacă persoana are dreptul la oricare dintre facilitățile de plată prevăzute la art. 224-229, plata se face până cel târziu la expirarea termenului sau termenelor prevăzute în legătură cu aceste facilități.

▼ **M3**

(2) Situațiile și condițiile în care obligația debitorului de a plăti drepturile se suspendă pot fi stabilite, de asemenea, în conformitate cu procedura comitetului:

- atunci când se întocmește o cerere de remitere a drepturilor în conformitate cu art. 236, 238 sau 239 sau
- atunci când mărfurile sunt puse sub sechestru în vederea confiscării ulterioare în conformitate cu art. 233 lit. (c) a doua liniuță sau lit. (d) sau
- atunci când datoria vamală a luat naștere în conformitate cu art. 203 și există mai mult de un debitor.

▼ **B**

Articolul 223

Plata se face în numerar sau prin orice alt mijloc cu efect liberatoriu similar, în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Poate fi făcută și prin compensare dacă acest lucru este permis de dispozițiile în vigoare.

Articolul 224

În cazul în care valoarea drepturilor care trebuie plătite de persoana interesată se referă la mărfurile declarate pentru un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, autoritățile vamale acordă, la cererea persoanei respective, amânarea plății sumei respective în condițiile prevăzute la art. 225, 226 și 227.

Articolul 225

Acordarea amânării plății este condiționată de constituirea unei garanții de către solicitant.

În plus, acordarea amânării plății poate cauza costuri suplimentare pentru deschiderea dosarelor sau pentru servicii prestate.

Articolul 226

Autoritățile vamale decid care dintre următoarele proceduri trebuie să fie folosite atunci când se acordă amânarea plății:

- (a) separat pentru fiecare valoare a drepturilor înscrisă în evidența contabilă în condițiile prevăzute la art. 218 alin. (1) primul paragraf sau art. 220 alin. (1) sau
- (b) global cu privire la valoarea totală a drepturilor înscrise în evidența contabilă în condițiile prevăzute la art. 218 alin. (1) primul paragraf pe o perioadă stabilită de autoritățile vamale care să nu depășească 31 de zile sau
- (c) global cu privire la valoarea totală a drepturilor care au făcut obiectul unei singure înscrieri în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 alin. (1) paragraful al doilea.

Articolul 227

(1) Termenul cu care este amânată plata este de 30 de zile. Acesta se calculează astfel:

- (a) în cazul în care plata este amânată în conformitate cu art. 226 lit. (a), termenul este calculat de la ziua următoare celei în care valoarea drepturilor este înscrisă în evidența contabilă de către autoritățile vamale.

În cazul în care se aplică art. 219, termenul de 30 de zile calculat în conformitate cu primul paragraf se reduce cu numărul zilelor corespunzătoare perioadei, mai puțin două zile folosite pentru înscrierea în evidența contabilă;

- (b) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (b), termenul se calculează de la ziua următoare celei în care expiră perioada cumulată. Termenul se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada cumulată;
- (c) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (c), termenul se calculează din ziua următoare datei de expirare a perioadei în care mărfurilor respective li s-a acordat liberul de vamă. Termenul se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada respectivă.

(2) În cazul în care numărul zilelor din perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c)

este impar, numărul de zile ce se scade din termenul de 30 de zile în conformitate cu alin. (1) lit. (b) și (c) este egal cu jumătate din numărul par imediat inferior acestui număr impar.

(3) Pentru simplificare, în cazul în care perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c) sunt o săptămână calendaristică sau o lună calendaristică, statele membre pot prevedea ca valoarea drepturilor pentru care a fost amânată plata să fie achitată:

(a) dacă perioada este de o săptămână calendaristică, în ziua de vineri a săptămânii a patra după săptămâna calendaristică respectivă;

(b) dacă perioada este o lună calendaristică, până în ziua a șaisprezecea a lunii următoare.

Articolul 228

(1) Amânarea plății nu se acordă cu privire la valorile drepturilor care, deși corespunzătoare unor mărfuri plasate sub un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, sunt înscrise în evidența contabilă în conformitate cu dispozițiile în vigoare referitoare la acceptarea declarațiilor incomplete, deoarece declarantul nu a oferit, până la expirarea termenului stabilit, informațiile necesare pentru evaluarea definitivă a mărfurilor în scopuri vamale sau nu a furnizat datele sau documentul lipsă atunci când a fost acceptată declarația incompletă.

(3) Cu toate acestea, amânarea plății poate fi acordată în cazurile menționate la alin. (1) în cazul în care valoarea drepturilor de recuperat este înscrisă în evidența contabilă înaintea expirării termenului de 30 de zile de la data la care valoarea impusă inițial a fost înscrisă în evidența contabilă sau, dacă nu a fost înscrisă, de la data la care a fost acceptată declarația referitoare la mărfurile respective. Durata amânării plății acordată în astfel de condiții nu poate fi prelungită dincolo de data expirării perioadei care, în conformitate cu art. 227, a fost acordată cu privire la valoarea drepturilor stabilite inițial sau care ar fi fost acordată dacă valoarea drepturilor legal datorate ar fi fost înscrisă în evidența contabilă atunci când au fost declarate mărfurile respective.

Articolul 229

Autoritățile vamale pot acorda debitorului alte facilități de plată decât amânarea plății.

Acordarea unor astfel de facilități de plată trebuie:

(a) să fie condiționată de constituirea unei garanții. Cu toate acestea, nu este necesar să se solicite o astfel de garanție atunci când, datorită situației debitorului, solicitarea acesteia ar crea grave dificultăți economice sau sociale;

(b) să aibă ca rezultat perceperea unei dobânzi pe credit în plus față de valoarea drepturilor. Valoarea acestei dobânzi se calculează în așa fel încât să fie echivalentă cu valoarea care ar fi solicitată în acest scop în moneda națională sau pe piața financiară a monedei în care trebuie plătită suma.

Autoritățile vamale pot să nu solicite dobânda pe credit dacă prin aceasta s-ar crea, datorită situației debitorului, grave dificultăți economice sau sociale.

Articolul 230

Indiferent de facilitățile de plată acordate debitorului, acesta poate plăti în orice situație toată sau o parte din valoarea drepturilor fără să aștepte expirarea termenului care i-a fost acordat pentru a efectua plata.

Articolul 231

Suma drepturilor datorate poate fi achitată de un terț în locul debitorului.

▼B

Articolul 232

(1) Dacă valoarea drepturilor de achitat nu a fost plătită în termenul prevăzut:

(a) autoritățile vamale trebuie să se folosească de toate opțiunile pe care le au în conformitate cu legislația în vigoare, inclusiv executarea, pentru a asigura plata sumei respective.

Pot fi adoptate dispoziții speciale, în conformitate cu procedura comitetului, cu privire la garanți în cadrul regimului de tranzit;

(b) se percep dobânzi pentru întârzieri în plus față de valoarea drepturilor. Rata dobânzii pentru întârzieri poate fi mai mare decât rata dobânzii pe credit. Ea nu poate fi mai mică decât această rată.

(2) Autoritățile vamale pot renunța la încasarea dobânzilor pentru întârzieri:

(a) în cazul în care, datorită situației debitorului, s-ar putea crea serioase dificultăți economice și sociale;

(b) în cazul în care valoarea nu depășește un nivel stabilit în conformitate cu procedura comitetului sau

(c) dacă drepturile sunt achitate în termen de cinci zile de la expirarea perioadei prevăzute pentru plată.

(3) Autoritățile vamale pot stabili:

(a) perioade minime pentru calcularea dobânzii;

(b) sume minime de achitat ca dobândă pentru restanțe.

CAPITOLUL 4

STINGEREA DATORIEI VAMALE

Articolul 233

Fără a aduce atingere dispozițiilor în vigoare cu privire la prescrierea unei datorii vamale și a imposibilității de a o recupera în cazul insolvenței debitorului constatate pe cale judecătorească, o datorie vamală se stinge:

- (a) prin plata valorii drepturilor;
- (b) prin remiterea valorii drepturilor;
- (c) în cazul în care, cu privire la mărfurile declarate pentru un regim vamal ce implică obligația de plată a drepturilor:
 - declarația vamală este invalidată ► **M1** ----- ◀,
 - mărfurile, înainte de a primi liberul de vamă, sunt fie puse sub sechestru și simultan sau ulterior confiscate, fie distruse din dispoziția autorităților vamale, fie distruse sau abandonate în conformitate cu art. 182, fie distruse sau iremediabil pierdute dintr-un motiv care ține de natura lor sau de caz fortuit sau forță majoră;
- (d) în cazul în care mărfurile pentru care a luat naștere o datorie vamală în conformitate cu art. 202 sunt puse sub sechestru la introducerea lor neregulată și confiscate simultan sau ulterior.

În caz de sechestru și confiscare, datoria vamală se consideră, totuși, în scopul respectării legislației penale aplicabile infracțiunilor vamale, a nu fi fost stinsă dacă, în conformitate cu legislația penală a unui stat membru, drepturile vamale servesc ca bază pentru stabilirea sancțiunilor sau dacă existența unei datorii vamale determină începerea urmăririi penale.

▼ **B**

Articolul 234

Datoria vamală prevăzută la art. 216, se stinge și atunci când sunt anulate formalitățile îndeplinite pentru instituirea regimului de acordare a tratamentului tarifar preferențial prevăzut la art. 216.

CAPITOLUL 5

RAMBURSAREA ȘI REMITEREA DREPTURILOR

Articolul 235

Se aplică următoarele definiții:

- (a) „rambursare” reprezintă restituirea totală sau parțială a drepturilor de import sau de export care au fost achitate;
- (b) „remitere” reprezintă fie decizia de a nu percepe în totalitate sau parțial valoarea datoriei vamale, fie decizia de a anula total sau parțial înscrierea în evidența contabilă a unor drepturi de import sau export care nu au fost achitate.

Articolul 236

(1) Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor art. 220 alin. (2).

Se procedează la remiterea drepturilor de import sau export în măsura în care se stabilește că la momentul când au fost înscrise în evidența contabilă, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar art. 220 alin. (2).

Nu se acordă rambursarea sau remiterea drepturilor dacă faptele care au dus la achitare sau la înscrierea în evidența contabilă a unei sume care nu era legal datorată sunt rezultatul unei acțiuni deliberate de către o persoană interesată.

(2) Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Acest termen se prorogă dacă persoana interesată face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul menționat datorită cazului fortuit sau forței majore.

Autoritățile vamale procedează la rambursare sau remitere din oficiu, atunci când constată în acest interval existența uneia sau alteia dintre situațiile descrise la alin. (1) primul și al doilea paragraf.

Articolul 237

Drepturile de import sau de export se remit atunci când se invalidează o declarație vamală, iar drepturile au fost achitate. Rambursarea se acordă la cererea persoanelor interesate în termenele prevăzute pentru depunerea cererii de invalidare a declarației vamale.

Articolul 238

(1) Drepturile de import se rambursează sau se remit în măsura în care se stabilește că valoarea acestor drepturi înscrise în evidența contabilă este aferentă mărfurilor plasate sub regimul vamal în cauză și refuzate de importator deoarece în momentul menționat la

art. 67 erau defecte sau neconforme cu prevederile contractului în baza căruia au fost importate.

Sunt asimilate mărfurilor defecte în sensul primului paragraf, mărfurile deteriorate înainte de acordarea liberului de vamă.

(2) Rambursarea sau remiterea drepturilor de import se acordă cu condiția ca:

(a) mărfurile să nu fi fost folosite, cu excepția unei posibile utilizări inițiale necesare pentru a verifica dacă sunt defecte sau nu respectă termenii contractuali;

(b) mărfurile să fie exportate de pe teritoriul vamal al Comunității.

La cererea persoanei interesate autoritățile vamale permit ca mărfurile să fie distruse sau să fie plasate, în vederea reexportului, sub regimul de tranzit extern sau sub cel de antrepozit vamal sau într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, în loc să fie exportate.

În scopul de a primi una dintre destinațiile vamale prevăzute în paragraful precedent, mărfurile sunt considerate necomunitare.

(3) Drepturile de import nu se pot rambursa sau remite în cazul mărfurilor care, înainte de a fi declarate la vamă, au fost importate temporar pentru a fi testate, decât dacă se stabilește că defectele mărfurilor sau nerespectarea clauzelor contractuale nu ar fi putut fi detectate în mod normal în decursul acestor teste.

(4) Drepturile de import se rambursează sau se remit pe motivele menționate la alin. (1) în urma prezentării unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător.

Articolul 239

(1) Drepturile de import sau export se pot rambursa sau remite în alte situații decât cele menționate la art. 236, 237 și 238:

- care urmează a fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului;
- care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale.

(2) Drepturile se rambursează sau se remit pe motivele menționate la alin. (1) în urma depunerii unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la

data la care valoarea drepturilor a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător.

Articolul 240

Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit în condițiile prevăzute în prezentul capitol numai dacă valoarea rambursată sau remisă depășește o valoare stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot da curs unei alte cereri de rambursare sau de remitere și cu privire la valori mai mici.

Articolul 241

Rambursarea de către autoritățile competente a valorii drepturilor de import sau export sau ale dobânzii pe credit sau a dobânzii pentru întârzieri încasate la efectuarea plății acestor drepturi nu atrage după sine plata dobânzii de către autoritățile menționate. Cu toate acestea, dobânda se plătește:

- atunci când o decizie de a da curs unei cereri de rambursare nu este pusă în aplicare în termen de trei luni de la data adoptării deciziei,
- atunci când dispozițiile naționale stipulează astfel.

Valoarea acestei dobânzi este echivalentă cu valoarea care ar fi percepută în acest scop pe piața națională monetară sau financiară.

Articolul 242

Atunci când, din greșală, a fost restituită o datorie vamală sau a fost remisă valoarea corespunzătoare a drepturilor, datoria inițială devine din nou valabilă. Orice dobândă plătită în baza art. 241 trebuie rambursată.

TITLUL VIII

DREPTUL LA ACȚIUNE

Articolul 243

(1) Orice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și individual.

Este, de asemenea, îndreptățită să își exercite dreptul de a introduce o acțiune, orice

persoană care a solicitat autorităților vamale o decizie referitoare la aplicarea legislației vamale și nu a obținut un răspuns la cerere în termenul menționat la art. 6 alin. (2).

Acțiunea trebuie introdusă în statul membru în care s-a luat decizia sau s-a solicitat obținerea ei.

(2) Dreptul de a introduce o acțiune poate fi exercitat:

- (a) inițial, înaintea autorităților vamale desemnate în acest scop de statele membre;
- (b) ulterior, înaintea unui organism independent, care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre.

Articolul 244

Introducerea unei acțiuni nu duce la suspendarea executării deciziei contestate.

Cu toate acestea, autoritățile vamale suspendă total sau parțial aplicarea acestei decizii atunci când au motive întemeiate să creadă că decizia contestată nu este în spiritul legislației vamale sau că există temerea unui prejudiciu irecuperabil pentru persoana interesată.

Atunci când decizia contestată are ca efect aplicarea drepturilor de import sau de export, suspendarea executării acelei decizii se face în condițiile existenței sau constituirii unei garanții. Cu toate acestea, o astfel de garanție nu este necesară atunci când o asemenea cerință ar putea, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social.

Articolul 245

Dispozițiile privind punerea în aplicare a procedurii de introducere a unei acțiuni sunt stabilite de statele membre.

▼B

Articolul 246

Prezentul titlu nu se aplică acțiunilor introduse în scopul anulării sau modificării unei decizii luate de autoritățile vamale în temeiul dreptului penal.

TITLUL IX DISPOZIȚII FINALE CAPITOLUL 1 COMITETUL CODULUI VAMAL

▼M3

Articolul 247

Măsurile necesare punerii în aplicare a prezentului regulament prevăzute în art. 184, cu

excepția titlului VIII și sub rezerva art. 9 și 10 din Regulamentul (CEE) nr. 2658/87, precum și a art. 248 din prezentul regulament se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată la art. 247a alin. (2), cu respectarea angajamentelor internaționale la care Comunitatea este parte.

Articolul 247a

- (1) Comisia este asistată de Comitetul Codului Vamal (numit în continuare «comitet»).
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică art. 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor art. 8.

Perioada prevăzută în art. 5 alin. (6) din Decizia 1999/468/CE este de trei luni.

- (3) Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 248

Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a art. 11, 12 și 21 se adoptă în conformitate cu procedura de gestionare prevăzută la art. 248a alin. (2)

Articolul 248a

- (1) Comisia este asistată de Comitetul Codului Vamal, numit în continuare «comitet».
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică art. 4 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

Perioada prevăzută în art. 4 alin. (3) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

- (3) Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 249

Comitetul poate examina orice chestiune referitoare la legislația vamală care este ridicată de președinte, fie din proprie inițiativă, fie la cererea reprezentantului unui stat membru.

▼B

CAPITOLUL 2

EFECTELE JURIDICE, ÎNTR-UN STAT MEMBRU, ALE MĂSURILOR ADOPTATE, ALE DOCUMENTELOR EMISE ȘI ALE CONSTATĂRILOR FĂCUTE ÎNTR-UN ALT STAT MEMBRU

Articolul 250

Atunci când un regim vamal este utilizat în mai multe state membre,

- deciziile, măsurile de identificare adoptate sau convenite și documentele emise de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceleași efecte juridice în alte state membre ca deciziile, măsurile adoptate și documentele emise de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre acele state membre;
- constatările făcute de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceeași forță probatorie în celelalte state membre ca și constatările făcute de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre aceste state membre.

CAPITOLUL 3

ALTE DISPOZIȚII FINALE

Articolul 251

(1) Prezentul document abrogă următoarele regulamente și directive:

- Regulamentul (CEE) nr. 802/68 al Consiliului din 27 iunie 1968 privind definiția comună a conceptului de origine a mărfurilor², astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 456/91³;
- Regulamentul (CEE) nr. 754/76 al Consiliului din 25 martie 1976 privind tratamentul vamal aplicabil mărfurilor returnate pe teritoriul vamal al Comunității⁴, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1147/86⁵;
- Regulamentul (CEE) nr. 2779/78 al Consiliului din 23 noiembrie 1978 privind procedura pentru aplicarea unității de cont europene (ECU) în actele juridice adoptate în domeniul vamal⁴, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 289/84⁵;
- Regulamentul (CEE) nr. 1430/79 al Consiliului din 2 iulie 1979 privind rambursarea sau remiterea drepturilor de import sau de export⁶, astfel cum a fost modificat ultima

² JO L 148, 28.6.1968, p. 1.

³ JO L 54, 28.2.1991, p. 4.

⁴ JO L 89, 2.4.1976, p. 1.

⁵ JO L 105, 22.4.1986, p. 1.

⁴ JO L 333, 30.11.1978, p. 5.

⁵ JO L 33, 4.2.1984, p. 2.

⁶ JO L 175, 12.7.1979, p. 1.

dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1854/89⁴;

- Regulamentul (CEE) nr. 1697/79 al Consiliului din 24 iulie 1979 privind recuperarea ulterioară a drepturilor de import sau de export care nu au fost solicitate de la debitorul pentru mărfuri plasate sub un regim vamal care implică obligația de a plăti asemenea drepturi⁵, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1854/89⁶;
- Directiva (CEE) nr. 79/695/CEE a Consiliului din 24 iulie 1979 privind armonizarea procedurilor de punere a mărfurilor în liberă circulație⁷, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Directiva 90/504/(CEE)⁸;
- Regulamentul (CEE) nr. 1224/80 al Consiliului din 28 mai 1980 privind evaluarea mărfurilor în scopuri vamale⁹, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 4046/89¹⁰;
- Directiva 81/177/CEE a Consiliului din 24 februarie 1981 privind armonizarea procedurilor pentru exportul mărfurilor comunitare¹¹, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1854/89¹²;
- Regulamentul (CEE) nr. 3599/82 al Consiliului din 21 decembrie 1982 privind regimul de admitere temporară¹³, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1620/85¹⁴;
- Regulamentul (CEE) nr. 2763/83 al Consiliului din 26 septembrie 1983 privind regimurile care permit transformarea mărfurilor sub control vamal înainte de a fi puse în liberă circulație¹⁵, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 720/91¹⁶;

⁴ JO L 186, 30.6.1989, p. 1.

⁵ JO L 197, 3.8.1979, p. 1.

⁶ JO L 186, 30.6.1989, p. 1.

⁷ JO L 205, 13.8.1979, p. 19.

⁸ JO L 281, 12.10.1990, p. 28.

⁹ JO L 134, 31.5.1980, p. 1.

¹⁰ JO L 388, 30.12.1989, p. 24.

¹¹ JO L 83, 30.3.1981, p. 40.

¹² JO L 186, 30.6.1989, p. 1.

¹³ JO L 376, 31.12.1982, p. 1.

¹⁴ JO L 155, 14.6.1985, p. 54.

¹⁵ JO L 272, 5.10.1985, p. 1.

¹⁶ JO L 78, 26.3.1991, p. 9.

- Regulamentul (CEE) nr. 2151/84 al Consiliului din 23 iulie 1984 privind teritoriul vamal al Comunității¹⁷, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Actul de aderare a Spaniei și Portugaliei;
- Regulamentul (CEE) nr. 1999/85 al Consiliului din 16 iulie 1985 privind regimul de perfecționare activă¹⁸;
- Regulamentul (CEE) nr. 3632/85 al Consiliului din 12 decembrie 1985 privind definirea condițiilor în care o persoană poate întocmi o declarație vamală¹⁹;
- Regulamentul (CEE) nr. 2473/86 al Consiliului din 24 iulie 1986 privind regimul de perfecționare pasivă și sistemul de schimb de mărfuri standard²⁰;
- Regulamentul (CEE) nr. 2144/87 al Consiliului din 13 iulie 1987 privind datoria vamală²¹, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 4108/88²²;
- Regulamentul (CEE) nr. 1031/88 al Consiliului din 18 aprilie 1988 de stabilire a debitorilor pentru o datorie vamală²³, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1716/90²⁴;
- Regulamentul (CEE) nr. 1970/88 al Consiliului din 30 iunie 1988 privind traficul triunghiular în cadrul regimului de perfecționare pasivă și a sistemului de schimb de mărfuri standard²⁵;
- Regulamentul (CEE) nr. 2503/88 al Consiliului din 25 iulie 1988 privind antrepozitele vamale²⁶, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 2561/90²⁷;
- Regulamentul (CEE) nr. 2504/88 al Consiliului din 25 iulie 1988 privind zonele

¹⁷ JO L 197, 27.7.1984, p. 1.

¹⁸ JO L 188, 20.7.1985, p. 1.

¹⁹ JO L 350, 27.12.1985, p. 1.

²⁰ JO L 212, 2.8.1986, p. 1.

²¹ JO L 201, 22.7.1987, p. 15.

²² JO L 361, 29.12.1988, p. 2.

²³ JO L 102, 21.4.1988, p. 5.

²⁴ JO L 160, 26.6.1990, p. 6.

²⁵ JO L 174, 6.7.1988, p. 1.

²⁶ JO L 225, 15.8.1988, p. 1.

²⁷ JO L 246, 10.9.1990, p. 1.

libere și antrepozitele libere²⁸, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 1604/92²⁹;

- Regulamentul (CEE) nr. 4151/88 al Consiliului din 21 decembrie 1988 de stabilire a dispozițiilor aplicabile mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității³⁰;
- Regulamentul (CEE) nr. 1854/89 al Consiliului din 14 iunie 1989 privind înscrierea în evidența contabilă și condițiile de plată a valorii drepturilor de import sau export care decurg dintr-o datorie vamală³¹;
- Regulamentul (CEE) nr. 1855/89 al Consiliului din 14 iunie 1989 privind regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport³²;
- Regulamentul (CEE) nr. 3312/89 al Consiliului din 30 octombrie 1989 privind admiterea temporară a containerelor³³;
- Regulamentul (CEE) nr. 4046/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind garanția care trebuie constituită pentru a asigura achitarea datoriei vamale³⁴;
- Regulamentul (CEE) nr. 1715/90 al Consiliului din 20 iunie 1990 privind informațiile furnizate de autoritățile vamale ale statelor membre referitor la clasificarea mărfurilor în nomenclatura vamală⁷;
- Regulamentul (CEE) nr. 2726/90 al Consiliului din 17 septembrie 1990 privind tranzitul comunitar⁸, ►M1 ----- ◀;
- Regulamentul (CEE) nr. 717/91 al Consiliului din 21 martie 1991 privind documentul administrativ unic⁹;
- Regulamentul (CEE) nr. 719/91 al Consiliului din 21 martie 1991 privind folosirea în Comunitate a carnetelor TIR și ATA ca documente de tranzit¹⁰.

²⁸ JO L 225, 15.8.1988, p. 8.

²⁹ JO L 173, 26.6.1992, p. 30.

³⁰ JO L 367, 31.12.1988, p. 1.

³¹ JO L 186, 30.6.1989, p. 1.

³² JO L 186, 30.6.1989, p. 8.

³³ JO L 321, 4.11.1989, p. 5.

³⁴ JO L 388, 30.12.1989, p. 1.

⁷ JO L 160, 26.6.1990, p. 1.

⁸ JO L 262, 26.9.1990, p. 1.

⁹ JO L 78, 26.3.1991, p. 1.

¹⁰ JO L 78, 26.3.1991, p. 6.

(2) În toate actele comunitare, acolo unde se face trimitere la regulamentele sau directivele menționate la alin. (1), această trimitere se consideră a fi făcută la prezentul cod.

Articolul 252

(1) Art. 141, 142 și 143 din Regulamentul (CEE) nr. 918/83 al Consiliului ¹¹ se abrogă.

(2) Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului ¹², astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 3492/91¹³, se modifică după cum urmează:

(a) Art. 8 se modifică după cum urmează: După cuvântul „comitet” se inserează următorul text: „prevăzut la art. 247 din Codul Vamal Comunitar”.

(b) Teza introductivă din art. 10 alin. (1) se modifică după cum urmează: „Reprezentanții Comisiei prezintă comitetului menționat la art. 247 din Codul Vamal Comunitar un proiect...”.

(c) Art. 7 și 11 se abrogă.

Articolul 253

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

El se aplică începând cu 1 ianuarie 1994.

▼B

Titlul VIII nu se aplică Marii Britanii până la 1 ianuarie 1995.

Cu toate acestea, art. 161 și, în măsura în care se referă la reexport, art. 182 și 183 se aplică de la 1 ianuarie 1993. În măsura în care articolele menționate fac referire la dispoziții din cadrul prezentului cod și până la intrarea în vigoare a acestor dispoziții, trimiterile se consideră a fi făcute la dispozițiile corespunzătoare din regulamentele și directivele enumerate la art. 251.

Înainte de 1 octombrie 1993, Consiliul reexaminează, pe baza unui raport de evaluare al Comisiei privind discuțiile referitoare la consecințele cursului de schimb monetar practicat pentru aplicarea măsurilor de politică agricolă comună, problema schimbului de mărfuri între statele membre în contextul pieței interne. Acest raport este însoțit de

¹¹JO L 105, 23.4.1983, p. 1.

¹²JO L 256, 7.9.1987, p. 1.

¹³JO L 328, 30.11.1991, p. 80.

eventualele propuneri ale Comisiei asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile tratatului.

Înainte de 1 ianuarie 1998, pe baza unui raport al Comisiei, Consiliul trebuie să revizuiască prezentul cod în scopul efectuării adaptărilor considerate necesare ținând cont în special de realizarea pieței interne. Acest raport este însoțit de eventualele propuneri asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile tratatului.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.